

Městská knihovna v Praze

Sandokan

Tygři z Mompracemu

Emilio Salgari

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Sandokan
Tygři z Mompracemu
Emilio Salgari

Znění tohoto textu vychází z díla Tygři z Mompracemu tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Albatros v roce 2000 (SALGARI, Emilio. *Sandokan*. 1. vyd. v Albatrosu. Praha: Albatros, 2000. 370 s. Knihy odvahy a dobrodružství, sv. 200. ISBN 80-00-00876-9.).

---

§

Text díla (Emilio Salgari: *Sandokan: Tygři z Mompracemu*), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

SALGARI, Emilio. *Sandokan: tygři z Mompracemu* [online]. V MKP 1. vyd. Praha: Městská knihovna v Praze, 2017 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. ISBN 978-80-7587-122-0 (pdf). Dostupné z: http://web2.mlp.cz/koweb/00/04/35/03/08/tygri_z_mompracemu.pdf.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyžívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 16. 6. 2017.

OBSAH

Piráti z Mompracemu	6
Krutost a velkorysost	12
Křižník.....	18
Tygři a leopardi.....	22
Na Labuanu	30
Lord James Guillonk	33
Uzdravení a láska	39
Lov na tygra.....	44
Zrada	49
Hon na piráta.....	55
Na <i>Mompracemu</i> k Mompracemu	67
Láska a opojení.....	73
Anglický kaprál.....	76
Výprava proti Labuanu	80
Noční schůzka	92
Piráti v peci	96
Útěk pralesem	99
Panter útočí.....	104
Zajatec.....	113
Yanez ve vile.....	116
Tygrova žena	133
Na Mompracemu.....	138
Královna z Mompracemu.....	140
Útok na Mompracem	143
Na moři	145
Zajatci	147
Útěk.....	151
Yanez	154
Poslední Tygrův úder	156

Piráti z Mompracemu

V noci na 20. prosince 1849 zuřil nad ostrovem Mompracem silný uragán. Toto zlověstné hnízdo obávaných pirátů leží v Malajském moři, několik set mil od západních břehů Bornea.

Po nebi se valily temné mraky, hnány prudkým větrem jako splašení koně. Čas od času se z nich na husté ostrovní lesy spouštěly přívaly vody. Na moři vzdouvaném vichrem se srážely a bouřlivě tříštily obrovské vlny. Jejich dunění se mísilo s hromobitím.

V chatrčích na konci zátoky ostrova, ani na opevněních, která je chránila, ani na četných lodích zakotvených za útesy se neobjevilo jediné světlo. Kdo by však přicházel od východu a pohlédl vzhůru, spatřil by na vrcholku vysoké skály čnějící z moře zářit dva svítící body, dvě jasné osvětlená okna.

Kdo bdí v této pozdní hodině a v takové bouři na ostrově krve-láčných pirátů?

V bludišti polozasypaných zákopů a bortících se náspů, kde se tu a tam objeví zrezivělé zbraně a zbělelé lidské kosti, tyčí se pevná stavba. Na jejím vrcholu se třepotá rudá vlajka s tygří hlavou uprostřed. V jedné místnosti tohoto obydlí se svítí. Stěny jsou pokryty těžkými závěsy ze sametů a brokátů, kdysi vysoké kvality, nyní však omšelých, špinavých a potrhaných. Na podlaze leží perské koberce protkané zlatem, ale také prošlapané a zašlé. Uprostřed stojí ebenový stůl vykládaný perletí a stříbrem a na něm mnoho lahví a pohárů z křišťálového skla. V rohových skříních se hromadí mísy přeplněné zlatými náramky, náušnicemi, medailonky, drahocenným bohoslužebným náčiním, perlami pocházejícími z proslulých lovišť na Cejlonu, smaragdy, rubíny a diamanty, které se třpytí ve svitu pozlacené lampy, zavěšené na stropě.

V jednom rohu stojí turecký divan se značně potrhanými třásněmi, v druhém rohu harmonium s otlučenými klávesami. Všude kolem jsou v nepopsatelném nepořádku poházeny smotané koberce, přepychové oděvy, obrazy světoznámých malířů. A také indické

cizelované pušky, španělské bambitky, turecké jatagany, sekyrky, dýky, pistole.

V téhle prapodivně zařízené místnosti sedí v rozviklaném křesle muž. Vysoký, štíhlý, ale svalnatý. Jeho energická tvář působí mužně a hrdě. Dlouhé vlasy mu splývají až na ramena a osmahlý obličej vroubí černý vous. Má široké čelo s výrazným obočím, pravidelná ústa se zuby lesknoucími se jako perly a temné uhrančivé oči. Sedí s pohledem upřeným na lampu a rukama nervózně svírá bohatě vykládaný jatagan, který mu visí na širokém pasu z rudého hedvábí, ovázaném kolem kabátce z modrého, zlatem protkávaného sametu.

Poryv větru, který zalomcoval stavením až k základům, ho vytrhl ze zamyšlení. Odhrnul si z čela vlasy, nasadil na hlavu turban, ozdobený nádherným diamantem velkým jako ořech, a prudce vstal. V jeho pohledu bylo cosi zlověstného a hrozivého.

„Je půlnoc,“ zamumlal. „Půlnoc, a ještě se nevrátil!“ Vyprázdnil pomalu pohár plný nápoje jantarové barvy, pak otevřel dveře a přešel rázným krokem k ochrannému valu až na pokraj skály, na jejímž úpatí bouřilo moře. Tam zůstal několik minut se založenýma rukama stát, neochvějný jako skála pod ním. Vdechoval závany bouře a upíral pohled na vlnobití. Potom se pomalu vrátil do místnosti. Zastavil se před harmoniem. Přejel prsty po klávesnici. Z nástroje se ozvala divoká směsice tónů, které jako by zápolily s rachotem hromu a hvízdáním větru.

Náhle otočil hlavu ke dveřím, které nechal pootevřené. Na chvíli se zaposlouchal, pak znovu rychle vyběhl ven až na okraj skály. Ve svitu blesků uviděl malý člun s plachtami téměř spuštěnými. Vjížděl do zátoky mezi zakotvená plavidla.

„Vrací se,“ zvolal radostně. „Bylo už načase!“

Zanedlouho se před domem objevila postava v širokém plášti nasáklém vodou.

„Yanezi!“ vykřikl muž s turbanem a rozpřáhl náruč.

„Sandokane!“ zvolal příchozí.

Rychle vešli do osvětlené místnosti a zavřeli dveře. Sandokan naplnil dvě sklenice, jednu podal cizinci, který odložil plášť a karabinu přehozenou přes rameno, a řekl mu téměř něžně:

„Napij se, můj dobrý Yanezi.“

„Na tvé zdraví, Sandokane.“

„Na tvoje!“

Vypili do dna a posadili se u stolu.

Příchozí byl muž kolem třiatřiceti let, tedy trochu starší než jeho druh. Byl střední postavy, statný, bílé pleti, s pravidelnými rysy obličeje, s šedýma, lstivýma očima a úzkými ironickými rty. Na první pohled bylo zřejmé, že je Evropan a patří k některému z jižních národů.

„Yanezi,“ zeptal se Sandokan netrpělivě, „viděls tu zlatovlásku?“

„Ne, ale vím vše, cos chtěl vědět.“

„Byl jsi v Labuanu?“

„Ano, ale nebylo to jednoduché. U pobřeží ostře hlídaného anglickými křižníky se stěží podaří vylodit lidem, jako jsme my.“

„Vyprávěj mi o té dívce!“

„Je to prý stvoření tak krásné, že by okouzlo i toho nejkrutějšího piráta.“

„Ach,“ povzdechl Sandokan.

„Vyprávěli mi, že má vlasy plavé jako zlato, oči modřejší než moře a pleť bělejší než alabastr. Prý Alamba, jeden z našich nejproslulejších pirátů, ji jednoho večera spatřil, jak se prochází u lesa na ostrově, a byl natolik uchvácen jejím vzhledem, že zastavil dokonce svou loď a riskoval, že ho rozstřílejí anglické strážní čluny.“

„Kdo je ta krásko?“

„Jedni říkají, že je dcerou kolonisty, podle jiných je jejím otcem lord, a někteří dokonce tvrdí, že je příbuzná samotného guvernéra Labuanu.“

„Záhadné stvoření,“ zamumlal Sandokan a přejel si dlaní čelo. Byl viditelně vzrušený. Zdvihl se a zamířil k harmoniu. Jeho prsty se rozběhly po klávesách.

Yanez se usmál, sňal z hřebíku starou mandolínu a prohrábl struny. „Dobrá! Trochu si zahrajeme.“

Ale sotva začal brnkat portugalskou melodii, udiveně pohlédl na Sandokana. Před ním nebyl tentýž muž jako před chvílí. Jeho čelo se hněvivě svraštilo, oči metaly blesky, rozevřené rty odhalily zaťaté zuby.

V tom okamžiku to byl obávaný náčelník krutých pirátů z Mompracemu, který už deset let řádl u pobřeží Malajska a sváděl strašlivé bitvy. Muž mimořádně odvážný, jemuž jeho nezkrotná smělost vysloužila přezdívku Malajský tygr!

„Yanezi!“ vykřikl nepřírozeným hlasem, „co dělají Angličané v Labuanu?“

„Opevňují se,“ odpověděl klidně Evropan.

„Snad se nechystají proti mně?“

„Zdá se.“

„Ty věříš, že se osmělí zdvihnout třeba jen prst proti mému Mompracemu? Ať si jen zkusí vyzvat na souboj piráty! Tygr je zničí do posledního! Co o mně říkají?“

„Že je načase s tebou skoncovat.“

„Nenávidí mě hodně?“

„Tolik, že by klidně obětovali všechny své lodi, jen aby tě dostali.“

„Opravdu?“

„Divíš se, příteli? Mnoho let je neustále pronásleduješ a ničíš. Celé pobřeží nese stopy tvých nájezdů. Téměř všechny vesnice a města jsi napadl a vyplenil. Holandské, španělské i anglické pevnosti jsou poznamenány tvými kullemi a mořské dno je poseto loděmi, kteréš tam poslal!“

„To je pravda, ale čím je to vina? Copak bílí muži nebyli ke mně stejně nemilosrdní? Sesadili mě z trůnu jen proto, že jsem se stával příliš mocný. Zavraždili mou matku, mé bratry a sestry, aby zničili náš rod. Co zlého jsem jim dřív kdy udělal? Nenávidím je, ať jsou to Španělé, Holanďané, Angličané, nebo tvoji krajané Portugalci. Strašlivě se jim pomstím. To jsem přísahal nad mrtvolami naší rodiny

a přísahu splním! Byl jsem nelítostný ke svým nepřátelům, ale doufám, že se ozve aspoň nějaký hlas, aby řekl, že jsem byl také velkorysý.“

„Ne jeden, ale sto, tisíc hlasů může říct, žes cítil se slabými. Mohou to potvrdit všechny bílé ženy, které jsi zajal a opět propustil na svobodu, všechny ubohé kmény, jež jsi chránil proti nájezdům násilníků. Ztroskotaní námořníci, které jsi zachránil z vln, a navíc obdaroval. A tisíce dalších určitě nezapomenou na Sandokanova dobrodiní. Ale teď mi prozrad', můj milý bratříčku, o co ti jde? Co tě trápí?“

Malajský tygr neodpověděl. Začal přecházet po místnosti se založenýma rukama a se skloněnou hlavou. Na co myslel? Portugalec Yanez, jakkoliv ho znal dlouho, to nedokázal uhádnout.

„Sandokane,“ zeptal se konečně, „na co myslíš?“

Piráta se zastavil a upřeně na něho pohlédl. „Chci jet do Labuanu!“

„Ty!... Do Labuanu...!“

„Proč se divíš?“

„Protože jsi příliš rozumný na to, aby ses dopustil takového bláznovství. Odvážit se do hnízda nejuřivějších nepřátel! Bratříčku, nepokoušej štěstěnu! Nenasytná Anglie se soustřeďuje na náš Mompracem a čeká jenom na tvou smrt, aby se vrhla na naše lidi a zničila je. Viděl jsem v nedalekých vodách křižník přeplněný ozbrojenci a s mnoha kanony na palubě. To je lev, který číhá na kořist.“

„Ale potká se s Tygrem!“ vykřikl Sandokan zatínaje pěsti.

„Ano, střetne se s ním a možná podlehne. Ale další se proti tobě zdvihnou. Zemřou další lvi, protože ty jsi strašný a silný, ale zemře i Tygr!“

„Já?...“

Sandokan sevřel rty a ruku, jako by v ní držel zbraň. Trvalo to jen okamžik. Pak usedl ke stolu, jedním douškem vypil číši a řekl zcela klidným hlasem:

„Máš pravdu, Yanezi, ale přesto zítra pojedu do Labuanu. Jakási neodolatelná síla mě tam žene a cosi mi našeptává, že musím spatřit dívku se zlatými vlasy!“

„Sandokane!“

„Jen klid. Teď pojďme spát.“

Krutost a velkorysost

Nazítří, hned po východu slunce, vydal se Sandokan uskutečnit svůj plán.

Na sobě měl vysoké boty z červené kůže, nádhernou kazajku z rudého sametu s bohatými výšivkami a modré hedvábné kalhoty. Na řemeni přes rameno zdobenou indickou karabinu s dlouhou hlavní. U pasu těžký jatagan se zlatou rukojetí a kris, malajskou dýku s vlnkovitým ostřím.

Zastavil se na okraji skály a ostřížím zrakem přelétl mořskou hladinu, která zářila jako zrcadlo. Pohlédl upřeně k východu.

„Osude, který mě poháníš tam dolů,“ zašeptal, „řekni mi, zda žena se zlatými vlasy, která noc co noc znepokojuje mé sny, bude mou záhubou...“ Potřásl hlavou, jako by chtěl odehnat tíživou myšlenku, a pomalými kroky sestoupil po úzkých schůdcích, vytesaných ve skále, na pobřeží.

Dole ho očekával Yanez.

„Dal jsem připravit dvě nejlepší lodě z naší flotily a posílil jsem je dvěma velkými houfnicemi.“

„A co mužstvo?“

„Čeká se svými veliteli.“

„Děkuji, Yanezi.“

„Neděkuj mi, Sandokane. Možná jsem ti přichystal zkázu.“

„Neboj se, střely se mi vyhýbají.“

„Buď opatrný, velmi opatrný.“

„Budu a slibuji ti, že jen co spatřím tu dívku, vrátím se zpátky.“

„Prokletá žena! Uškrtil bych toho piráta, který ji první uviděl a řekl ti o ní.“

Minuli prostranství chráněné hradbami, těžkými děly, náspy a hlubokými příkopy a došli na břeh zátoky, kde kotvilo na patnáct plachetnic, které Malajci nazývají prahos.

Před dlouhou řadou chýší a větších domů, připomínajících skladiště, stálo tři sta mužů. Čekali na povel, aby nastoupili na lodě.

Byli zde Malajci, lidé poměrně malé postavy, ale zdatní a mrštní jako opice, ostře řezaných tváří, temné pleti, pověstní svou odvahou a krutostí. Batakové, barvy ještě tmavší, známí sklony k lidojedství, přestože dosáhli poměrně dosti vyvinuté kultury. Dajakové z blízkého ostrova Borneo, muži vysokých postav, proslulí jako lovci lebek. Siamci s oválnými obličejí a s očima žlutavě lesklýma. Žlutí obyvatelé Kočinčiny s copy na hlavách. A pak Indové, Bugisové, Javánci, Tagalové z Filipín a nakonec obratní černoši – negrité.

Když se objevil Malajský tygr, řadou pirátů projela vlna vzrušení. Všechny oči jako by se rozzářily a ruce sevřely pevněji zbraně.

Sandokan upřel na své tygříky, jak je rád nazýval, pohled plný potěšení a řekl: „Patane, postup kupředu.“

Statný Malajec, oblečený do krátké červené sukně zdobené několika pery, pokročil vpřed houpavým krokem, typickým pro muže žijícího na moři.

„Kolik máš lidí?“

„Padesát, Tygře.“

„Všichni jsou dobří?“

„Všichni touží po boji.“

„Ať nasednou do dvou lodí. Polovinu svěř Javanci Giro-Batolovi!“ Malajec svolal svou tlupu, složenou z mužů odvážných až k šílenství, kteří by na jediný Sandokanův pokyn neváhali vyloupit Mohamedův hrob, i když byli všichni mohamedáni.

„Pojď, Yanezi,“ řekl Sandokan, když viděl, že jsou naloděni.

Vtom je dostihl černochoch s velkou hlavou, typický negrit, jaké můžete potkat ve vnitrozemí téměř všech malajských ostrovů.

„Odkud přicházíš, Kill-Dalú?“ zeptal se ho Yanez.

„Z jižního pobřeží,“ odpověděl černochoch, těžce oddechuje.

„A co nám přinášíš?“

„Dobrou zprávu, pane. Viděl jsem velkou džunku křížovat směrem k ostrovům Komades.“

„Naloženou?“ zbystřil pozornost Sandokan.

„Ano.“

„Dobrá! Do tří hodin bude v našich rukou.“

„A pak popluješ do Labuanu?“

„Přímo, Yanezi.“

Zastavili se před člunem, v němž seděli čtyři Malajci.

„Sbohem,“ řekl Sandokan a objal Yaneze.

„Sbohem a kéž tě dobrá hvězda ochraňuje.“

Sandokan vskočil do člunu a několika údery vesel dostihl loď, které rozvínovaly obrovské plachty.

Z pláže se zdvihl křik.

„Ať žije Malajský tygr!“

„Odplouváme,“ rozkázal Sandokan, obraceje se k oběma posádkám.

Kotvy byly vytaženy a dvojice plachetnic se pustila na volné moře.

„Směr plavby?“ zeptal se Sabau Sandokana, který převzal velení větší lodi.

„Přímo na Komadeské ostrovy.“

Pak se obrátil k posádkám a zvolal: „Tygřici, mějte oči otevřené. Cestou sebereme jednu džunku.“

Vítr byl dobrý, vál od jihozápadu. Loď vbrzku dosáhly rychlosti dvanácti uzlů, což není u normálních plachetnic běžné, ale nic zvláštního u malajských lodí. Mají rozměrné plachty a nesmírně štíhlé lehké trupy.

Sandokan a Yanez, kteří co do znalostí mořeplavectví neměli v celém Malajsku sobě rovné, přestavěli všechny své plachetnice tak, aby se mohly obratně přiblížit k lodím, které pronásledovali. Ponechali ohromné plachty, jejichž délka se blížila čtyřiceti metrům. Kromě toho dali postavit na všech lodích můstek, vydlabali otvory pro vesla a odstranili vyrovnávací bidla, která by mohla znesnadnit zahákování přepadené lodi.

I když se nacházeli ještě daleko od džunky objevené Kill-Dalúem pustili se piráti hned do práce. Každý věděl, kde je jeho místo.

Nabili děla a velké houfnice, na můstku rozmístili ve velkém počtu koule a granáty, pak pušky, sekyry a náradí pro zahákování. Na

okraj paluby připravili lana a háky, které se házejí na nepřátelskou loď.

Pohledy všech svítily zuřivou chtivostí. Začali vyhlížet, ten u zábradlí, onen na lanoví, jiný zas obkročmo na ráhnu. Všichni dychtiví objevit džunku, která slibovala bohatou kořist, pocházející obvykle z čínských přístavů.

Také Sandokan sdílel jejich napětí. Přecházel od přídi k zádi a pozoroval nekonečnou hladinu, svíraje rukojeť svého nádherného jataganu. Zatím nespatriil na obzoru nic, co by nasvědčovalo přítomnosti nějakého plavidla.

Teprve po poledni se ozvalo z vrcholku hlavního stěžně:

„Podívejte se směrem k závětrří!“

Sandokan přerušil svou procházku.

„Tygřici! Připravit!“

Než to dořekl, piráti slezli na palubu a zaujali určená místa.

„Mořský pavouku,“ obrátil se Sandokan na muže, který hlídkoval na stěžni ve strážním koši: „Co vidíš?“

„Plachtu, Tygře.“

„Je to džunka?“

„Je to plachta džunky, pokud se nemýlím.“

Raději bych viděl evropskou loď, pomyslel si Sandokan. Proti lidem z nebeského císařství necítil nenávisť. Znovu začal přecházet.

Minula půlhodina, během níž obě lodě urazily pět uzlů. Pak se znovu ozval hlas Mořského pavouka.

„Kapitáne, je to džunka! Objevila nás a mění kurs!“

„Rozumím!“ vykřikl Sandokan. „Hej! Giro-Batole, manévruj tak, aby nemohla uniknout!“

Obě lodě se v příštím okamžiku rozdělily, a když obkroužily široký půlkruh, pod plnými plachtami zamířily vstříc obchodní lodí.

Bylo to jedno z těch bachratých plavidel, kterým se říká džunka a plují v čínských mořích.

Sotva zpozorovala dvojici podezřelých lodí, s nimiž nemohla soutěžit v rychlosti, zastavila se a vytáhla na stěžně vlnjku.

Když ji Sandokan spatřil, přímo se zachvěl.

„Vlajka rádži Brooka, nepřítelé pirátů!“ vykřikl s neskryvanou nenávisť. „Tygřici! Do útoku!“

Divoký, zuřivý křik se strhl na obou lodích. Posádkám byl dobře znám Angličan James Brook, který pobil velký počet pirátů a poté se stal rádžou ze Sarawaku.

Patan přiskočil za děla, zatímco ostatní zaměřovali houfnice a nabíjeli karabiny.

„Mohu začít?“ zeptal se Sandokana.

„Ano, miř přesně!“

Patan se sklonil a vypálil. Vzápětí se hlavní stěžeň džunky přelomil, zakymácel a padal i s plachtami a lanovím.

Na palubě džunky bylo vidět pobíhající muže.

„Podívej, Patane!“ zvolal Mořský pavouk.

Od džunky se odlepil malý člun a prchal.

Sandokan rozzlobeně vykřikl: „Utíkají, zbabělci. Patane, pal!“

Patan splnil rozkaz a potopil člun i se všemi, kteří v něm seděli.

„Výborně!“ pochválil ho Sandokan. „A teď ještě džunku. Potom ji pošleme opravit do rádžových loděnic, jestli nějaké má!“

Dvě korzárské lodi znovu spustily pekelnou hudbu. Kule a granáty zasáhly zadní stěžeň a prorazily boky. Námořníci se zoufale bránili palbou z ručnic.

Sandokan obdivoval odvalu těch několika mužů, kteří zůstali v džunce.

Korzárské plachetnice zahalené hustými oblaky dýmu, z nichž šlehaly záblesky výstřelů, postupovaly vpřed. Zanedlouho přirazily k bokům džunky a piráti na ně připevnili háky.

„Do útoku, tygřici!“ zahřměl Sandokan.

Nahrbil se jako tygr, který se chystá na kořist, a připravil se ke skoku. Vtom ho zadržela něčí paže.

Otočil se a zaklel. Ten, který si ho troufl zadržet, na něho padl celým tělem.

„Ty, Mořský pavouku!“ vykřikl Sandokan.

Výstřel z ručnice zasáhl Mořského pavouka.

„Díky, můj tygříku,“ shýbl se k němu Sandokan. „Chtěl jsi mě zachránit!“

Vrhl se jako poraněný býk na palubu džunky se zběsilou nebojácností, kterou všichni jeho lidé obdivovali.

„Za mnou, tygřici!“ zvolal a zamával šavlí. Piráti přeskočili boky a vnikli na palubu džunky, zatímco druhá loď vrhala lano k zahákování.

„Vzdejte se!“ vykřikl Tygr.

Sedm či osm námořníků, kteří ještě zůstali naživu, odhodilo zbraně.

„Kdo z vás je kapitán?“ zeptal se Sandokan.

„Já,“ odpověděl drobný Číňan.

„Jsi statečný muž, a tví muži se dobře bili,“ řekl s uznáním Sandokan. „Kam ses plavil?“

„Do Sarawaku.“

„Ty jedeš do Sarawaku? A co dělá rádža Brook, nepřítel pirátů?“

„Nevím, nebyl jsem v Sarawaku už řadu měsíců.“

„Nevadí. Poviš mu, že jednoho dne přijedu, zakotvím v jeho zátocě a budu tam čekat na jeho lodi. Pak uvidíme, zda nepřítel pirátů dokáže nad námi zvítězit.“

Sundal z krku šňůru diamantů a podal ji kapitánovi.

„Vezmi si to za svou statečnost. Mrzí mě, že jsem zničil džunku, kterou jsi tak dobře bránil, ale s těmito diamanty si můžeš koupit deset nových.“

„Kdo jste?“ koktal udivený kapitán.

Sandokan k němu přistoupil, položil mu ruce na ramena a řekl:

„Podívej se na mě. Jsem Malajský tygr.“

Dřív než se kapitán a jeho námořníci stačili vzpamatovat z překvapení a údesu, Sandokan a piráti se vrátili na své lodi.

„Směr plavby?“ zeptal se Patan.

Tygr napřáhl ruku k východu a rozhodným hlasem přikázal: „Do Labuanu, tygřici! Do Labuanu!“

Křižník

Když opustily rozbitou džunku bez stěžňů, která však nebyla v nebezpečí, že se potopí, aspoň ne pro tuto chvíli, dvě loupeživé lodě znovu zamířily směrem k ostrovu Labuan, kde žila dívka se zlatými vlasy, kterou chtěl Sandokan za každou cenu vidět.

Stále vál severozápadní vítr a moře bylo klidné. Lodě jely rychlostí jedenáct uzlů za hodinu.

Sandokan přikázal opravit lana a plachty poškozené nepřátelskými střelami a spustit do moře mrtvolu Mořského pavouka. Potom nařídil nabít pušky a houfnice. Konečně si zapálil překrásnou vodní dýmku, pocházející bezpochyby z nějakého indického nebo perského bazaru, a zavolal Patana.

„Řekni mi,“ začal a upíral na něj oči, které naháněly strach, „víš, jak zemřel Mořský pavouk?“

„Ano,“ odpověděl Patan a zachvěl se při pohledu na zachmuřeného Sandokana.

„Kde je tvé místo při boji lodí zblízka?“

„Za vámi.“

„A tys tam nebyl, a proto zemřel Pavouk.“

„To je pravda, kapitáne.“

„Měl bych tě dát popravit. Ale jsi odvážný a odvážné nerad zbytečně obětují. Při nejbližší bitvě se však dáš v čele mých mužů třeba zabít!“

„Děkuji, Tygře.“

„Sabaue,“ zavolal pak Sandokan.

Předstoupil před něj jiný Malajec s hlubokou jizvou přes obličej.

„Tos byl ty, kdo první po mně vskočil na džunku?“

„Ano, Tygře.“

„Dobrá. Padne-li Patan, převezmeš po něm velení.“

Nato sestoupil z můstku a zašel do své kabiny v podpalubí.

Celý den pluly pirátské plachetnice, aniž potkaly jedinou obchodní loď. Hrozná pověst, které se těšil Tygr v těchto vodách, způ-

sobila, že jen málo lodí se odvážilo zajet do zdejších míst. Držely se při břehu, připraveny při prvním nebezpečí uchýlit se k pevnině, kde by posádky zachránily aspoň život.

Jakmile padla noc, obě plavidla svinula velké plachty. Tím se zabezpečila proti nečekaným závanům větru. Přiblížila se k sobě, aby byla stále na dohled a aby se posádky mohly v případě potřeby vzájemně chránit.

Asi k půlnoci, v okamžiku, kdy míjeli Tři ostrovy, které tvoří jakousi předsunutou hlídku Labuanu, objevil se Sandokan na palubě.

Začal přecházet od přídi k zádi s rukama založenýma za zády, uzavřený do mlčení. Co chvíli se zastavil. Pozoroval černou hladinu moře a naslouchal. Čekal snad, že zaslechne hluk strojů, který by napovídal přítomnost nějakého křižníku, nebo snad hukot vln, jež se rozbíjejí o břehy Labuanu?

Ve tři hodiny ráno, když už hvězdy začínaly blednout, Sandokan náhle vykřikl:

„Labuan!“

Vskutku, na východě, kde se moře spojovalo s horizontem, rýsovala se nejasně tenká tmavá čára.

„Labuan,“ opakoval s úlevou, jako by mu ze srdce spadl kámen.

„Máme plout dál?“ zeptal se Patan.

„Ano,“ odpověděl Tygr. „Vplujeme do říčky, kterou už znáš.“

Rozkaz byl předán také Giro-Batolovi a obě lodě tiše zamířily směrem k vytouženému ostrovu.

Labuan, jehož rozloha nepřesahuje 116 kilometrů čtverečních, nebyl ještě v té době tak důležitým námořním střediskem jako dnes. V roce 1847 obsadil ostrov sir Rodney Mandy na rozkaz anglické vlády, která se snažila potlačit pirátství a zlikvidovat jeho ohniska. Tehdy neměl ostrov víc než tisíc obyvatel, převážně Malajců, a žilo tu asi dvě stě bělochů.

Hned jak založili městečko, jemuž dali jméno Viktoria, obehnali je několika pevnůstkami, aby je chránili před piráty z Mompracemu. Zbytek ostrova pokrývaly husté lesy. Na vyvýšeninách vzniklo několik zemědělských usedlostí.

Obě lodi, které projely několik mil při pobřeží ostrova, tiše vpluly do říčky, jejíž břehy pokrývala nesmírně bohatá vegetace. Pokračovaly asi šest až sedm set metrů proti proudu, kde zakotvily ve stínu velkých stromů.

Ani křižník, který by hlídal pobřeží, by je nedokázal objevit, a sotva by mohl předpokládat přítomnost tygříků, ukrytých v lese.

V poledne vyslal Sandokan dva muže k ústí říčky a dva další do lesů jako hlídky. Vyzbrojil se ručnicí a následován Patanem vydal se také na břeh.

Prošel asi půl míle hustým pralesem, když se náhle zastavil u pa-ty obrovitého durianu, jehož chutné plody, chráněné tvrdými ostny, se chvěly pod úderu ptačích zobáků.

„Spatřil jste někoho?“ zeptal se Patan.

„Ne, ale poslouchej.“

Malajec zbystřil sluch a zaslechl vzdálený štěkot.

„Někdo je tu na lovu.“

„Pojďme se podívat.“

Pokračovali v chůzi.

Štěkot psa se stále přibližoval a za malou chvíli narazili na černo-cha, oblečeného do červených kalhot. Držel na řemeni buldoka.

„Kam jdeš?“ zeptal se ho Sandokan a zastoupil mu cestu.

„Stopuji tygra.“

„A kdo ti dovolil lovit v mých lesích?“

„Jsem ve službách lorda Guillonka.“

„Pak jsi jistě slyšel vyprávět o dívce, které říkají Perla v Labuanu?“

„Kdo by ji tady na ostrově neznal? Je to dobrý duch Labuanu. Všichni ji milují a zbožňují.“

„Je krásná?“ zeptal se Sandokan.

„Myslím, že se jí nevyrovná žádná jiná žena.“

„Řekni mi,“ pokračoval Sandokan po chvilce ticha, „kde bydlí?“

„Dvě míle odtud, uprostřed prairie.“

Sandokan mu dal hrst zlata, a když černo-cha zmizel, usedl k patě velkého stromu a rozhodl: „Počkáme na noc a pak prohlédneme

okolí.“ Natáhli se do trávy, karabiny po boku. Náhle jejich čekání přerušil výstřel z děla. Směrem od lodi.

Sandokan vyskočil rovnýma nohama s karabinou v ruce.

„Pojďme, Patane, hrozí nebezpečí.“

Rozběhl se následován Malajcem, který mu sotva stačil.

Tygři a leopardi

Ani ne za deset minut doběhli k říčce. Všichni muži byli na lodích a právě stahovali plachty.

„Co se děje?“ zvolal Sandokan, když skočil na palubu.

„Jsme přepadeni,“ řekl Giro-Batol. „Křižník nám uzavřel cestu z ústí řeky.“

„Cože? Angličané mě budou přepadat i tady? Tygřici, chopte se zbraní a vyplujeme na moře. Ukážeme jim, jak bojují piráti z Mompracemu!“

„Ať žije Tygr!“ zvolaly obě posádky s nadšením. „Na ně!“

Za okamžik obě lodě pluly po proudu říčky. Netrvalo dlouho a vyjížděly na volné moře.

Asi šest set metrů od pobřeží cíhal bitevní koráb o nosnosti více než tisíc pět set tun. Byl velmi dobře vyzbrojen a uzavřel jim cestu na západ. Z jeho paluby bylo slyšet bubny, které svolávaly mužstvo na bojová místa, a rozléhaly se povely důstojníků.

Sandokan se klidně zadíval na mocného protivníka. Nezalekl se jeho velikosti ani mohutné výzbroje, ba ani posádky snad třikrát početnější.

„Tygřici, k veslům!“ zavelel.

Část pirátů spěchala do podpalubí, kde popadli vesla, zatímco jiní zaměřovali děla a houfnice.

Obě pirátské lodě vyletěly pod údery vesel jako šípy.

Na palubě křižníku se rozlehla dělová rána a koule těžkého kalibru zasvištěla mezi stožáry plachetnice.

„Patane, k dělu!“ vykřikl Sandokan. Malajec byl jedním z nejlepších střelců, jaké kdy měli piráti ve svých řadách. Vypálil z děla a zasáhl protivníkovu kapitánský můstek. Při druhém výstřelu smetl vlajku i s žerdí.

Válečná loď se obrátila bokem a odhalila střílny s dělovými hlavňemi.

„Patane, ani jedinou ránu vedle,“ zvolal Sandokan. „Zpřerážej mu stěžně, rozdrť mu kola a rozmetej děla!“

V tom okamžiku jako by na křižníku vzplál oheň. Uragán železa proletěl vzduchem a naplno zasáhl pirátské plachetnice.

Ozvaly se výkřiky hněvu a bolesti, přehlušené druhým zásahem, který uvedl do zmatku veslaře i dělostřelce.

Bitevní loď, zahalená do černého a bílého kouře, odplula asi o půl míle dál, připravena znovu zahájit palbu.

Sandokan nebyl zraněný, i když ho jedno ráhno srazilo k zemi. Rychle se zvedl.

„Postavte barikádu před děla, a pak vpřed!“

Na přídích obou lodí se octly náhradní stěžně, sudy střeliva a všelijaké haraburdí. To vše vytvořilo pevnou barikádu.

Dvacet nejsilnějších pirátů opět zasedlo k veslům. Ostatní se shromáždili za barikádami s karabinami v rukou. V zubech svírali dýky.

„Vpřed!“ zavelel Tygr.

Znovu začala pekelná vřava, rána za ranou, kartáčový náboj proti náboji.

Piráti byli rozhodnuti neustoupit, spíše by se nechali potopit, než by utrpěli porážku.

Bitevní loď měla převahu. Byla větší a co do počtu děl silnější. Ale Tygr a jeho muži se nezalekli. Pirátské plachetnice, proděravěle na mnoha místech a s vodou v podpalubí, plné mrtvých a raněných, postupovaly vpřed i přes neustávající nepřátelskou palbu.

Patan padl u kanonu. Jeho místo zaujal okamžitě jiný obratný střelec. Mnozí mužové umírali a další byli zraněni.

Jedno dělo na lodi Giro-Batola bylo převrácené a jedna houfnice už téměř nestřílela.

Na palubě obou lodí však byli připraveni další tygřici. Za barikádami bylo vidět ponuré, hněvem zkřivené obličej, oči podlité krví. Všichni toužili po odvetě. Uprostřed této smečky lidských tygrů stál jejich velitel. S šavlí v ruce povzbuzoval spolubojovníky hlasem, který zněl jako polnice mezi duněním děl.

Dělostřelecký souboj trval asi dvacet minut. Křižník se potom poněkud vzdálil, aby piráti nemohli vniknout na jeho palubu a nezačal boj muže proti muži.

Sandokan se však ještě nevzdával. Odstrčil muže, kteří ho obklopovali, sklonil se nad nabitým dělem, opravil zaměření a vypálil.

Hlavní stěžeň křižníku, zasažený u paty, se zřítíl do moře spolu s námořníky, kteří byli na jeho ráhnech.

Zatímco se bitevní loď zastavila, aby zachránila topící se muže, využil toho Sandokan a na svou palubu přesunul posádku Giro-Batola.

„A teď rychle ke břehu,“ vydal povel.

Plachetnice Giro-Batola, která se držela jenom opravdovým zázkem, byla okamžitě vyklizena a opuštěna i s nákladem mrtvých a s dělem, teď již nepoužitelným.

Piráti se chopili vesel. Využili nečinnosti křižníku a rychle se vrátili zpět k říčce.

Bylo načase. Plavidlo, proděravělé na mnoha místech, nabíralo vodu ze všech stran.

Sandokan se postavil ke kormidlu. Zamířil k blízkému břehu a zakotvil za písečným výběžkem.

Pohlédl na hodinky zavěšené na pásku.

„Je šest. Za dvě hodiny slunce zapadne a moře pohltní tma. Dáme se do práce, aby naše loď mohla o půlnoci znovu vyplout na moře.“

„Napadneme křižník?“ ptali se piráti mávajíce zbraněmi.

„Neslibuji vám to, ale přísahám, že vbrzku přijde den, kdy oplátíme porážku. Naši vlajku vztyčíme na hradbách Viktorie.“

„Ať žije Tygr!“ jásal piráti.

„Ticho,“ zahřměl Sandokan. „Dva muži půjdou k ústí řeky pozorovat křižník a další dva na hlídku do pralesa, aby nás odtamtud někdo nepřekvapil. Teď ošetříte raněné a pak všichni do práce.“

Sandokan odešel na zád' a upíral zrak směrem k zátoce, avšak křižník si netroufl přiblížit se blízko k pobřeží, aby neuvízl na mělčině.

Čeká, až znovu vyplujeme na moře, uvažoval. Jestli věří, že pošlu své lidi do útoku, mýlí se. Tygr umí být také opatrný.

Posadil se na dělo, pak zavolal Sabaua.

Byl to jeden z nejudatnějších mužů, který si už vysloužil hodnost zástupce náčelníka. Nejméně dvacetkrát dal v sázku vlastní život.

„Patan a Giro-Batol jsou mrtvi,“ pravil Sandokan s povzdechem, „padli v čele statečných. Převezmeš po nich velení.“

„Děkuji, Tygře!“

„Jsi stejně udatný jako oni.“

„Když mi můj velitel poručí, abych se dal zabít, poslechnu ho.“

„Teď mi pomoz.“

Společně přetáhli na zád' dělo a zamířili hlaveň směrem k zálivu, aby mohli zahájit palbu, kdyby se odtud pokusili námořníci z křižníku proniknout k říčce.

„Počkáme až na půlnoc?“

„Ano, Sabaue.“

„Podaří se nám přelstít křižník?“

„Měsíc vyjde dost pozdě a třeba se ani neukáže. Na jihu se zdvihají mraky. Musí se nám to podařit.“

„Zamíříme rovnou k Mompracemu?“

„Přímo.“

„A nepomstění?“

„Je nás příliš málo, Sabaue, abychom se mohli utkat s posádkou křižníku. A pak, naše loď už není schopna vydržet druhý boj.“

„To je pravda, veliteli.“

Zatímco spolu rozmlouvali, mužstvo horečně pracovalo. Byli to výteční mořeplavci a nechyběli mezi nimi ani zruční tesaři.

Za pouhé čtyři hodiny zdvihli dva náhradní stěžně, opravili boky lodi i lanoví. Provazů, lan a plachtoviny měli v zásobě dostatek.

V deset hodin byli připraveni vyplout znovu na moře, čelit dalšímu boji, neboť stačili postavit nové barikády ze zbytků stěžňů.

K jedenácté hodině si Sandokan dal zavolat hlídku od ústí řeky.

„Je zátoka volná?“

„Ano.“

„A křižník?“

„Kotví mimo ni.“

„Jak daleko?“

„Půl míle.“

„Budeme mít tedy dost místa, abychom proklouzli,“ řekl Sandokan. „Tma skryje náš únik.“

Pak se otočil na Sabaua: „Odplouváme!“

Jedenáct mužů seskočilo z paluby do mělké vody a spojeným úsilím postrčilo loď kupředu.

„Ať nikdo ani nehlesne,“ upozornil důrazně Sandokan. „Mějte však oči otevřené a zbraně připraveny.“

Postavil se ke kormidlu. Sabau po jeho boku.

Temné mraky zakryly oblohu. Sandokan se musel velice namáhat, aby rozeznal oba břehy říčky, nad kterou panovalo hluboké ticho. Nebylo slyšet ani šumění listů okolních stromů a na palubě ani šeptnutí.

Zdálo se, že piráti ležící mezi přídí a zádí ani nedýchají, aby neprozradili útěk.

Loď se přiblížila k ústí říčky, tam se však po mírném zadrhnutí zastavila a uvízla.

„Jsme na písku?“ zeptal se tiše Sandokan.

Sabau se naklonil přes lodní bok.

„Ano. Pod námi je mělčina. Ale příliv rychle stoupá a myslím, že za pár minut můžeme pokračovat!“

„Tedy počkáme.“

Proběhly chvíle napjatého čekání. Pak bylo pod kýlem slyšet skřípot. Loď sklouzla z písečného jazyka.

„Rozviňte jednu plachtu,“ rozkázal Sandokan.

„Bude to stačit?“ zeptal se Sabau.

„Zatím ano.“

Za okamžik napjali boční černou plachtu, aby splývala s noční tmou.

Šťastně propluli mezi nánosy písku, mělčinami i útesy a vyjeli na moře.

„Kde je nepřítel?“ zeptal se Sandokan.

„Vzadu, půl míle od nás,“ odpověděl Sabau.

V udaném směru se rýsovala temná silueta. Chvilkami nad ní zableskly světelné tečky – jiskry z komínů. Bylo slyšet i hučení strojů.

„Má stále zatopeno pod kotli,“ podotkl Sandokan, „čeká nás. Poplujeme co nejbliž k břehům, abychom splynuli se stíny stromů. Teprve až to bude nezbytné, vyjedeme na volné moře.“

Vál slabý vítr, ale hladina byla klidná, jako z oleje.

Sandokan přikázal rozvinout další plachtu na hlavním stožáru a kormidloval k jihu podél klikatého pobřeží.

Nespouštěl zrak z protivníka, který je kdykoliv mohl spatřit a zasypat železem.

V hloubi duše litoval, že musí opustit tyto končiny potají jako zloděj. Přál si už být v Mompracemu, ale zároveň se téměř styděl za to, že ustupuje.

Vzdálili se na pět šest set kroků od zátoky a chystali se zaměřit na volné moře. Za zády zanechávali brázdu zčeřeně vody, která se blýskavě odrážela od okolní tmy.

„Prozrazujeme se,“ řekl Sabau.

„Co na tom,“ odpověděl Sandokan s podivným úsměvem. „Tento ústup nás nešlechtí.“

„Máte pravdu, kapitáne,“ souhlasil Malajec. „Lépe zemřít se zbraní v ruce než utéct jako šakalové.“

Moře stále více fosforeskovalo. Lodní brázda za zádí byla mnohem zřetelnější. Nemohla ujít pozornosti hlídky na křižníku.

Také piráti si záře všimli, ale nikdo nepronesl jediné slovo, které by vyjadřovalo obavu. Těžko se smiřovali s tím, že odplují bez jediného výstřelu.

Uběhly sotva tři minuty. Sandokan, který stále upřeně pozoroval křižník, spatřil, že rozsvěcuje polohové lampy.

„Podívej se!“

„Ano, vidím. A z komína vylétá víc jisker. Příkládají pod kotle,“ odpověděl Sabau.

„Do zbraně!“ zaznělo z paluby válečné lodi.

Také piráti ožili. Rozběhli se k dělům a ke dvěma houfnicím. Byli připraveni pustit se do boje.

Chvilí nato zazněl na křižníku buben.

Piráti se tiskli k bokům lodi a za barikády. Jejich prsty pevně svíraly zbraně a netrpělivě čekali, až budou moci stisknout kohoutky karabin.

Bubnování na nepřátelské palubě pokračovalo. Bylo slyšet, jak skřípají kotevní řetězy a ozývají se suché údery rumpálu.

Křižník se připravoval opustit kotviště a zaútočit na korzářskou loď.

„K dělu, Sabaue,“ zavelel Malajský tygr. „Osm mužů k houfnicím!“

Sotva vydal rozkaz, na palubě křižníku se zablesklo. Po výbuchu následoval kovový svist náboje letícího vzduchem. Zavadil o vrchol lek hlavního stěžně a dopadl s gejzírem vody do moře.

Divoký křik na pirátském plavidle byl odpovědí. Útok je třeba přijmout. A právě to si přáli všichni, Sandokan i jeho lidé. Pospíchali každý na své stanoviště.

Sandokan jediným mocným pohybem otočil kormidlo, aby se dostal na bok křižníku a piráti mohli vylézt na nepřátelskou palubu.

Začala kanonáda z jedné i druhé strany.

„Vzhůru, tygřici, na nepřítele!“ vyzval piráty Sandokan. „Boj nebude rovný, ale my jsme tygři z Mompracemu!“

Křižník se rychle blížil. Už bylo vidět jeho pancéřovou předí, která mířila přímo na plachetnici. Ta rychle změnila směr a opětovala palbu podle svých možností. Nemohla však uspět proti mocnému obrněnci.

Výsledek boje, i přes zoufalou snahu tygrů z Mompracemu, se nejevil v jejich prospěch. Síly protivníků byly příliš nerovné.

Do plavidla pirátů, zasaženého výstřely nepřátelských děl, se vlévala voda početnými děrami a zaplavovala podpalubí.

Sandokan pochopil, že nadešla poslední hodina. Porážka se zdála nevyhnutelná. Nebylo už možné čelit obrněnci, který nepřetržitě chrлил ocel. Nezbyvalo nic jiného než se pokusit vniknout na palubu nepřítele.

Sandokanovi zůstalo dvanáct tygříků, ale vedených mužem, jehož odhodlanost byla neuvěřitelná.

„Hod'te háky!“ zvolal Sandokan.

Piráti, žíznicí po odvetě, se vrhli jako jeden muž na nepřátelskou loď.

Pomáhali si rukama i nohama, zachycovali se okének i lan, šplhali po krytu koles, až se vytáhli na palubu křížníku.

S Malajským tygrem v čele se vrhli na dělostřelce a zneškodnili je přímo u lafet. Pobíjeli námořníky, kteří se je pokoušeli zastavit. Rozdávali rány šavlemi a meči a mířili k zádi.

Tam se pod velením důstojníků shromáždilo asi šedesát námořníků. Ale piráti je nepočítali. Zuřivě se vrhli proti ostrím bajonetů do nerovného boje.

Rozdávali zoufalé rány, řvali, aby nahnali větší hrůzu, padali a vstávali, hned ustupovali a hned zase pronikali vpřed, na několik minut vzdorovali, ale pak jejich útok postupně slábl.

Sandokan a čtyři poslední, pokrytí ranami, se zbraněmi zakrvácenými až po rukojeti, si marně probíjeli cestu k dělu, které by otočili proti Angličanům.

Uprostřed paluby Sandokan padl, zasažen do prsou kulkou z karabiny, ale hned zase vstal.

Angličané postupovali krok za krokem s napřaženými bajonety. Čtyři piráty, kteří se vrhli před svého velitele, aby ho ochránili vlastními těly, skolily výstřely z pušek.

Sandokan i přes zranění dosáhl boku lodi, srazil úderem šavle námořníka, který ho chtěl zastavit, a střemhlav se vrhl do moře, kde zmizel.

Na Labuanu

Muži obdařenému tak mimořádnou silou, energií a odvahou nebylo souzeno zemřít.

Zatímco křižník odplouval, poháněn lopatkami koles, Malajský tygr se mocnými rozmachy vynořil na hladinu a snažil se doplavat co nejdál.

Plaval dlouhou dobu. Chvillemi odpočíval, aby nabral síly. Časem se zbavil šatů, které ho tížily, cítil, jak mu rychle ubývá sil. Dýchání bylo stále obtížnější. Také zranění krvácelo a působilo mu palčivé bolesti při styku se slanou vodou.

Najednou ucítil, že se ho něco dotklo. Žralok? Při tomto pomýšlení mu naskočila husí kůže. Instinktivně natáhl ruku a dotkl se předmětu, který plaval na vodní hladině.

Zjistil, že je to zbytek trámu z paluby jeho lodi.

S obtížemi se na něj vytáhl. Celou další hodinu bojoval s vlnami, které se čas od času přes něho přelily.

Začínalo svítat. Ztěžka se rozhlédl. Jako přes krvavou clonu spatřil nedaleko od sebe břeh.

„Labuan,“ zamumlal. „Nejvyšší čas.“ Sebral zbytek sil, pustil trám, který ho zachránil před jistou smrtí, a když pod nohama ucítil písečné dno, brodil se ke břehu. Tam zůstal bezvládně ležet.

Po chvíli se však vzpamatoval a dlouho si prohlížel zranění. Byla to rána způsobená kulkou z pistole. Prolétla pod pátým pravým žebrem a zůstala v těle, aniž zasáhla nějaký orgán.

Zranění není vážné, ale mohlo by být, pokud se okamžitě neošetří. Sandokan tomu rozuměl.

Zaslechl bublání potůčku. Vydal se tím směrem a dovlekl se k vodě. Napjal pokožku kolem rány, která napuchla působením slané vody. Pečlivě ránu vymyl a nakonec ji obvázal útržkem košile. Jediným kusem oděvu, který měl ještě na sobě, kromě pasu, na němž visela dýka.

„Uzdravím se,“ šeptal si. Vyslovil to tak přesvědčivě, jako by byl pánem svého osudu.

Ačkoliv byl sám a opuštěný na ostrově, kde nemohl potkat nikoho než nepřátele, zraněný a bez přátelské ruky, která by ho podepřela, přesto si byl jistý, že vyjde z této situace vítězně.

Vypil pár doušek vody, aby srazil horečku, která se ho zmocňovala. Pak se doplížil za betelový keř, jehož ohromné listy skýtaly chládek.

Zavřel oči a zůstal nehybně ležet.

Probral se až po mnoha hodinách, když už slunce zapadalo.

Trýznila ho žízeň. Oteklá rána působila horečnatou bolest.

Zdvihl se, snažil se udržet rovnováhu a došel k vodě, kde uhasil žízeň a znovu si vymyl ránu. Pak si opřel hlavu o ruce, zadíval se na moře a meditoval.

„Kdo by řekl, že jednoho dne leopardi z Labuanu porazí tygry z Mompracemu? Kdo by řekl, že já, neporazitelný Malajský tygr, tady vylezu na břeh poražený a krvácející? Kdy přijde čas odvety? Všechna svá plavidla i ostrovy a poklady dám za to, abych porazil nenáviděné bělochy. Dnes mě dohnali až na pokraj sil. Ale já se sem vrátím. Vylodíme se s piráty na tyto pláže a budeme toužit po krvi! Ať se třesou všichni Angličané v Labuanu, protože já jednou vztyčím na ostrově svou vlajku!“

Při těchto úvahách se znovu zvedl. S horečnatě planoucíma očima se pustil vpřed!

Byť zraněný, byl to stále neporažený Malajský tygr.

„Trpělivost, Sandokane,“ pokračoval v samomluvě. „Uzdravím se, i kdybych tady měl žít měsíc, dva nebo tři a živit se ústřicemi a lesními plody. Až načerpám sílu, vrátím se do Mompracemu, i kdybych si musel postavit vor nebo ukrást člun.“

Horečka mu mezitím stoupala. Cítil, jak mu návaly krve buší do mozku. Avšak z úst se mu nevydral jediný bolestný vzdech.

Mezitím slunce zašlo za obzor a po kratičkém soumraku padla tma.

„Nechci, aby nastala noc!... Nechci umřít...“

Chytil se oběma rukama za hlavu a zamířil do divočiny. Temnota způsobila nevysvětlitelný stav v Sandokanově duši. Dostal náhle strach z noci. On, pirát, který se nikdy nebál smrti.

Kam běží? Proč utíká? Zdálo se mu, že v dálce slyší štěkot psů, křik mužů, řev šelem. Možná ho již hledají.

Několikrát ho přepadla závrať. Potácel se mezi stromy, zakopával o vyvrácené kmeny, brodil se močály, klel a mával ostrým křesem. Srdce mu skákalo v hrudi a Sandokanovi připadalo, že mu z rány proudí ohnivé prameny.

Všude kolem viděl přízraky. Vynořovaly se ze země s krvácejícími těly. Vysmívaly se, jako by se pošklebovaly nemohoucností strašného Malajského tygra.

Sandokan se v záchvatu deliria zmítal na zemi, vstával, zatínal pěsti a všechny proklínal.

„Pryč odtud, vy psi!“ křičel. „Co ode mne chcete?... Já jsem Malajský tygr a nebojím se vás!... Pojd'te, bojte se mnou, jestli si troufnete!... Vy se smějete?... Myslíte si, že jsem bezmocný, když mě, Tygra, leopardi zranili? I ty, Patane, ses mi přišel vysmívat?... Ty také, Mořský pavouku?... Vraťte se do pekel, odkud jste přišli... Zpátky na mořské dno... do království stínů...“

A ty, Giro-Batole, co chceš? Odplatu? Ano, dostane se ti jí, protože Tygr se uzdraví... vrátí se do Mompracemu... vyzbrojí svá plavidla... vrátí se sem, aby zničil všechny anglické leopardy...“

Vyběhl z pralesa a pustil se do prerie, na jejímž konci se mu zdálo, že vidí nějaké stavení. Padl na kolena a prudce oddychoval. Tak zůstal pár okamžiků, pohroužen do sebe. Pak se pokusil vstát, ale najednou ho opustily síly, krvavý závoj mu zastřel oči a Sandokan klesl na zem.

Lord James Guillonk

Když přišel k sobě, ke svému velkému překvapení neležel v prérii, kde v noci bloudil, nýbrž v prostorném pokoji, vyčalouněném tapetami s květinovým vzorem. Pohodlně spočíval v měkkém loži.

V první chvíli myslel, že sní. Několikrát si promnul oči, aby se probral. Brzy se přesvědčil, že to všechno je skutečnost.

Posadil se, rozhlédl kolem sebe, ale nikoho neviděl.

Začal si pozorně prohlížet místnost, vlastně salon, prosvětlený dvěma velkými okny, za jejichž skly bylo vidět vysoké stromy.

V rohu uviděl klavír, na horní desce ležely rozházené noty. Pak spatřil malířský stojan s obrazem znázorňujícím pobřeží. Uprostřed místnosti trůnil mahagonový stůl s krajkovým ubrusem, bezpochyby výrobek ženských rukou. U lůžka měl po ruce stoličku, vykládanou intarziemi z ebenu a slonoviny, na které s potěšením spatřil svůj věrný kris a vedle něho pootevřenou knihu. Mezi jejími stránkami byla vložena povadlá květina.

Zbystřil sluch. Z dálky sem doléhaly zvuky připomínající akordy mandolíny nebo kytary.

„Kde to jsem?“ ptal se sám sebe. „V domě přátel, nebo nepřátel? A kdo mi ošetřil a obvázal zranění?“

Jeho oči se znovu zastavily na pootevřené knize. Vzal ji do ruky. Na deskách bylo vyraženo zlatými písmeny *Marianna*.

„Co to má znamenat? Je to název, nebo jméno?“ uvažoval polohlasem.

Zmocnilo se ho podivné vzrušení. Něco sladkého se dotklo jeho srdce, které bylo jinak citům uzavřeno.

Otevřel knihu. Byla tištěna ozdobným písmem, elegantním a tenkým. Nedokázal porozumět slovům, i když se některá podobala jazyku Portugalce Yaneze. Přitahován tajemnou silou vzal jemně do prstů květ, vložený do knihy. Dlouze si ho prohlížel. Několikrát k němu přivoněl. Opět pocítil zvláštní chvění. Tvrdý pirát a válečník náhle zatoužil přitisknout jej ke rtům...

Téměř s lítostí ho položil zpět mezi stránky a knihu odložil. Bylo načase, klika ve dveřích se pohnula a vešel muž. Pomalým, odměřeným krokem.

Podle barvy pleti to byl Evropan. Dost vysoký a urostlý. Vypadal na padesát let. Obličej mu lemoval narudlý vous, který už začínal šedivět. Chladné modré oči a celkový vzhled napovídaly, že je zvyklý poroučet.

„Jsem rád, že vás vidím klidného. Tři dny jste blouznil v horečce,“ řekl. „Tři dny,“ vyrazil Sandokan překvapeně. „Už tři dny jsem tady? Takže to není sen?“

„Ne. Jste u dobrých lidí, kteří o vás budou co nejlépe pečovat a udělají vše, abyste se uzdravil.“

„Kdo jste?“

„Lord James Guillok, kapitán korábu Jeho Veličenstva královny Viktorie.“

Sandokan sebou škubl a jeho čelo se zachmuřilo. Ale včas se vzpamatoval a s přemáháním, aby nedal najevo nenávist, kterou choval ke všemu anglickému, pravil:

„Děkuji vám, mylorde, za všechno, co jste udělal pro neznámého člověka.“

„Bylo mou povinností poskytnout přístřeší smrtelně raněnému muži,“ odpověděl lord. „Jak se cítíte teď?“

„Dost silný, a bolesti polevily.“

„To mě těší. Můžete mi povědět, kdo vás takhle zřídil? Kromě kulky, kterou jsem vám vytáhl z hrudi, bylo vaše tělo poseto mnoha sečnými ranami.“

Sandokan zatajil dech. Nicméně neztratil duchapřítomnost.

„Abych řekl pravdu, nevím. Nějací lidé přepadli v noci mé lodi, zahákali nás a pobili mé námořníky. Nevím, kdo to byl, protože jsem hledal záchranu v moři hned, jak mě zranili.“

„Určitě jste se stal obětí pirátů Malajského tygra.“

„Pirátů...“ vykřikl Sandokan.

„Ano, těch z Mompracemu, kteří se tři dny potulovali v okolí ostrova. Ale zničil je jeden z našich křižníků. Řekněte mi, kde jste byl přepaden?“

„V blízkosti Komadesu.“

„K našemu pobřeží jste doplaval?“

„Ano, držel jsem se nějakého trámu. Kde jste mě našli?“

„Ležel jste poblíž vily a blouznil. Kam jste měl namířeno, když vás přepadli?“

„Vezi jsem od svého bratra dary sultánovi na Borneu.“

„Kdo je váš bratr?“

„Sultán ze Šají.“

„Vy jste tedy malajský princ!“ vykřikl lord, podávaje Sandokanovi ruku, kterou pirát po krátkém rozmýšlení stiskl téměř s odporem.

„Ano, mylorde.“

„Jsem velmi potěšen, že jste mým hostem. Učiním všechno, abyste se u nás nenudil. Až se zotavíte, pokud budete souhlasit, pojedeme společně navštívit sultána.“

„Ano a...“ Sandokan se zarazil, napřímil hlavu a zaposlouchal se. Zvenku sem doléhaly tóny mandolíny.

„Mylorde! Mohu vědět, kdo to hraje?“

„Proč, můj drahý princ?“ zeptal se Angličan s úsměvem.

„Nevím..., ale velmi si přeji spatřit osobu, která tak krásně hraje... Mám pocit, jako by mi ta hudba plynula k srdci...“

„Počkejte okamžik,“ naznačil mu lord, aby se opět uložil, a pak vyšel z pokoje. Sandokan dopadl na polštář.

Nevysvětlitelné vzrušení se ho zmocňovalo se stále větší silou. Srdce se mu rozbušilo, jako by mělo vyskočit z hrudi. Krev mu začala bouřlivě tepat v žilách.

„Co se to se mnou děje?“ ptal se sám sebe. „Snad zase neblouzním?“ Sotva to dořekl, lord se vracel, ale nebyl sám. Za ním šlo, sotva se dotýkajíc koberce, nádherné stvoření. Při jeho spatření se Sandokan neubráníl obdivnému vzdechu.

Byla to dívka asi šestnáctiletá, útlé postavy, štíhlá a půvabná, ušlechtilých rysů. Její boky by objala jedna ruka. Růžová pleť připomíná

nala svěží jarní květ. Měla oči modré jako moře, hladké rovné čelo, pod nímž vystávalo jemně zdvižené obočí, téměř se stýkající nad kořenem nosu. Plavé kadeře jí padaly jako zlatý déšť na bílou blůžičku.

Když ji Sandokan spatřil, celý se zachvěl vzrušením. Hrdý a hrůzu budící muž se strašným jménem Malajský tygr poprvé v životě pocítil okouzlení něžnou bytostí.

„Nuže, milý princí, co soudíte o této rozkošné dívce?“ zeptal se lord. Sandokan zůstal nehybný a mlčenlivý jako bronzová socha. Jen se upřeně na dívku díval planoucícma očima.

„Není vám dobře?“ ozval se starostlivě lord.

„Ne!... Ne!...“ odpověděl Sandokan, který se konečně vzpamatoval.

„Tak mi tedy dovoluňte, abych vám představil svou neteř, lady Mariannu Guillonkovou.“

„Marianna Guillonková!... Marianna Guillonková!“ opakoval Sandokan jako okouzlený.

„Co je vám divného na mém jméně?“ usmála se dívka. „Zdá se, že vás překvapilo.“

Sandokanovy uši, navyklé na ďábelskou hudbu děl a na smrtelný křik bojujících, neslyšely nikdy tak sladký hlas.

„Nevidím na něm nic divného,“ pronesl změněným hlasem. „To jen, že mi vaše jméno připadá povědomé.“

„A kde jste ho už slyšel?“ zajímal se lord.

„Přečetl jsem si je na deskách knihy, která zde leží, a představoval jsem si, že to musí být jméno nádherné bytosti.“

„Žertujete,“ řekla mladá lady a začervenala se. Pak změnila námět hovoru:

„Je pravda, že vás tak těžce zranili piráti?“

„Ano. Přepadli mě a poranili. Doufám, že se brzy uzdravím a pak běda těm, kdo mě potupili.“

„Trpíte hodně?“

„Ne, mylady, teď mnohem méně než předtím.“

„Uvidíte, že se brzo uzdravíte.“

„Náš princ je statný a silný, nedivil bych se, kdybych ho uviděl na nohou do deseti dnů,“ prohodil žertem lord.

Sandokan nespouštěl oči z dívčina obličejce, po němž občas přelétl růžový nach. Náhle vyskočil.

„Mylady!...“

„Bože můj, co je vám?“

„Vy máte ještě krásnější jméno než Marianna Giullonková, není-liž pravda?“

„Jaképak?“ zeptali se současně lord i mladá dáma.

„Ano, nemůžete být nikdo jiný než ta, kterou zdejší domorodci nazývají Perlou z Labuanu!“

Lord se zatvářil překvapeně a na čele se mu objevila hluboká vráska. „Příteli,“ řekl vážným hlasem, „jak to víte, když pocházíte z dalekého malajského poloostrova? Copak je možné, aby tato přezdívká dorazila až do vaší země?“

„Neslyšel jsem ji tam,“ odpověděl Sandokan, který se málem prozradil, „ale na Komadesu, u jehož břehů jsem před časem přistál. Tam mi vyprávěli o dívce neskonalé krásy, s blankytnýma očima a s plavými vlasy vonícími jako jasmíny na Borneu. Ta mladá krasavice jezdí na koni jako amazonka, a odvážně loví šelmy. Za večerů, při západu slunce, se objevuje na skalách Labuanu a okouzluje zpěvem sladším než bublání potůčků rybáře na březích. Mylady, jak rád bych jednou slyšel ten hlas.“

„Tolik že mi toho přisuzují?“ prohodila lady pobaveně.

„Ano, a vidím, že ti, kdo mi o vás vyprávěli, mluvili pravdu!“

„Lichotníku,“ řekla se smíchem.

„Má drahá neteři, abys neočarovala i našeho prince!“

„Dal bych se rád očarovat,“ zvolal Sandokan. „A až opustím tento dům, abych se vrátil do své vzdálené země, řeknu svým rodákům, že jedna mladá dívka z Labuanu zasáhla srdce muže, který se domníval, že je má nezranitelné.“

Rozhovor ještě nějakou dobu pokračoval. Chtěli vědět o princově vlasti, pak zase o pirátech z Mompracemu. Když nastala noc, lord a lady se rozloučili.

Sandokan zůstal sám. Dlouho se ani nepohnul, s očima upřenýma na dveře, jimiž odešla Marianna. Ocítl se ve stavu hlubokého vzrušení. Srdcem, které se až dosud pro žádnou ženu nezachvělo, zmítala náhle bouře.

„Marianno,“ vykřikl a sepal ruce. „Cítím, že začínám bláznit..., že tě miluji!“

Uzdravení a láska

Lady Marianna Guillonková se narodila pod italským nebem, na březích nádherného Neapolského zálivu. Matka byla Italka a otec Angličan.

V jedenácti letech osiřela. Zdělila značné bohatství. Ujal se jí strýc James Guillonk, jediný příbuzný, který pobýval v té době v Evropě. Tento muž patřil k nejodvážnějším mořským vlkům několika oceánů. Měl vlastní bitevní loď. Spolu s Jamesem Brookem, který se později stal rádžou ze Sarawaku, se podílel na potírání malajských pirátů, ohrožujících anglický námořní obchod v těchto končinách.

Strýc James, drsný jako všichni námořníci, nezahrnoval mladou neteř přehnanou láskou. Avšak než aby ji svěřil do cizích rukou, naložil ji raději na svou loď a zavezl na Borneo.

Po tři roky byla dívka svědkem krvavých bitev, v nichž zahynuly tisíce pirátů.

Jednoho dne však lord James, unavený neustálými boji, opustil moře a usadil se v Labuanu.

Lady Marianně tehdy bylo už čtrnáct. Během drsného života v přírodě načerpala energii i zkušenosti.

Přinucena pobývat v nezvyklém prostředí soustředila se sama na vlastní vzdělání. Byla obdařena pevnou vůlí a nadáním. Měla ráda hudbu, pěstovala květiny a s oblibou malovala.

Také vášnivě lovila. Častokrát jako amazonka projížděla sama hlubokými lesy a pronásledovala dokonce šelmy. Podobná vodní víle se odvážně potápěla ve vlnách malajského moře. Ale častěji ji viděli tam, kde se usadila bída. Pomáhala domorodcům z okolí, lidem, které lord James k smrti nenáviděl, neboť v nich spatřoval potomky pirátů.

A tak si pro svou neohroženost, dobrotu i krásu vysloužila přívěsko Perla z Labuanu, přezdívku, jež se roznesla do daleka a rozbušila srdce Malajského tygra. Vzdálená od civilizace vyrůstala z malé

Marianny krásná lady. Ani si neuvědomovala své dospívání. Když spatřila Marianna mužného piráta, aniž by věděla proč, pocítila podivný neklid.

Neustále ho viděla před očima. V noci se jí zjevoval ve snech. Byl vznešený jako sultán a galantní jako kavalír. Muž s jiskrnými očima a dlouhými černými vlasy, z jehož obličeje vyzařovala odvaha. Byla jím okouzlena.

Zprvu se snažila bránit citu pro ni zcela novému, leč marně. Nepřekonatelná síla ji poháněla znovu a znovu Sandokana spatřit. Byla šťastná, když seděla u jeho lůžka a těšila ho hovorem, úsměvy, zpěvem a hrou na mandolínu. Zpívala mu písně své vzdálené rodné země.

To už jí nenaslouchal Malajský tygr a krvelačný pirát, ale roztoužený jinoch, který tajil dech, aby nerušil její melodický hlas a aby si vtiskl do paměti neznámý jazyk písní. Když pak umlkla a dozněly poslední tóny mandolíny, zůstával dlouho s rukama rozpřaženými, jako by chtěl dívku obejmout a přitisknout k sobě.

V těch okamžicích zapomínal na svůj Mompracem, na své lodi, na své tygříky i na Portugalce Yaneze, který ho možná už považoval za mrtvého a mstí krvavě jeho smrt.

Dny plynuly a Sandokan se rychle uzdravoval.

Patnáctého dne ho lord, který znenadání vešel do místnosti, zastihl na nohou, připraveného k odchodu.

„Můj drahý příteli!“ zvolal vesele. „Jsem velmi šťasten, že vás takhle vidím.“

„Už jsem dále nemohl vydržet na lůžku, mylordě,“ odpověděl Sandokan. „Ostatně, cítím se zdravý a silný.“

„Výborně! Podrobím vás tedy zkoušce.“

„Jaké zkoušce?“

„Pozval jsem několik dobrých přátel na lov. Dnes večer je upozorním, že zítra s námi vyjedete střílet dravé šelmy.“

„Rád se zúčastním, mylordě.“

„Doufám, že zůstanete nějaký čas mým hostem.“

„Mylorde, vážné obchodní záležitosti mě volají domů a budu vás muset bohužel brzy opustit.“

„Opustit? Na obchody máte vždycky čas. Upozorňuji vás, že vás nepustím dřív než za pár měsíců. Takže mi slibte, že zůstanete.“ Sandokan na něho pohlédl zářícíma očima. Možnost zůstat v blízkosti dívky, do které se vášnivě zamiloval, byla nadevšecko. Víc si v tomto okamžiku nepřál.

Co mu záleží na tom, že piráti v Mompracemu ho oplakávají jako mrtvého? Co mu záleží na věrném Yanezovi, který ho možná hledá a riskuje vlastní život? A co mu záleží na tom, že už neslyší hřmět děla? Hlavně že naslouchá hlasu milované Marianny. Proč zakoušet hrozivé pocity za bitev, když ona mu dávala zakusit pocity zcela jiné. A co mu nakonec záleží na něm samotném? Bude-li poznán, čeká ho určitě vězení, spíš ale oprátka. Co na tom, když může dýchat stejný vzduch jako jeho Marianna?

„Ano, mylorde, zůstanu, dokud budete chtít,“ řekl s dojetím. „Přijímám pohostinnost, kterou mi tak srdečně nabízíte, a kdybychom se snad jednoho dne, nezapomeňte na tato slova, mylorde, měli setkat ne jako přátelé, ale jako nepřátelé se zbraní v ruce, vzpomenu si na vše, co vám dlužím.“

Angličan se na něho překvapeně podíval.

„Proč mi to říkáte?“

„Snad se to jednou dozvíte,“ odpověděl Sandokan vážně.

„Nechci pátrat po vašem tajemství,“ prohodil lord s úsměvem.

Vytáhl hodinky a podíval se na ně.

„Je čas, abych odjel a upozornil přátele na lov, který chystáme. Sbohem, princí.“

Už byl na odchodu, ale zastavil se a řekl:

„Jestli se chcete projít po parku, najdete tam mou neteř. Snad vám bude dobrou společnicí.“

„Děkuji, mylorde.“

Právě tohle si Sandokan přál. Sotva osaměl, přistoupil k oknu vedoucímu do parku. Ve stínu velké čínské magnolie, obsypané květy, seděla Marianna s mandolínou na kolenou.

Sandokanovi se rozbušilo srdce, krev se mu nahnula do hlavy.

Náhle však ustoupil od okna. Jeho tvář dostala divoký výraz. Malajský tygr, až dosud okouzlený, stál opět na vlastních nohou a jako by se náhle probral.

„Co tady vůbec dělám!“ vykřikl a přešel si dlaní čelo. „Byl to sen nebo šílenství? Copak už nejsem pirát z Mompracemu? To mě tolik přitahuje dívka rasy, které jsem přísahal věčnou nenávist? Já a milovat!... Já, který nosím jméno krvavé šelmy!... Cožpak můžu zapomenout na svůj Mompracem, na své věrné tygříky, na Yaneze? Můžu snad zapomenout, že krajané této dívky číhají jenom na vhodný okamžik, aby mě zničili? Malajský tygr uhasí včas požár, který mu hoří v srdci! Uteč daleko od těchto míst, vrať se na moře, buď zase obávaným pirátem!“

Při této samomluvě stál Sandokan se zařatými pěstmi jako přikován u okna, oči stále upřené na dívku.

„Marianno!“ zvolal zoufale. „Marianno!“

S tímto jménem se výbuch hněvu a nenávisti rozplynul jako mlha na slunci. Z Tygra se zase stával zamilovaný muž.

Mimoděk otevřel okno. Závan vlahého vzduchu, prosyceného vůní tisíců květin, vnikl do pokoje.

Vdechoval opojné vůně a cítil, že se mu v srdci ještě pevněji usazuje láska, kterou chtěl před okamžikem zadusit.

Jak dlouho tam stál? Bezpochyby hodně dlouho, protože když se probral, Marianna již v parku nebyla. Padal soumrak a na nebi se objevily hvězdy.

Začal přecházet po pokoji s rukama zkříženýma na prsou, pohroužený do chmurných myšlenek. „Tady kvete štěstí, klidný život, sladké opojení. Tam v dálce, v Mompracemu, hrozí neustále smrt, hřmot děl, hrozná krveprolití. Který z těchto dvou životů si zvolit? Mé srdce hoří pro dívku, která mě vzrušovala dřív, než jsem ji poprvé spatřil. A přesto cítím stud sám před sebou, když pomyslím, že patří k nenáviděným bělochům. Mohl bych nenávidět i ji? Musím utéct. Vrátit se do Mompracemu! Kdybych tu zůstal, kouzelné opo-

jení by vyčerpalo všechnu moji energii, navždy by pohasla má síla, už bych nebyl Malajským tygrem... Pryč odtud!“

Podíval se dolů. Jen tři metry ho dělily od země. Zaposlouchal se, neslyšel žádný zvuk. Přeskočil okenní římsu a lehce dopadl mezi záhony. Zamířil k místu, kde Marianna sedávala.

„Jak jsi byla krásná, Marianno!“ šeptal. „Už nikdy tě nespátřím!... Neuslyším tvůj hlas, nikdy, nikdy!“

Sehnul se a zvedl růži, kterou zde Marianna ztratila. Přivoněl k ní a pak ji schoval na hrudi. Zamířil ke zdi parku a mumlal: „Sandokane, všechno je skončeno.“

Vyšplhal na zeď. Náhle se obrátil nazpět a vydal podivný vzlyk.

„Ne!... Ne!... Nemůžu! Ať se Mompracem propadne i s mými tygříky. Já zůstanu!“

Seskočil a vrátil se pod okna svého pokoje. Znova povzdechl, vyšplhal na větev stromu a dostal se po ní dovnitř.

Opět byl v domě, který se předtím rozhodl opustit.

„Ach!“ zašeptal. „Malajský tygr a jeho sláva pohasíná!“

Lov na tygra

Když za svítání přišel lord zaklepat na dveře, Sandokan nespal. Celou noc nezamhouřil oka. Vstal, vzal svůj kris a otevřel dveře:

„Jsem připraven, mylorde.“

„Výborně. Nedoufal jsem, že vás najdu tak čilého. Jak je vám?“

„Cítím se dobře.“

„Pospěšme si tedy. V parku nás čeká šest výborných lovců. Chtějí vystopovat tygra, kterého moji lidé objevili.“

„Lady Marianna půjde s námi?“

„Zajisté. Dokonce si myslím, že nás už čeká.“

Sandokan stěží potlačil radostný výkřik.

„Pojďme, mylorde. Hořím touhou utkat se s tygrem.“

Vešli do haly, kde na stěnách visely různé druhy zbraní. Tam Sandokan spatřil mladou lady, krásnější než jindy, svěží jako růže, v nádherném modrém obleku, od něhož se odrážely její světlé vlasy.

Sandokan jí jako oslepený vyšel vstříc.

„Také na lov?“

„Ano. Řekli mi, že vaši krajané jsou výborní lovci. Ráda bych je poznala.“

„Vrhnou se na tygra svým krisem a věnuji vám jeho kůži.“

„Ne!...“ vykřikla s úlekem. „Mohlo by se vám znovu přihodit něco nepříjemného.“

„Pro vás, mylady, bych se nechal rozsápat. Ale nebojte se, tygr z Labuanu mi nenažene strach.“

V tom okamžiku k nim přistoupil lord a podával Sandokanovi bohatě zdobenou karabinu.

„Vezměte si ji, princí. Kulka je mnohdy účinnější než nejostřejší kris. Pojďme, přátelé nás očekávají.“

Sešli do parku, kde se k nim připojilo pět lovců. Čtyři z nich byli osadníci z okolí, pátý elegantní námořní důstojník. Jakmile ho Sandokan spatřil, aniž věděl proč, okamžitě cítil, že je mu nesympatický.

Při představování si ho důstojník dlouze prohlížel. Po chvíli, když si ho nikdo nevšímal, přistoupil k lordovi, který dohlížel na sedláni koní, a řekl mu potichu:

„Myslím, že jsem už toho malajského prince viděl.“

„Kde?“ zeptal se lord.

„Nepamatuji si přesně kde, ale jsem si jistý.“

„Mýlíte se, příteli.“

„Ještě uvidíme, mylord.“

„Budiž. Do sedel, přátelé, vše je připraveno... Dávejte pozor, tygr je silný a má ostré drápy!“

„Zastřelím ho první ranou a nabídnu kůži lady Marianně,“ chlubil se důstojník.

„Doufám, že ho zabiju dřív než vy, pane,“ řekl Sandokan.

Lovci nasedli na koně, lady Marianna se vyšvihla na nádherného poníka s bílým sedlem. Výprava byla připravena vyrazit.

Na lordův pokyn všichni vyjeli z parku, před nimi větší skupina náhončích a dvě desítky velkých psů.

Hned za ohradou se družina rozdělila, protože museli prohledat velký kus lesa, který sahal až k moři.

Sandokan jel na bujném koni. Vyrazil po úzké pěšince vpřed, aby byl první, kdo objeví šelmu. Ostatní se rozjeli jinými směry, po různých stezkách.

„Jeď, jeď!“ pobízel pirát ušlechtilé zvíře, které sledovalo několik štěkajících psů. „Musím ukázat tomu chlubitivému důstojníkovi, co dovedu. I kdybych se měl nechat roztrhat, nesmí to být on, kdo věnuje tygří kůži Marianně.“

V tom okamžiku zazněl hlas trubky.

„Tygra už objevili,“ zamumlal Sandokan.

Proletěl jako blesk cípem lesa a dostihl šest nebo sedm prchajících náhončích.

„Kam běžíte?“

„Tygr!“ křičeli.

„Kde je?“

„U tůně!“

Sandokan seskočil ze sedla, přivázal koně ke kmeni stromu, stiskl kris mezi zuby, pevně uchopil karabinu a zamířil naznačeným směrem. Ve vzduchu bylo cítit pach, který zanechávají kočkovité šelmy. „Prošel kolem tůně,“ řekl si. „Aby zmátl psům stopy. Ale Sandokan je lstivější než tygr.“

Vrátil se ke koni a nasedal, když nablízku uslyšel výstřel. Po něm následoval výkřik, při němž ho zamrazilo.

Pustil se rychle k místu, odkud výstřel zazněl. Uprostřed malé mýtiny objevil lady s namířenou karabinou, z níž se ještě kouřilo.

„Vy... zde... a sama!“ vydechl.

„Princi, co vy zde děláte?“

„Sledoval jsem stopu tygra.“

„Já také.“

„Ale na koho jste vystřelila?“

„Na šelmu, ale utekla bez zranění.“

„Proč takhle vystavujete život v sázku?“

„Abyste se na šelmu nevrhl a nerozvázně ji nechtěl zabít svým krisem.“

„Šelma žije a můj kris je připraven probodnout jí srdce.“

„Neuděláte to! Jste odvážný, já vím, čtu to ve vašich očích. Jste silný, mrštný, ale boj zblízka proti takové šelmě by pro vás mohl být osudný.“

„Co na tom záleží! Docela bych si přál, aby mi způsobila zranění, které by vydrželo po celý rok.“

„A proč?“ zeptala se překvapeně dívka.

„Mylady,“ přiblížil se k ní. „Vy nevíte, že mi puká srdce, když pomyslím na to, že přijde den, kdy vás budu muset opustit? Jestliže mě tygr poraní, aspoň zůstanu ještě pod vaší střechou, znovu budu zažívat pocity, jako když jsem zraněný ležel ve vaší péči. Byl bych šťastný, kdyby mě další rány donutily zůstat blízko vás, dýchat stejný vzduch jako vy, slyšet váš hlas, sledovat vaše pohledy, vaše úsměvy... Mylady, vy jste mě očarovala. Cítím, že bych nemohl žít daleko od vás, byl bych nešťastný. Co jste udělala s mým srdcem, které kdysi bývalo nepřístupné jakémukoliv citu?“

Marianna tváří v tvář takovému nečekanému vyznání zůstala oněmělá, překvapená, ale neodtáhla ruce, které Sandokan uchopil a vášnivě tiskl.

„Nezlobte se, mylady,“ znovu promluvil hlasem, který dívka vnímala jako něžnou hudbu. „Nezlobte se, že se vám vyznávám ze své lásky, že vám říkám, já, i když mám jinou barvu pleti, že vás zbožňuji. Věřím, že jednoho dne mě i vy budete milovat. Chcete žít se mnou? Učiním vás královnou těchto moří, královnou Malajska! Na jediný váš pokyn tři sta mužů divočejších než tygři, kteří se nebojí ani olova, ani oceli, vtrhne na Borneo, aby vás dosadili na trůn. Dostanete, cokoli budete chtít! Mám tolik zlata, že bych za ně mohl koupit deset měst, mám lodí, vojáky, děla a jsem mocný, mocnější, než můžete tušit!“

„Můj bože, kdo jste?“ Marianna byla jako omráčená.

„Kdo jsem?“

Nachýlil se k ní, upřeně na ni hleděl, a zasípal:

„Obklopuje mě temnota. Mé jméno děsí obyvatele těchto moří. Před ním se chvěje sultán z Bornea a také Angličané z tohoto ostrova se třesou, když je slyší!“

„A vy, tak mocný, říkáte, že mě milujete?“ zašeptala dívka přidušeně.

„Takovou láskou, která je schopná zázraků i zločinů. Vyzkoušejte mě. Dejte mi jakýkoliv rozkaz a já vás poslechnu jako otrok, bez námitky, bez hlesu. Chcete, abych se stal králem a daroval vám trůn? Chcete, abych se vrátil do kraje, odkud jsem přišel? Já se tam vrátím, i kdybych měl do konce života trpět. Chcete, abych se před vámi zabil? Já se zabiju. Promluvte, mylady, promluvte!“

„Miluji vás,“ zašeptala, přemožená Sandokanovým vyznáním.

Téměř ve stejném okamžiku zazněly výstřely z pušek.

„Tygr!“ vykřikla Marianna.

„Je můj!“ zvolal Sandokan.

Pobídl koně ostruhami a vyrazil jako blesk, kris v ruce. Marianna ho následovala.

Tři sta kroků opodál stáli lovci, před nimi námořní důstojník s puškou namířenou ke skupině stromů.

Sandokan seskočil ze sedla a rozběhl se.

„Tygr je můj!“

Námořní důstojník měl před nimi náskok. Když uslyšel, že se Sandokan přibližuje, zamířil a rychle vystřelil na tygra, který číhal u kmene velkého stromu, připravený ke skoku.

Dým po výstřelu se ještě nerozplynul, a tak nebylo vidět, jak se šelma vymrštila a srazila nebohého důstojníka k zemi. Chystala se zaútočit na ostatní, ale Sandokan už byl na místě. Pevně uchopil kris a vyrazil proti tygrovi. Sevřel mu krk tak pevně, až chroptěl. Současně mu vrazil kris do srdce.

Ozvalo se mohutné hurá. Sandokan vyšel ze souboje nezraněn a jako vítěz. Vrhł pohrdlivý pohled na důstojníčka, který se sotva zdvihł, pak se otočil k Marianně, oněmělé hrůzou.

„Mylady, kůže z tygra patří vám.“

Zrada

Oběd, na který lord James všechny pozval, byl jedním z nejnádhernejších a nejveselejších, jaký si lze představit.

Anglická kuchyně byla zastoupena bifteky a pudinky, malajská rozněnými tukany, ústřicemi a jemnými bambusovými výhonky, jejichž chuť připomínala evropský chřest. A rovněž vynikajícím ovocem.

Je zbytečné připomínat, že vše bylo zapíjeno láhvemi vína, ginu, brandy a whisky, které sloužily k opakovaným přípitkům na počest malajského prince a nebojácné Perly z Labuanu.

Při čaji se rozproudila konverzace. Hovořilo se o tygrech, o lovech, o pirátech a lodích, o Anglii a Malajsku. Jedině námořní důstojník zůstal tichý. Zdálo se, že je zaujat pohledem na Sandokana. Ani na okamžik ho neztrácel z očí a nedal si ujít jediné z jeho slov.

Náhle se ho zeptal: „Odpusťte, princí, je to už dlouho, co jste dorazil do Labuanu?“

„Jsem tu dvacet dní, pane,“ odpověděl Tygr.

„Jak je možné, že vaší loď nebylo vidět v přístavu?“

„Protože mi ji uloupili piráti.“

„Piráti!... Vy jste byl přepaden piráty? Ale kde?“

„V blízkosti Komadesu.“

„Kdy?“

„Pár hodin před mým příchodem sem.“

„Jistě se mýlíte, protože právě tehdy se náš křižník plavil v těchto místech a nedolehl k nám žádný výstřel z děla.“

„Možná vál vítr od východu,“ odpověděl ostražitě Sandokan.

„Ale jak jste se sem dostal?“

„Plaval jsem.“

„A nezúčastnil jste se boje s piráty?“

„Ne.“

„To je divné.“

„Pane, pochybujete snad o mých slovech?“ zeptal se Sandokan podrážděně.

„Bůh mě ochraňuj,“ odpověděl důstojník s lehkou ironií.

„Ale, ale,“ zasáhl lord. „Barone Williame, prosím vás, abyste do mého domu nevnášel rozmíšky.“

„Promiňte, mylorde, neměl jsem to v úmyslu,“ omlouval se důstojník. „Už o tom nemluvte a raději ochutnejte další sklenku této výborné whisky. Za chvíli se rozejdeme, setmělo se a v šeru jsou naše ostrovní pralesy nebezpečné.“

Hosté naposledy vzdali hold lahvím štědrého lorda, pak se všichni zdvihli a zamířili k parku.

„Pánové,“ řekl lord James, „doufám, že mě zase brzo přijdete navštívit.“

„Nepochybujte o tom,“ ujišťovali ho lovci.

„A doufejme, že příště budete mít víc štěstí, barone Williame.“

„Budu lépe mířit,“ odpověděl důstojník a vrhl přitom na Sandokana pohled plný hněvu. „Dovolte mi teď slovíčko, mylorde.“

„I dvě, můj drahý.“

Důstojník mu zašeptal pár slov, která nikdo nemohl slyšet.

„Dobře,“ řekl lord. „A teď na shledanou, přátelé.“

Lovci nasedli na koně a klusem vyjeli z parku.

Sandokan, poté co pozdravil lorda, jehož nálada se poněkud změnila, a stiskl vřele ruku mladé lady, zamířil do svého pokoje.

Nešel spát, ale vzrušeně přecházel. Jeho tvář byla neklidná, ruce svíraly rukojeť krisu.

Myslel na otázky námořního důstojníka, v nichž se mohla skrývat past. Kdo byl ten muž? Že by se s ním střetl oné krvavé noci na křižníku? Poznal ho, nebo jen podezříval?

Nakonec pokrčil rameny. „Jestli se něco proti mně chystá, poradím si. To by bylo, abych se bál Angličanů. Teď si odpočinu a zítra se uvidí.“ Ulehl, ale kris položil vedle sebe. Brzy usnul se jménem Marianny na rtech.

Probudil se k polednímu. Zavolal sluhu a zeptal se, kde je lord. Bylo mu řečeno, že ještě před svítáním odjel do Viktorie.

Tato nečekaná novinka ho překvapila.

„Odjel!“ zamumlal. „Odjel bez toho, aniž mi včera večer něco řekl. Proč? Že by se opravdu proti mně chystalo nějaké spiknutí? Co když se lord vrátí jako nepřítel? Jak v takovém případě budu jednat s mužem, který se ke mně choval jako otec a je strýcem mé milované dívky? Musím vidět Mariannu. Snad se od ní něco dozvím.“

Sešel do parku, ale nikoho nespatriil. Zamířil k poraženému kmenu, kde obvykle sedávala.

„Zvláštní osud! Kdo by řekl, že se jednou zamiluji! V žilách a srdci mi plane oheň, který stále sílí, stejně jako má vášeň. Cítím, že kvůli této ženě bych byl schopen navždy opustit bouřlivý život dobrodruha a snad i proklít své tygříky i moře, jehož jsem pánem.“

Sklonil hlavu a hluboce se zamyslel. Najednou ji však zdvihl se zaťatými zuby a jiskřícíma očima.

„A co když mě odmítne, až zjistí, že jsem pirát? Ne, to není možné! Musím získat trůn sultána na Borneu, abych jí ho nabídl. Nebo podpálit celý Labuan! Ale ona bude moje...“

Procházel se po parku silně rozrušený. Z přemýšlení ho vytrhl známý hlas.

Na konci pěšinky se objevila lady Marianna, doprovázena dvěma po zuby ozbrojenými domorodci.

„Mylady!“ zvolal Sandokan a běžel jí vstříc.

„Můj drahý příteli, hledala jsem vás,“ řekla a začervenala se. Pak si položila prsty na rty a vzala ho za ruku. Vedla ho do malého čínskému altánku, napůl skrytého v háji pomerančovníků.

Domorodci se s připravenými karabinami zastavili opodál.

„Poslouchejte,“ začala zneklidněně hovořit. „Včera jste pronesl slova, která mého strýce poplašila... Od té doby jsem i já celá nesvá. Chtěla bych znát pravdu. Přísahal jste mi lásku, a tak vás prosím, abyste se mi vyzpovídal.“

Malajský tygr prudce ustoupil o pár kroků, jeho tvář znejistěla.

„Mylady,“ řekl po chvíli a vzal mladou ženu za ruku. „Mylady, pro vás udělám všechno! Jestli se vám mám vyzpovídat, udělám to, i když to bude bolestné pro nás oba.“

Marianna k němu vzhlédla.

„Nezrad'te mě,“ řekla mu tiše. „Ať jste kdokoliv, láska, kterou jste probudil v mém srdci, už nepohasne. Král nebo bandita, stejně vás budu milovat.“

Pirát se odvrátil a hluboce vzdechl.

„Tedy chceš vědět mé jméno, mé pravé jméno?“

„Ano, chci je znát!“

Sandokan si několikrát přešel rukou čelo zbrocené potem, tepny na krku mu naběhly jako při nadlidské námaze.

„Můžeš mě nenávidět, Marianno! Před tebou stojí vládce moře, které oblévá malajské břehy. Pirát, před nímž se chvějí námořníci a jehož jméno proklínají. Slyšelas o Sandokanovi, přezdívaném Malajský tygr? Podívej se na mě! To jsem já.“

Nechtěně vykřikla hrůzou a skryla si tvář do dlaní.

„Marianno,“ zasténal a klesl před ní na kolena. „Neodvrhuj mě! Byl to osud, zlý osud, který ze mě udělal piráta a dal mi mou přezdívku. Tvoji lidé se ke mně zachovali nemilosrdně, ačkoliv jsem jim nic neudělal. Svrhli mě z trůnu, připravili o království, zavraždili moji matku, sestry i bratry. Jsem mstitel své rodiny a svého lidu. Nic víc. Teď mě můžeš odmítnout a já odtud navždy odejdu.“

„Ne, Sandokane! Nemohu tě zavrhnout, příliš tě miluji.“

„Ty mě přesto miluješ? Řekni to ještě jednou.“

„Ano, miluji tě, Sandokane. Teď víc než kdykoli předtím.“

Přivinul ji k sobě. Radost mu rozjasnila tvář a na rtech se objevil šťastný úsměv.

„Moje! Jsi moje!“ vykřikl dojatě. „Teď mluv, Marianno, pověz, co pro tebe mám udělat! Pro tebe jsem schopen třeba zdvihnout svět a vynést ho do nebeských výšin.“

S úsměvem mu ovinula útlé paže kolem krku.

„Ne, můj drahý. Nežádám nic než štěstí vedle tebe. Odveď mě daleko, kamkoliv, kde budeme v bezpečí. Abychom si pro sebe vytvořili domov plný radosti.“

„Budeš-li chtít, odvezu tě na vzdálený ostrov věčně vonících květů. Tam už víckrát neuslyšíme ani o tvém Labuanu, ani o mém

Mompracemu. Na nádherný ostrov ve velkém oceánu, kde začneme žít šťastni jako manželé. Strašný Malajský tygr, který za sebou zanechal potoky krve, a překrásná Perla z Labuanu. Půjdeš se mnou, Marianno?”

„Ano, Sandokane, půjdu!“

Na stvrzení vzájemného slibu se dlouze, vášnivě políbili. „Sandokane,“ vyvinula se mu jemně z náruče, „teď mě poslouchej. Hrozí ti nebezpečí. Něco se proti tobě chystá.“

„Tuším zradu, ale nebojím se.“

„Lásko moje, musíš mě poslechnout.“

„Co mám dělat?“

„Okamžitě odjet.“

„Odjet? Pryč od tebe? Řekl jsem ti, že se nebojím.“

„Mysli teď na naši budoucnost. Prchni, dokud je čas, mám hroznou předtuchu. Strýc neodjel tak náhle pro nic za nic. Něco mu našeptal baron William Rosenthal... Možná tě poznal. Vrať se zatím na svůj ostrov, kde budeš v bezpečí. Dřív než bude pozdě.“

„Dobrá, jdu se připravit.“

Jaká to byla příprava...! Pobíhal parkem, přeskakoval záhony, jako by se snažil něčemu uniknout. Zastavil se až u hradební zdi, obklopující park. Přeměřil ji pohledem a odhadoval výšku. Uvažoval, co podniknout, kam jít, kde si opatřit přechodný úkryt, aby odtud navázal spojení s Mompracemem.

Když se rozhodl vrátit, byla už noc.

Ve vile se dověděl, že lord dosud není doma. To ho velmi zneklidnilo. A posílilo předtuchu zrady.

Vstoupil do salonu. Našel Mariannu klečící před italským obrazem Bohorodičky.

„Má milovaná Marianno, přišel jsem se rozloučit. Neplač, nebude to nadlouho.“

„Nevydržela bych bez tebe žít, a kdyby ses nevrátil...“

Náhle zmlkla. Zachvěla se.

Před domem se ozval koňský dusot.

„To je strýc!“ vykřikla.

„Uklidni se. Aspoň uvidíme, s čím přichází.“

V příštím okamžiku zařinčely na chodbě jezdecké ostruhy a do salonu vstoupil lord James.

To už nebyl klidný a rezervovaný Angličan ze včerejška. Měl na sobě námořnickou uniformu a tvářil se zuřivě. S pohrdavým gestem odstrčil ruku, kterou mu Sandokan podával, a ledovým hlasem promluvil:

„Být mužem vašeho ražení, než bych přijal pohostinství svého úhlavního nepřítel, raději bych se nechal rozsápat v pralese tygry. Dejte tu ruku pryč, náleží pirátovi a vrahovi!“

„Pane!“ zvolal Sandokan, „nejsem vrah, jsem mstitel.“

„Už ani slovo v mém domě. Odejděte!“

„Jak si přejete, mylord.“

„To není přání! To je rozkaz lorda námořního kapitána!“

Sandokan se mlčky uklonil. Lordovi a poté Marianně.

S pravicí na rukojeti krisu, s hlavou hrdě vztyčenou a s pevně sevřenými rty vyšel ze salonu.

Srdce mu však prudce bušilo. Poslední pohled na Mariannu, zhroucenou v křesle, ho rozlítostnil.

Pomaloučku sestupoval po schodišti a přemítal, co si vůbec počne, až opustí lordovu rezidenci, odkud byl právě vykázán. Měl by se dostat co nejdříve na pobřeží...

Stiskl kliku těžkých domovních dveří a vykročil do parku. Rázem strnul.

Ve vzdálenosti necelých dvaceti metrů stála řada vojáků s nasazenými bodáky na karabinách mířících proti němu.

Hon na piráta

Jindy by Sandokan, ať by byla přesila jakákoliv, neváhal ani na okamžik a vrhl by se proti bajonetům, aby si probjoval cestu za každou cenu. Ale teď, když se zamiloval a věděl, že je milován, nechtěl se dopustit nějakého bláznivého činu, který by ho stál život a Mariannu slzy.

Nicméně potřeboval zvolit ústupovou cestu do pralesa a odtud k moři, jeho jediné záchraně.

„Vrátím se a pak uvidíme,“ rozhodl se.

Vyběhl zpátky po schodišti, aniž si ho kdo všiml, a vstoupil do salonu s krisem v ruce.

Lord tam dosud stál, zachmuřený, se založenýma rukama. Mladá lady už byla pryč.

„Pane,“ oslovil Sandokan lorda a přistoupil k němu blíž, „kdybych vás já přijal pod svou střechou, kdybych vás nazval přítelem a potom ve vás zjistil úhlavního nepřítele, ukázal bych vám dveře a vykázal vás z domu. Jenže by tam na vás nečíhal kordon vojáků připravených vás zabít.“

„Vida, Malajský tygr má přece jen strach,“ pronesl lord ironicky.

„Já a strach? Mýlíte se, mylord. V boji strach neznám. Jenže tam venku se chystají spustit palbu na neozbrojeného člověka a zavraždit ho.“

„To se mě netýká. Zneuctil jste už tak dost můj dům. Odejděte... nebo...“

„Nevyhrožujte, mylord. Protože Tygr dokáže hryznout i do ruky, která o něj pečovala.“

„Přikazuji vám, abyste odešel!“

„Nejdřív dejte odvolat vojáky venku.“

„Ty mně chceš nakazovat, co mám dělat?“ vybuchl lord, přiskočil ke dveřím, zabouchl je a vytasil šavli.

„Tušil jsem, že se mě pokusíte zabít,“ ušklíbl se Sandokan. „Jenže pozor, mylord! Malajský tygr se nedá jen tak!“

Lord couvl ke stěně, strhl odtamtud zavěšený lovecký kornet a zatroubil, aby dal signál vojákům k lovu na člověka.

„Jsi zbabělec a zrádce, anglický lorde,“ vmetl mu do tváře Sandokan. „Nejvyšší čas, ty pirátský princí, abych s tebou zatočil. Vojáci už běží. Za čtyřiaadvacet hodin budeš viset!“

Sandokan vyskočil na stůl uprostřed místnosti a uchopil těžkou židli. Šel z něho v tu chvíli strach. Obličej se mu k nepoznání změnil. V očích se blýskalo a na rtech mu hrál škleb.

V příštím okamžiku se rozlehl zvenčí na chodbě zoufalý Marianin výkřik:

„Uteč, Sandokane!“

Piráta zdvihl židli a neuvěřitelnou silou ji mrští na lorda, který zasažen do nohou padl na podlahu.

Vmžiku nad ním klečel Sandokan s napřaženým krisem.

„Posluž si! Zab mě, vrahu,“ sípal lord.

„Vzpomeňte si laskavě, co jsem vám řekl před několika dny,“ pohlédl na něho upřeně Sandokan. „Že se můžeme setkat jako nepřátelé. Jenže já vás ušetřím a nezabiju.“

Po těchto slovech svázal lordovi ruce jeho vlastním páskem, nechal ho ležet na koberci a vzal mu šavli. Potom vyběhl na chodbu, rozhlížel se, kudy běžet, a spatřil Mariannu.

Lady se mu vrhla do náruče.

„Tady nemůžeš zůstat, miláčku.“

„Marianno, neboj se o mě.“

Dívka se rozplakala a téměř násilím ho odtáhla do svého pokoje. „Musíš utéct, Sandokane, než bude pozdě!“

„Uteču, ale vrátím se pro tebe, lásko moje!“

„Venku je plno vojáků, jestli tě chytí, jsi ztracen!“

Objal ji a políbil. „Buď bez obav, uteču jim.“

Vzal ji za ruku a odvedl k oknu. Upřeně jí pohlédl do očí.

„Marianno, přísahej, že budeš mou ženou!“

„Přísahám. Při památce mé matky,“ zašeptala vroucně.

„A počkáš na mě?“

„I kdybych měla čekat věčnost. Slibuji ti to.“

Znovu se objali a políbili.

„Teď už musím jít. Ale za týden, nejpozději za dva se pro tebe vrátím, Perlo z Labuanu!“

„Bůh tě opatruj, Sandokane!“

Přiskočil k oknu, chytil se římsy a opatrně se spustil dolů. Dopadl měkce doprostřed vzrostlého záhonu. Hustý květinový porost ho zcela skryl. Ležel chvíli bez hnutí, pak se obezřetně rozhlédl.

Nejméně šedesát vojáků obklíčilo park těsně za hradební zdi a zvolna postupovalo k vile s puškami, připravenými k výstřelu.

Sandokan cíhal jako přibitý k zemi, se šavlí v pravé a krisem v levé ruce. Plně se soustředil na to, kde by nejlépe prorazil řetězové obklíčení.

Zakrátko se k záhonu, kde se tiskl do trávy, přiblížila skupina vojáků. Nerozhodně se zastavili, jako by se něčeho zalekli.

„Pomalů, chlapci,“ ozval se kaprál. „Žádný spěch.“

„Myslíte, že utekl do parku?“ ozval se jeden z vojáků.

„Spíš se bojím, že se schovává v domě. Není vyloučeno, že porazil všechny ve vile. Není odtamtud slyšet ani hlásku.“

„Byl by toho schopen?“

„Že se tak hloupě ptáš,“ odsekl kaprál. „Je to lotr všeho schopný. Nejradši bych ho viděl s provazem kolem krku viset na trámu.“

„Tohle mi zaplatíš, kaprále,“ dusil se vztekem Sandokan. „Budeš první, koho pošlu k čertu.“

Vojáci se neklidně rozhlíželi na všechny strany. Kaprál je pobídl: „Dost řečí. Rozestupte se a prohledáme teď tenhle záhon až k vilové zdi.“

Sandokan bleskurychle odhadl vzdálenost, přikrčil se a pak jediným skokem vyrazil.

Rozetnout šavlí kaprálovu hlavu a zmizet ve tmě bylo dílem okamžiku.

Vojáky překvapil nenadálý útok tak, že nestačili ani vystřelit. Sandokan toho využil a rozběhl se směrem k hradbě, kterou byl park obehnán.

Teprve teď se rozlehl zlostný křik, doprovázený výstřely. Důstojníci i vojáci se pustili za prchajícím. Ale bylo už příliš pozdě.

Sandokan dorazil k parkovému valu a hbitě se vyškrábal přes jeho hřeben, opatřený mřížovím, na druhou stranu.

Zanedlouho jej pohltil tropický les, obklopující pozemek lorda Guillonka. Konečně měl před sebou volný prostor. Pádil jako kuň. V uších stále slyšel Mariannin hlas: „Miluji tě! Uteč, zachraň se!“

„Jen ať si mě zkusí pronásledovat,“ vykřikoval v horečné samomluvě, zatímco v dáli za ním dosud zazníval křik a výstřely rozrušených vojáků a jejich velitelů, jimž unikla kořist, kterou měli jako v pasti a na dosah ruky. „Jen ať pročešou prales a prolezou pobřeží, ať si zavolají na pomoc třeba všechny obyvatele Viktorie, stejně jim uniknu. Ale pak se vrátím, přísahám ti, Marianno, přijdu si pro tebe v čele svých statečných. Ne jako poražený, ale jako vítěz. Vysvobodím tě navždy z těchto prokletých míst!“

Po vyčerpávajícím úprku se zastavil pod rozložitým stromem, aby nabral dech a odhadl směr, kudy dál.

Noc byla jasná, měsíc v úplňku zaléval krajinu namodralým svitem a na obloze zářily hvězdy. Sandokan se podle nich dovedl orientovat velmi spolehlivě, na moři i na souši.

Po chvilce odpočinku se s novou energií pustil do pralesa, kde bylo mnohem obtížnější dodržovat vytyčený směr. S námahou přelézal kmeny stromů, zdolával spletnice větví a další překážky, jimiž se brání pralesní příroda proti lidským vetřelcům.

Asi po třech hodinách dorazil na břeh řeky. Nebyla příliš hluboká. Vlezl do vody a brodil se proti proudu. Pro jistotu, kdyby za ním poslali pátrače se psy, aby ztratili stopu. Když opět vylezl na břeh, byl přesvědčený, že si může odpočinout bez obav, že ho dostihnou a najdou.

Z posilující dřímoty ho probudil podezřelý zvuk, který by méně cvičenému uchu unikl. Lehké praskání větví se stále blížilo. Zvíře, nebo člověk?

Sandokan se zdvihl a skryl v hustém křoví, odkud měl výhled na nejbližší okolí.

Pak je spatřil. Rozeznal vojenské uniformy. Dva muži se prodírali směrem, odkud přišel.

Dostali se sem náhodou, nebo ho už delší dobu sledovali? Předtím si ničeho nevšiml.

Zastavili se několik kroků od jeho úkrytu.

„U sta hromů,“ zaklel menší z nich. „Moc se mi to nelíbí, Johne.“

„Mně taky ne, Jamesi.“

„Škobrtat v noci v týhle divočině a čekat na každým kroku ránu do kebuly! Viděls, jak v parku zabil našeho kaprála!“

„Piráta, co ho hledáme, je hroznější než tygr. Ne nadarmo si dal tygří jméno.“

„A takovýho máme chytit?“

„Zadarmo by to nebylo.“

„Já vím, padesát šterlinků není málo.“

„Vypsal je baron William Rosenthal, ale za živýho Malajskýho tygra.“

V tom je ta svízele, dostat se mu na kobyliku.“

„Lord Guillonk určitě nějakou sumu přidá, za živýho nebo mrtvýho. Ale spíš za mrtvýho.“

„Nediv se. Chce mít barona za zete a hlavní, kdo mu v tom překáží, je náčelník pirátů. Od mrtvýho by měl zaručeně pokoj.“

„No nic. Jde se dál, Jamesi. Musíme co nejdřív na pobřeží. Kam jinam by utíkal? Bez moře je jako ryba na suchu.“

„Nepočkáme tady na seržanta Willise?“

„Proč? Jde za námi a zná cestu líp než my.“

Vojáci se rozhlédli, než se dali na pochod. Jako by se obávali, že na ně může odněkud vyskočit ten, po kterém slídili, aby ho předali živého do rukou barona Rosenthala.

Sandokan se bezděčně zaradoval. Orientační smysl ho nezklamal, jde správným směrem k pobřeží. Ještě drahnou chvíli vyčkal, aby nešel vojákům v patách. Pak vystoupil z křoví. Sotva udělal několik kroků, ozvalo se za ním hromové: „Stůj, nebo zemřeš!“

Ohlédl se a spatřil vojenskou uniformu. A také pušku, která na něho mířila. Bezpochyby onen seržant Willis, o němž před chvílí hovořili jeho kumpáni.

Sandokan sevřel pevně šavli a pak se z plného hrdla, bohatýrsky rozchechtal.

Seržant nechápavě zíral.

Sandokan se chechtal ještě víc.

„Čemu se smějete? Chcete snad žertovat? Připadá mi, že na to není právě vhodná chvíle.“

„Je mi k smíchu, že si troufáš vyhrožovat smrtí – víš komu?“

„Jste vůdce pirátů z Mompracemu.“

„Nemýlíš se, hochu?“

„Vsadím svůj týdenní žold proti jedné penny, že mám pravdu.“

„Vyhrál bys. Jsem Malajský tygr!“

Několik vteřin na sebe mlčky hleděli. Sandokan sebejistě a s ironickým úsměvem, seržant s poněkud předstíranou odvahou, avšak zatím rozhodnut neustoupit.

„No tak, Willis, pojď si pro mě!“

„Vy znáte mé jméno...?“ zakotkal voják.

„Muž, který utekl z pekla, ví všechno,“ ušklíbl se Sandokan. „I to, že si chceš vydělat padesát šterlinků, které slíbil baron Rosenthal za živého Malajského tygra. Tak proč váháš?“ Natáhl přitom ruku se šavlí a lehkým švihem proťal ostřím vzduch.

„Chcete mi nahnat strach?“

„Strach? Willis, já už vidím krev!“

Voják couvl o krok, a než se nadál, Sandokan byl u něho, vyrazil mu pušku z ruky a povalil ho na zem. Na pušku si stoupl.

„Milost, pane!“ vykřikl seržant, krčící se před hrotem Sandokanovy šavle. „Daruji ti život, hochu. Jsi ještě mladý a bylo by tě škoda.“

„Můžu vám věřit?“ drkotal zuby voják.

„Malajský tygr své sliby plní. Vstaň a poslouvej. Potřebuji, abys odpověděl na pár otázek.“

„Ptejte se.“

„Tvoji velitelé se domnívají, že se skrývám v pralesi anebo že utíkám k moři?“

„Že se budete snažit dostat na západní pobřeží.“

„Kolik mužů za mnou poslali?“

„Naše i domorodé siláky. Přesný počet vám nemůžu říct, byla by to zrada.“

„Nevyčítám ti to. Jsi čestný voják a takových si vážím.“

Seržant na něho užasle zíral. „Důstojníci o vás tvrdí, že jste sprostý vrah. Teď vidím, že se mýlí.“

„Dobrá, Willis, rozejděme se jako přátelé. Vrátil ti pušku, ale bez nábojů. A ty mi věnuješ polní láhev. Poslouží mi na útěku. Žízeň je horší než hlad.“

Voják odepjal z řemene plechovou nádobu v plstěném obalu. „Omlouvám se, není v ní voda, ale whisky.“

„Nevadí, i ta se dá pít.“ Sandokan plácl vojáka po rameni. „A teď běž!“ Sám také příliš neotálel. Už svítalo, když dorazil po usilovném trmácení pralesem na volnější prostranství. Zastavil se. Sluch ho neklamal. Mírný vánek sem zanášel šum mořského příboje. Srdce mu poskočilo radostí a únava z něho spadla. Blízká vidina moře, domovského živlu pirátů, ho popohnala k rychlejší chůzi. Pocit štěstí dovršil pohled na několik banánovníků, obtížených vztyčenými trsy zralých plodů. Pomohly mu zahnat hlad a zapil je douškem z Willisovy polní láhve. Na chvíli si sedl a odpočíval. Promýšlel další postup. Jak zaslechl od vojáků, kteří ho stíhali, a od seržanta rovněž, pobřeží se bude hemžit pronásledovateli dychtícími po odměně, vypsané baronem na jeho hlavu.

Z úvah vytrhl Sandokana praskot větviček, které prozrazovaly, že se k němu kdosi blíží. Přitiskl se střelhibtě k zemi a splynul s porostem. Záhy uviděl nevelkého rozložitého domorodce v roztrhané sukni. Klobouk, posunutý nízko do obličeje, spletený z bambusového lýka, prozrazoval, že jeho nositelem je malajský venkovan. V levici svíral dlouhou hůl, sloužící k zahánění hadů, v pravé ruce nůž. Mířil k banánovníkům, zřejmě načesat si pár plodů.

Došel téměř na dosah, proklepáváje holí porost. Sandokan si s hrůzou dodatečně uvědomil bezstarostnost, s jakou tu usedl. Uštknutí banánovou zmiří je smrtelné. Teď navíc hrozí nebezpečí, že na něho domorodec narazí. Opatrně zdvihl hlavu. Uviděl zblízka mužův obličej a z úst se mu vydralo, s údivem i úlevou, jediné slovo. Jméno! „Giro-Batol!“

„Malajský tygr!“ padl mu kolem krku ten, o němž se Sandokan domníval, že je mrtev. „Myslel jsem, že vás Angličané zabili.“

„Jak vidíš, jsem zdrav a šťastný, že tě vidím. Připadá mi to jako zázrak. Vzpomínám si, že jsem tě spatřil umírat v boji na palubě tvé lodi.“

„Ano, zasáhla mě střepina granátu, ale nezabila. A co ostatní naši?“

„Spí v mořských hlubinách,“ odvětil Sandokan s povzdechem. „Všichni, které jsem vyslal přepadnout tu prokletou loď, padli pod ranami Angličanů.“

„Pomstíme je, Tygře.“

„Ano a velice brzy. Teď mi pověz, jak ses dostal sem, do těchto míst, kde nás štěstěna svedla dohromady.“

„Nechali mě ležet na palubě mé lodi, mysleli, že jsem mrtvý, a loď se stejně potápěla. Ale než se potopila, vylovil mě z trosk domorodý rybář. Staral se o mě, dokud jsem se nezotavil. Pomohl mi postavit chatrč. A člun. Dnes v noci se chci pokusit odplout. Vše mám připraveno, i malou plachtu. Vane příhodný východní vítr.“

„Kam popluješ?“

„Domů, do Mompracemu. Chcete se mnou, Tygře?“

„Zasloužím si ještě vůbec to jméno?“

„Jistě, kapitáne. Teď vás zavedu do své chýše.“

Byl to spíš přístřešek. Lůžko z listí, dva kameny, které sloužily jako ohniště. Ale potravin bylo dostatek, ovoce všeho druhu a také uzené maso z divokého vepře.

„Moje chýše za moc nestojí, kapitáne,“ řekl Giro-Batol. „Ale můžete si zde odpočinout podle chuti a bez starosti, že vás někdo bude obtěžovat. Dokonce ani domorodci z okolí nevědí, že je tu úkryt.“

Jestli chcete spát, mohu vám nabídnout lůžko z čerstvých listů přinesených dnes ráno, máte-li žízeň, mám plný hrnc chladné vody, a máte-li hlad, je tu ovoce a výtečné kotlety.“

„Víc nežádám, můj skvělý Giro-Batole,“ odpověděl Sandokan. „Nedoufal jsem, že toho najdu tolik.“

„Dejte mi půl hodiny, abych vám upekl kus masa. Zatím můžete vyplenit mou spižírnu. Jdu připravit oheň.“

„Kouř nikdo nezpozoruje?“

„Nemějte strach, kapitáne. Stromy jsou tak vysoké a tak husté, že to nedovolí.“

Zatímco čekali, až se maso upeče, dali se do hovoru.

„Odplujeme tedy dnes v noci, kapitáne?“ zeptal se Giro-Batol.

„Ano, hned jak vysvitne měsíc,“ odpověděl Sandokan. „Bude cesta volná?“

„Neobávejte se, dva chudé rybáře nemůže nikdo podezírat. Půjčím vám domorodé oblečení a širák z bambusového lýka.“

„A když mě někdo pozná?“

„Je zde jen velmi málo lidí a jsem si jist, že ty už nepotkáme. Setkal jste se tu vy s někým, kapitáne?“

„S důležitými osobnostmi, až by ses divil,“ usmál se Sandokan. „Dokonce s jedním lordem a taky s jistým baronem.“

„Vy, Malajský tygr!“ zvolal Giro-Batol udiveně.

Pak se s rozpaky na Sandokana zadíval a zeptal se váhavě:

„A bílá dívka?“

Malajský tygr zdvihl prudce hlavu, vrhl na Malajce pohled plný bolestného smutku a s hlubokým povzdechem řekl:

„Mlč, Giro-Batole. Mlč! Neprobouzej ve mně vzpomínky.“

Pár okamžiků mlčel a držel hlavu v dlaních, oči upřené do prázdna. Pak tiše promluvil:

„Vrátíme se sem brzo, na tento ostrov. Osud byl silnější než má vůle, a pak..., pomstíme naše druhy padlé v boji na pobřeží této prokleté země.“

Po chvílce odmlky sklíčeně dodal:

„I když by pro mě bylo možná lepší víc tenhle ostrov nespátit.“

„Co to říkáte, kapitáne?“

„Říkám, že tento ostrov může zasadit smrtelný úder Mompracemu a možná navždy spoutat Malajského tygra.“

„Vás, silného a mocného kapitána? Nemůžete mít přece strach z anglických leopardů!“

„Ne, z nich ne, ale... kdo může číst v knize osudu? Mé paže jsou ještě silné, ale co srdce?“

„Srdce! Nerozumím vám, kapitáne.“

„To je dobře. Ke stolu, Giro-Batole... Nemysleme na minulost.“

„Naháníte mi strach, kapitáne.“

„Mlč,“ řekl Sandokan důrazně.

Malajec si netroufl pokračovat. Vzal pečeni, položil ji na dlouhý, voňavý list a nabídl Sandokanovi. Potom si také ukrojil.

Sandokan, ač vyhladovělý, mnoho nejedl, ani příliš nechválil jídlo, jak očekával dobrý hostitel. Zapil je několika doušky vody a natáhl se na lůžko.

„Teď si oba odpočineme, do večera máme čas,“ řekl Giro-Batol. Pečlivě uklidil chýši, uhasil oheň a pak se též uvelebil. Brzy chrápal jako tapír.

Sandokan, i když byl po vysilujícím celonočním pochodu pralesem nesmírně unavený, nemohl usnout.

Hlavou mu vířily trýznivé myšlenky.

Co se stalo s Mariannou po jeho útěku? Co se odehrálo mezi ní a strýcem? Jaké plány spřádá baron William Rosenthal? Co může on, Sandokan, udělat pro milovanou a bezbrannou dívku?

Nic. Jenom prchat, aby zachránil holou kůži.

Ubohá Marianna! Kdoví, jaká úzkost ji trápí. Třeba ji lord namluvil, že už červenokabátníci Malajského tygra chytili a bude jako pirát bez soudu oběšen. Anebo že ho v pralese při pronásledování zastřelili.

Dal by za to nevím co, kdyby jí mohl vzkázat, že je živ a zdrav a vrátí se pro ni.

„Ano, vrátím se!“ ujišťoval sám sebe. „Slibuji. Opouštím tento prokletý ostrov, ale vrátím se, i kdybych měl vést boj proti celému Labuanu a prosekat si cestu k Marianně šavlí!“

Za těchto úvah ani nezpozoroval, že se slunce chýlí za obzor, a teprve když chatrč zaplnil stín, probudil Giro-Batola.

„Vstávej, starý brachu. Čeká nás daleká cesta.“

Malajec vytáhl z jámy vykopané v zemi, která sloužila za spižírnu, rybářský koš. Byl naplněn zásobami potravin, pečeného masa a ovoce. Nezapomněl pochopitelně na tykve s pitnou vodou.

„Vidím, žeš myslel na všechno,“ pochválil ho Sandokan.

„Pádlá a plachta jsou už v člunu. A taky síť na lovení ryb a krabů. Bez ní by nám sotva kdo uvěřil, že jsme rybáři.“

„K pobřeží je daleko?“

„Nejvýš půl míle.“

Sandokan si oblékl široké záplatované nohavice, hrubou košili a na hlavu mu Giro-Batol posadil klobouk z lýčí, chránící rybáře před palčivými slunečními paprsky i před deštěm.

„Počasí nemohlo být příznivější,“ pochvaloval si Sandokan, když opouštěli chatrč. Vskutku, noční obloha se zatáhla hustými mraky.

„Až se dostaneme na volné moře, bude nám hej, kapitáne,“ usmíval se jeho věrný pirátský druh.

Každý krok, jímž se blížili k pobřeží a vzdalovali od místa, kde musel Sandokan opustit Perlu z Labuanu, připadal Malajskému tygrovovi jako úder do smutečního bubnu, jímž doprovází eskorta odsouzence k smrti.

Giro-Batol se znenadání zastavil.

„Slyšíte tu nádhernou hudbu, kapitáne?“

„Ano... mořský příboj,“ zvolal radostně Sandokan a veškeré chmury z něho spadly.

Dorazili k pobřežnímu útesu. Malajec vedl Sandokana mezi sráznými kameny do místa zarostlého divokými křovinami.

„Vidíte něco?“ zeptal se.

„Nic,“ odtušil Sandokan.

„Tak to má být.“

Rozhrnul větve a Sandokan se neubráníl obdivnému výkřiku. Objevila se důmyslná skrýš, vlastně miniaturní molo v stejně malém zálivu, vyhlodaném do skály tisíciletými příboji.

Připoután lanem se pohupoval, jako by se jim ukláněl na přivítanou, bachratý, poctivě postavený člun.

Giro-Batol se obrátil s netajenou pýchou na Sandokana.

„Co tomu říkáte, kapitáne?“

„Za tohle nevídané dílo by se nemusel stydět ani mistr lodní te-sař,“ ocenil je s uznáním náčelník pirátů.

„Už jsem ho pokřtil, samozřejmě tajně,“ šklebil se Malajec a vstoupil první do člunu. „Jmenuje se – *Mompracem*.“

„Nemohls vybrat lepší jméno, příteli,“ řekl Sandokan a následoval Malajce na palubu.

Giro-Batol zdvihl stěžeň a ráhno s plachtou.

„Sbohem, Labuane,“ zvolal a popadl oběma rukama poutací lano. Když je odmotal a hodil do člunu, vzal pádlo. Několikrát silně zabral a vedl člun ze skalní skrýše ven.

Sandokan se díval na pobřeží, které se zvolna ztrácelo v noční tmě, jako by tam někde chtěl naposled spatřit místo, kde zůstala Marianna.

Na Mompracemu k Mompracemu

Napjatá plachta chytila východní vítr, nic lepšího si nemohli přát. Člun plul rychle, mírně nakloněný na pravý bok.

Sandokan seděl na zádi s hlavou v dlaních, oči stále upřeny k mizějícímu ostrovu.

Malajské moře jej každou odplutou mílí vzdalovalo od ženy, na niž teď bez ustání myslel.

Giro-Batol, který nevydržel dlouho mlčet, přerušil tísnivé ticho.

„Hej, Malajský tygř a slavný kapitáne, co je s vámi? Zdá se, že oplakáváte Labuan.“

„Těžko bych to vysvětlil, Giro-Batole,“ odpověděl tiše Sandokan.

„Že by vás očarovali ti angličtí psi? Honili vás jako šelmu a lačnili po vaší krvi. Chtěl bych je teď vidět, jak si vztekem hryžou prsty, a slyšet láteření jejich žen.“

„Jejich žen? Co to povídáš?“

„Nenávidí nás ještě víc než jejich muži.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Jsou horší než zmije, kapitáne.“

„Ne všechny, Giro-Batole!“

V Sandokanově zvolání zazněla téměř výhrůžka.

Malajec rázem zmlkl. Pátravě hleděl na obávaného piráta, který se náhle celý schoulil do sebe a svíral hruď oběma rukama, jako by chtěl potlačit záchvat bolesti.

„Angličané ho určitě očarovali,“ zamumlal Giro-Batol a šel si lehnout na před.

Člun plul rychle celou noc, poháněn východním větrem. Udržoval dobře rovnováhu, přestože ho občas prudce rozhoupaly vlny. Zatím nepotkali žádnou loď, což bylo potěšitelné.

Začalo svítat.

Malajec pozorně sledoval horizont a vycházející sluneční kotouč. Byl to zkušený mořeplavec, dovedl se spolehlivě orientovat i na širém moři a určovat vlastní polohu podle hvězd, měsíce i slunce.

Náhle objevily jeho bystré oči na obzoru světlý bod. Obchodní nebo vojenská loď?

„Kapitáne, vidím koráb!“ vykřikl.

Sandokan se probral z polospánku a vyskočil.

Světlý bod se rychle zvětšoval. Teď už bylo zřejmé, že míří k nim. „Objevili nás. Je to dělový člun. Nepřítel,“ zavrčel zlostně Malajský tygr, v očích mu blýsklo a pravicí instinktivně uchopil rukojeť krisu. „Obávám se, kapitáne, že se nemýlíte. Co budeme dělat?“

„Počkáme, až se přiblíží.“

„A potom?“

Sandokan neodpovídal. Upřeně sledoval před' cizího plavidla. „Necháme se zajmout, kapitáne? Vojákům se sotva ubráníme.“

„Nezapomeň, že teď nejsme piráti, ale domorodci na rybolovu.“

„Co když vás někdo z nich pozná?“

„Pochybují. Malajského tygra vidělo zblízka málo lidí. A ti, kterým se to poštěstilo, sotva takové setkání přežili,“ ušklíbl se.

„To je pravda,“ zasmál se Giro-Batol.

„Kdyby připlouvali od Labuanu, byl by větší důvod k obavám. Jenže přijíždějí z opačného směru.“

„Zdá se, že od Sarawaku,“ podotkl Malajec.

„Je to pravděpodobné.“

„Co jim řeknete, kapitáne?“

„Odpovíme podle toho, na co se budou ptát.“

„Nejraději bych jim odpověděl nožem do žeber,“ odsekl vztekle Giro-Batol.

„Pokusíme se oklamat jejich kapitána. Není vyloučeno, že nás pokládá za trosečníky nebo ty, které zahnal prudký vítr na širé moře a je třeba jim poskytnout pomoc.“

„Na šlechetnost anglických vojáků moc nevěřím,“ odvětil skepticky Malajec.

„V každém případě budeme tvrdit, že plujeme ke Komadeským ostrovům.“

Giro-Batol mlčky přikývl.

Dělový člun se přiblížil na dohled. Bylo to nevelké plavidlo s nízkou zádí a jediným stěžněm, vyzbrojené rovněž jediným dělem, umístěným na přídi. Na špici stěžně se třepetala vlajka anglického vojenského námořnictva.

Sandokan dobře znal tento druh nepřátelských plavidel, nejednou se s nimi střetl. Věděl, že jejich posádka není příliš silná, čítá nejvýš dvanáct mužů. Dělové čluny většinou nemanévrují samy, obvykle tvoří doprovod křižníků. Vyplují-li na širé moře osamocně, mívají za úkol provádět průzkumnou činnost.

Jeho předpoklad se záhy potvrdil.

Dělový člun, poháněný parními kolesy, spustil zpětný chod a zastavil těsně u boku Giro-Batolovy kocábky. Jako mlsný kocour, připravený ke skoku na bezbrannou myš.

U zábradlí člunu se objevil velitel v anglickém námořním stejno-kroji s hodností poručíka. Vedle něho prošedivělý Malajec v bílé koloniální blůze, tlumočník.

„Hej, vy tam,“ křikl anglický poručík, „kdo jste?“

Tlumočník překládal slovo za slovem.

„Rybáři z Komades, pane,“ uklonil se Giro-Batol a smekl uctivě lýkovou pokrývku z hlavy.

„Čí je to skořápka?“

„Moje, prosím.“

„Ten druhý, kdo to je?“ ukázal poručík na Sandokana.

„Můj nevlastní bratr, pomáhá mi, ubožák.“

„Proč ubožák?“

„Od dětství je napůl hluchoněmý.“

Byla to pohotová lež k obelstění velitele dělového člunu, aby od-poutala jeho pozornost od pirátského vůdce. Současně chtěl Giro-Batol zabránit Sandokanovi vmísit se do rozmluvy. Vždyť postrach Malajského moře dovedl velmi dobře anglicky a při své výbušné povaze by se nemusel ovládnout a vmést poručíkovi do tváře nějakou hněvivou odpověď, které by důstojník rozuměl i bez tlumočnickovy pomoci.

Sandokan okamžitě pochopil a vžil se do role neslyšícího, zmatečného a vystrašeného člověka. Jeden prst si položil na ústa, druhý k uchu a kroutil hlavou.

„Vyjeli jste si na lov trochu daleko,“ prohodil pochybovačně poručík.

„Měli jsme v úmyslu hodit sítě blíž ke břehu. Jenže v noci se zdvihl najednou prudký vítr a zahnal nás na širé moře,“ využil pirát Sandokanovy úvahy, vyslovené nedlouho předtím. Ukázalo se, že zní uspokojivě. Poručík přikývl a potom zašeptal cosi tlumočnickovi do ucha. Ten okamžitě odběhl. Za chvíli se vrátil s dvěma muži posádky, kteří spustili provazový žebřík a slezli po něm do rybářské lodi. Tlumočnick je následoval.

„Prohledejte to tam důkladně,“ přikazoval poručík, opřený o zábradlí. Zapálil si cigaretu a tvářil se lhostejně. Přitom však nespustil oči z rybáře a jeho nevlastního bratra. Čekal, jak se budou chovat, podrobeni nečekané zkoušce.

Avšak Sandokan s Giro-Batolem usedli odevzdaně na bobek a nedávali najevo ani odpor, ani obavy.

„Nic,“ hlásil po úporném hledání jeden z námořníků. „Leda kus smradlavého masa, který by nežral ani pes.“

„A co je tohle?“

Druhý námořník třímal v ruce objev, který ho zaujal. Ukázal jej poručíkovi.

„Anglická polní láhev, pane!“

Zatřepal s ní, vytáhl zátku, přičichl a ochutnal. „Whisky, a dobrá!“

„Odkud ji máš?“ zeptal se poručík přísně Giro-Batola, který pochopil i bez tlumočnicka.

„Dárek od seržanta spahiů. Nalovili jsme mu a jeho kamarádům koš pěkných humrů. Chtěli nám je zaplatit, ale my od vojáků peníze nebereme, spahiové jsou přece naši spojenci. Věnovali jsme jim úlovek jako dar. A seržant nám dal na oplátku láhev jejich oblíbeného pití. Nechcete si posloužit, páni námořníci? Smím nabídnout nejdřív vám, pane veliteli?“

Poručík mávl odmítavě rukou. „Vrať jim to,“ přikázal námořníkovi. „A lezte zpátky, už jsme ztratili dost času. A zbytečně, jak je vidět.“

„Já jim stejně moc nevěřím, pane, z každého oka jim kouká kudla. Bejt po mým, nabiju kanon a pošlu je ke dnu.“

Sandokan zatínal zuby a ovládal se s největším sebezapřením. Giro-Batol má pravdu, ve šlechtu anglických vojáků moc věřit nelze.

Kolesa dělového člunu zabrala naplno.

„Dávejte si pozor,“ řekl ještě malajský tlumočník, než opustil jako poslední rybářské plavidlo. „Všude kolem se potulují pirátské lodi. Včera jsme jednu viděli a vsadil bych se, že byla z Mompracemu. Koukejte se co nejdřív vrátit domů. Kdyby piráti narazili na vaši bárku, nebudou se s vámi mazlit, na rozdíl od nás. Podřežou vám krky a hodí vás žralokům.“

„To víš, že pojedeme co nejdřív domů,“ poslal za ním na rozloučenou Giro-Batol v rodné malajštině.

Zanedlouho se dělový člun opět změnil v tečku mizící za obzorem.

„Slyšel jsi?“ zaradoval se Sandokan.

„Ano, kapitáne. Naše lodi jsou tu a pořád vás hledají.“

„Nevěřili mé smrti, věrní tygřící!“

Nazítří nad ránem spatřili na horizontu skalnatou masu zdvihající se z moře.

„Mompracem!“ zajásal Giro-Batol.

„Zachránil jsi mě, příteli. Nikdy ti to nezapomenu,“ objal ho Sandokan.

Konečně měli za sebou poslední míli plavby. Giro-Batol svinul plachtu a vzal do ruky pádlů. Bárka byla u cíle.

V deset hodin oba piráti přistáli u velké skály, aniž by si jich kdo všiml. Sandokan ucítil půdu ostrova pod nohama a v okamžiku zapomněl na Labuan a možná pro tuto chvíli i na Mariannu.

„Giro-Batole, běž teď do své chýše a oznam všem, že jsem se vrátil. Ale ať mě nechají zatím v klidu.“

„Kapitáne, nikdo vás nebude vyrušovat, jak si přejete. Děkuji vám, že jste se k nám vrátil. Budete-li potřebovat někoho obětovat, třeba aby zachránil Angličana nebo bílou ženu, jsem vždy připraven.“

Láska a opojení

Když Sandokan došel na vrchol skály, zastavil se a jeho pohled zamířil daleko na východ, k Labuanu.

„Bože můj,“ zamumlal. „Jaká vzdálenost mě dělí od mé milované? Co asi teď dělá? Oplakává mě jako mrtvého nebo jako zajatce?“

Pomalými kroky se přiblížil k svému domu. Pohlédl do jednoho okna a uviděl muže sedícího u stolu s hlavou v dlaních.

Yanez. Co asi řekne, až se dozví, že se Tygr vrací poražený a očarováný? Potlačil vzdech a potichu otevřel dveře.

„Příteli, proč jsi zarmoucený? Vzpomínáš na Malajského tygra?“ ozval se.

Slova ještě nedozněla a Yanez se mu vrhl do náruče.

„Sandokane! Myslel jsem, že jsi navždy ztracen!“

„Vrátil jsem se, jak vidíš.“

„Bratříčku, jsou to čtyři týdny, co tě den co den čekám. Cos dělal celou tu dobu? Vyplenil jsi sultána na Borneu nebo tě okouzila Perla z Labuanu?“

Sandokan mlčky stál s rukama zkříženýma na prsou, pohled zachmuřený.

„Proč se na mě tak díváš? Stalo se nějaké neštěstí?“

„Ano, neštěstí!“ vykřikl Sandokan chraptivým hlasem. „Z padesáti tygrů, které jsem vedl proti Labuanu, přežil jediný Giro-Batol. Mé lodi leží na dně Malajského moře.“

„To není možné!“

„Ano, Yanezi, byl jsem poražen a raněn, moji muži pobiti a sám se vracím na smrt nemocen.“

Přisunul si židli ke stolu, vyprázdnil tři sklenice whisky po sobě a střídaje prudká gesta i kletby vylíčil zevrubně vše, co se mu přihodilo.

Když však mluvil o Perle z Labuanu, jeho hněv pominul. Hlas, ještě před chvílí chraptivý zlostí, se změnil ve vroucí. Nadšeně popisoval krásu mladé lady, její oči, blankytné jako voda v moři, dlouhé

vlasý, zářivější než zlato, nenapodobitelný hlas, který rozezněl struny v jeho srdci, a ruce, jež dokázaly vyloudit z mandolíny okouzlující tóny.

Vzpomínal s dojetím na chvíle strávené po jejím boku, během nichž si nevzpomněl ani na Mompracem, ani na své tygříky, a v nichž dokonce zapomněl i na to, že je Malajský tygr.

„Můžeš mě nenávidět, Yanezi,“ pokračoval dojatě. „V okamžiku, kdy jsem nastupoval do bárky a nechával tam tu bezbrannou bytost, myslel jsem, že mi pukne srdce. Raději bych se vrátil, bez výčitek opustil svůj milovaný Mompracem, rozpustil své muže...“

„Ach, Sandokane!“ vykřikl Yanez.

„Nevyčítej mi nic, Yanezi! Kdybys věděl, co cítím v srdci, o němž jsem se domníval, že je ze železa! Miluji Mariannu tak, že kdyby se zde objevila přede mnou a řekla mi, abych změnil svou národnost a stal se Angličanem..., já, Malajský tygr, který přísahal věčnou nenávist k tomu národu, bych to udělal bez váhání! Zdá se ti, že šílím? Ode dne, kdy jsem ji spatřil, Yanezi, mám stále před sebou ten božský zjev, který mě pohlcuje!“

Obešel místnost, jako by chtěl odehnat představu, která ho pronásledovala. Pak se zastavil před Portugalcem a zpytoval ho pohledem, ale ten neřekl ani slovo.

„Ty tomu nebudeš věřit,“ pokračoval Sandokan, „kolikrát jsem se pokoušel přerthat to pouto! Kolikrát mě přepadla myšlenka, že budu muset jednoho dne opustit své moře, svůj ostrov, své tygříky, ztratit své jméno,... abych se s ní mohl oženit.“

„Tak na ni zapomeň!“ řekl Yanez.

„Zapomenout na ni!... To není možné. Stane se mou ženou, i kdyby mě to mělo stát mé jméno, můj ostrov, mou moc, všechno, všechno...“

Znovu se zastavil a podruhé se podíval na Yaneze.

„Pochopil jsi mě?“

„Ano.“

„Co mi radíš? Co mi odpovíš teď, když jsem ti všechno odkryl?“

„Zapomeň na tu ženu.“

„Já...“

„Pomyslel jsi, co řeknou tvoji muži, až se dovědí, že Tygr je po uši zamilovaný?“

Sandokan se prudce zdvihl a zamířil ke dveřím.

„Kam jdeš?“ Yanez vyskočil za ním.

„Vracím se do Labuanu. Zítřka řekni mým mužům, že jsem navždy opustil ostrov a že ty jsi jejich nový náčelník. Víc už o mně neuslyší, už se nikdy do těchto moří nevrátím.“

„Sandokane!“ Yanez ho sevřel do náruče. „Jsi blázen! Chceš se vrátit sám do Labuanu, když zde máš lodě, děla a věrné muže, připravené dát se zabít pro tebe nebo pro ženu tvého srdce? Zkoušel jsem, zda je možné zapudit z tvého srdce vášeň, kterou cítíš k ženě, jež patří k lidem tebou tolik nenáviděným.“

„Yanezi, Marianna není Angličanka.“

„Nezáleží na tom, jestli je Angličanka nebo ne. Miluješ ji, a proto ti všichni pomůžeme, aby se stala tvou ženou a abys byl zase šťastný. Můžeš být Malajským tygrem, i když se oženíš s dívkou se zlatými vlasy.“ Sandokan se vrhl do Yanezovy náruče.

„Teď mi řekni,“ promluvil Portugalec, „co chceš dělat?“

„Odplout co nejdřív na Labuan a unést Mariannu.“

„Máš pravdu. Jestli se lord dozví, žeš opustil ostrov a vrátil se do Mompracemu, může odjet ze strachu, že se vrátíš. Je třeba jednat okamžitě. Teď jdi spát, potřebuješ si odpočinout. Sám všechno připravím. Zítřka můžeme vyplout.“

„Děkuji ti, Yanezi.“

Když Sandokan osaměl, cítil potřebu aspoň na pár hodin na Mariannu zapomenout. Začal pít whisky, jeden pohár za druhým. Pak pobíhal po místnosti, převracel židle, rozbíjel sklo v policích. Byl opilý, ale pít nepřestával. Zdálo se mu, že vidí po místnosti běhat stíny. V jednom jako by poznal svého soka, barona Williama. Zachvátil ho nával vzteku.

„Vidím tě, prokletý Angličane,“ řval. „Chceš mi ukrást Perlu, ale já ti to překazím, přijdu a zničím tvůj i lordův dům, vypálím celý Labuan, všechny vás pobiju!“

Zmožen opilostí padl na zem a usnul.

Anglický kaprál

Když se probudil, ležel na otomanu, kam ho odnesli jeho malajští sluhové.

Nábytek už byl zase na svém místě a místnost uklizena.

Sandokan si protřel oči a vstal. Oblékl si oděv lesknoucí se zlatem a perlami, na hlavu posadil turban zdobený safírem, za pás zastrčil nový kris a vyšel ven.

Vdechl plným douškem mořský vzduch, který zcela rozptýlil poslední zbytky opilosti.

Pohlédl k úpatí skály. Tři plachetnice byly připravené vyplout na moře. Po břehu pobíhali piráti, nakládali pod vedením Yaneze zbraně, munici, potraviny a děla.

Sešel po schodech dolů. Jakmile ho spatřili, zdvihl se pokřik:

„Ať žije Tygr! Ať žije náš kapitán!“

Shlukli se kolem něho, až měl strach, že ho udusí. Nejstarší náčelníci plakali radostí, že ho vidí živého, že nezahynul!

„Malajský tygře, chceme pomstu za naše druhy!“

„Přátelé,“ ujistil je Sandokan, „tygry, kteří padli v Labuanu pod ranami početnějších a lépe vyzbrojených leopardů bílé kůže, pomstíme! Zápas ještě neskončil. Rozdrtíme leopardy z Labuanu!“

„Na Labuan!“ křičeli piráti a zdvihali zbraně.

„Yanezi, je vše připraveno?“ zeptal se Sandokan.

Yanez, jako by ho neslyšel. Díval se upřeně k mysu, který zasahoval daleko do moře.

„Co hledáš?“

„Vidím vrcholek stěžně,“ odpověděl Portugalec.

„Naše loď?“

„Kdo jiný by se sem odvážil přiblížit.“

„Cožpak se nevrátily všechny naše plachetnice?“

„Všechny až na Pisangovu.“

„Kam jsi ji poslal?“

„K Labuanu, aby tě hledala.“

„Ano, je to Pisangova loď,“ potvrdil jeden z pirátů.

Ale v jakém stavu se vracela! Ze zadního stěžně nezbývala ani troska, hlavní se sotva držel.

„Pisangu je odvážný muž, určitě bojoval statečně,“ řekl Yanez. „Podívej, zdá se mi, že veze nějakého zajatce v červeném kabátu.“

„Ano, vidím anglického vojáka, přivázaného k hlavnímu stěžni.“

„Vyzpovídáme ho.“

Plachetnice vyhodila kotvu dvacet kroků od břehu. Na moře byla okamžitě spuštěna šalupa a do ní nastoupil Pisangu spolu s vojákem a čtyřmi veslaři.

„Odkud připlouváš?“ zeptal se ho Sandokan.

„Od východních břehů Labuanu, kapitáne. Zamířil jsem tam s nadějí, že o vás získám zprávy. Jsem šťastný, že vás tady vidím živého a zdravého.“

„Kdo je ten Angličan?“

„Kaprál, kapitáne. Zajal jsem ho blízko Labuanu. Prohledával jsem pobřeží, když jsem uviděl člun s tímto člověkem v ústí malé říčky. Polapili jsme ho snadno, ale když jsem se chystal vyplout z ústí říčky, zjistil jsem, že mi cestu uzavírá dělový člun. Dost nás poničil, ale my jej také. Po boji jsem co nejrychleji vyplul na volné moře a vrátil se sem.“

„Děkuji ti, Pisangu. Přiveď vojáka.“

Zajatec byl již na břehu a obklopen piráty, kteří mu začali strhávat kaprálské prýmky. Byl to mladík asi osmadvacetiletý. Poměrně malé postavy, blondýn, růžový a buclatý.

Když uviděl Sandokana, pokusil se o úsměv.

„Malajský tygr!“

„Ty mě znáš?“ podivil se Sandokan.

„Ano.“

„Kdes mě viděl?“

„Ve vile lorda Guillonka. Myslel jsem, že jste ještě v Labuanu a už v rukou mých kamarádů.“

„Tys byl taky mezi těmi, co mě honili?“

Voják neodpovídal.

„Tvůj život záleží na tvých odpovědích.“

„Kdo může věřit člověku, který zabíjí lidi, jako by pil sklenici ginu nebo brandy?“

Záblesk hněvu se objevil v očích Malajského tygra.

„Dej si pozor! Buď promluvíš, nebo budeš trpět tak, že budeš přivolávat smrt jako vysvobození.“

Kaprál se ještě chvíli rozmýšlel, ale když uviděl v očích Malajského tygra nebezpečný záblesk, povolil. „Budu mluvit.“

„Poslouchám tě.“

„Byl jsem v oddíle barona Rosenthala. Lord Guillonk se dozvěděl, že muž, kterého našel umírajícího a ošetřoval ho ve vlastním domě, není malajský princ, ale krvavý Malajský tygr. Po dohodě s baronem a s guvernérem připravil past.“

„Jak se to o mně dozvěděl?“

„Nevím.“

„Pokračuj.“

„Shromáždili stovku mužů a přikázali nám obklíčit vilu.“

„To vím. Co se dělo, když se mi podařilo prorazit obklíčení a utéct do lesa?“

„Když se baron vrátil do vily, našel lorda Guillonka strašlivě rozčileného. Prý jste ho zranil na noze.“

„Já?“ vykřikl Sandokan.

„Možná nechtěně.“

„Jistě, protože kdybych ho chtěl zabít, nikdo by mi v tom nezabránil. A lady Marianna?“

„Plakala. Vypadá to, že mezi tou hezkou dívkou a jejím strýcem došlo k prudké hádce. Lord ji obviňoval, že vám pomáhala v útěku...“

„Ubohé děvče!“ povzdechl si Sandokan.

„Pokračuj,“ vyzval Portugalec vojáka. „Ale dej si pozor a říkej pravdu, protože tu zůstaneš až do našeho návratu z Labuanu. Jestli lžeš, neujdeš smrti.“

„Nemá cenu, abych lhal,“ odpověděl kaprál. „Když bylo pronásledování marné, utábořili jsme se v blízkosti vily, abychom ji chrá-

nili před případným útokem pirátů z Mompracemu. Kolovala spousta dohadů. Říkalo se, že se vylodili a že se Malajský tygr skrývá v lesích, aby dobyl vilu a unesl dívku. Co se dělo potom, nevím. Ale lord Guillonk se rozhodl vrátit do Viktorie, pod ochranu křižníků a vojáků.“

„A baron Rosenthal?“

„Ožení se s lady Mariannou.“

„Cos to řekl?“

„Že si vezme lordovu neteř.“

„Ale lady Marianna tím mužem pohrdá!“

„Co na tom lordovi Guillonkovi záleží?“

„Neobelhal jsi mě?“

„Přísahám, že jsem vám řekl pravdu.“

„Zůstaneš zde a my poplujeme do Labuanu. Jestli jsi nelhal, dám ti tolik zlata, kolik vážíš.“

Pak se otočil k Yanezovi.

„Vyplouváme.“

„Zbývá jen vybrat muže, kteří s námi pojedou.“

„Vezmeme ty nejstatečnější, protože půjde o rozhodující boj.“

„Ale i zde musíme nechat dostatek mužů, aby chránili ostrov. Angličané by mohli využít naší nepřítomnosti a vrhnout se sem.“

„Najdou tygříky připravené, buď bez obav.“

Sandokan dal nastoupit svým lidem. Bylo jich víc než dvě stě. Vybral nejsilnější, kteří by na jeho pokyn neváhali vrhnout se i proti pevnosti Viktorie, hlavního města Labuanu.

Pak zavolal Giro-Batola a postavil ho do čela těch, kdo zůstali na ochranu ostrova.

„Je jediný, kdo přežil nešťastnou výpravu do Labuanu. Za mé nepřítomnosti ho poslouchejte, jako bych to byl já. – A teď se na loďme, Yanezi.“

Výprava proti Labuanu

Devadesát vyzbrojených mužů nastoupilo. Yanez a Sandokan zaujali místo na největší lodi, vyzbrojené dvěma děly a půl tuctem těžkých houfnic. Navíc byla chráněna silným pancéřováním.

Nebe bylo jasné a moře klidné, ale na jihu se objevilo několik obláčků zvláštní barvy a tvarů, které nevěstily nic dobrého.

Sandokan postřehl nastávající atmosférickou poruchu, ale neznepokojil se.

„Cítím se tak silný, že budu vzdorovat přírodě i jejímu hněvu.“

„Máš obavy z uragánu?“ zeptal se Yanez.

„Ano, ale kvůli němu se nevrátím. Naopak, prospěje nám, protože se vyloďíme, aniž by nás obtěžovaly křižníky.“

„A co uděláš, až budeme na zemi?“

„Ještě nevím, ale cítím, že jsem schopný všeho, třeba se utkat s celou koloniální armádou, jestli se pokusí nás zastavit.“

„Zahájíme-li boj, lord se lekne a uprchne do Viktorie pod ochranu lodí a vojáků.“

„To je možné, Yanezi. Ale Marianna se stane mou ženou stůj co stůj.“

„Další důvod pro to, abychom jednali obezřetně. Uchýlíme se ke lsti. Mám nápad. Ale dá se Marianna unést?“

„Přísahala mi to.“

„A přivedeš ji na Mompracem?“

„Ano.“

„A až se s ní oženíš, zůstane tam navždy?“

„Nevím, Yanezi,“ řekl Sandokan s hlubokým povzdechem. „Chtěl bys, abych ji na svém divokém ostrově navždy uvěznil, aby žila mezi mými tygríky, kteří umějí používat jen kris a sekyru? Chceš, abych jejím něžným očím ukázal hrůzu, krev a násilí, abych ji vystavil neustálému nebezpečí? Řekni mi, Yanezi, ty bys to na mém místě udělal?“

„Sandokane, co se stane z Mompracemu bez Malajského tygra? S tebou by se znovu zaskvěl, že by zastínil všechny ostatní ostrovy. Třásl by se před ním synové těch, kdo zničili tvou rodinu a tvůj lid.“

„Na všechno jsem myslel, Yanezi.“

„A co ti řeklo srdce?“

„Cítil jsem, že krvácí.“

„A přesto bys nechal padnout svou moc kvůli jediné ženě?“

„Miluji ji, Yanezi!“

Tři plavidla zatím plula směrem k východu, slabý vítr vál nepravdělně a plavbu spíše zpomaloval. Posádky zachvátil neklid.

Kolem deváté večer vítr prudce zesílil. Přicházel ze směru, kde se zdvihaly mraky.

Nazítří se rozpoutalo peklo. Mohutné vlny, které přicházely od jihu, se srážely jedna s druhou a řvaly. Lodě se v nich zmítaly a nakláněly. Na nebi se honila ohromná mračna, černá jako smůla s okraji zbarvenými doruda.

Vichr hrozil zlomit stěžně, pokud se neskasají plachty.

Každý jiný námořník by si pospíšil k nejbližší pevnině, ale Sandokan věděl, že je nejvýš osmdesát mil od Labuanu. Místo hodiny času by raději ztratil jednu ze svých lodí.

„Sandokane,“ varoval Yanez, „podstupujeme velké riziko.“

„Naše lodi jsou pevné.“

„Uragán bude strašlivý.“

„Nebojím se ho, Yanezi. Plujme vpřed, Labuan je nedaleko.“

V tom okamžiku oslepující blesk rozpůlil temnotu a osvětlil moře až k obzoru. Následoval hrom.

Sandokan si stoupl ke kormidlu, zatímco jeho námořníci zajišťovali děla a houfnice a zesilovali uzly na lanech.

Loď letěla rychlostí šípu k východu a neuhnula ze svého kurzu, držena železnou Sandokanovou rukou.

Byla to krása, vidět toho muže pevně stát u kormidla, s planoucíma očima, s dlouhými vlasy vlajícími ve větru, nehnutě mezi roz-

poutanými živly, které kolem něho řvaly. Byl to stále Malajský tygr, který teď vzdoroval zlobě přírody.

Jeho muži nebyli horší než on. Drželi se lan a klidně pozorovali řádění moře.

Mezitím uragán stále nabíral na síle. Zdvihal hory vod. Letěly do útoku s tisícerým řevem, převalovaly se a prohlubovaly propasti, které jako by sahaly až na písek na dně.

Bojovat proti takovému náporu bylo šílenství. Zůstávala jediná možnost, nechat se zanést na sever, jak to patrně udělaly druhé dvě plachetnice, které již několik hodin nebylo vidět.

Yanez chápal, že je nesmyslné trvat na dosavadním udržení směru. Rozhodl se požádat Sandokana, aby změnil kurz. Vtom se ozvala detonace, kterou nebylo možné zaměnit s hromem.

Za okamžik proletěla nad palubou koule a těsně se otřela o hlavní stěžeň.

Na palubě zazněl zlostný řev. Útok v tomhle řádění živlů a za tak kritické situace nikdo neočekával.

Sandokan předal kormidlo jednomu z námořníků a spěchal na příď, aby zjistil, kdo je napadl.

Útočníkem, který uprostřed silné bouře a prudkého vlnobití vypálil, byla ohromná bitevní loď s parním pohonem, nad níž vlála vlajka anglických válečných lodí. Co dělala na moři v této nepohodě? Křižovala před břehy Labuanu, nebo plula z některého blízkého ostrova?

„Obracíme, Sandokane,“ řekl Yanez. „Podezřívají nás, že jsme piráti mířící do Labuanu.“

Zazněla další dělová rána z bitevní lodi a druhá koule zasvištěla nad plachetnicí.

Piráti se rozběhli k dělům a houfnicím, aby odpověděli, ale Sandokan je zastavil. Nebylo toho zapotřebí. Bitevní loď se téměř potápěla pod vahou svého železného trupu a proti své vůli byla hnána k severu. V několika okamžicích se natolik vzdálila, že se už nemuseli obávat jejich děl. Vzápětí slyšeli volat hlídku:

„Země před přídílí!“

Sandokan radostně vykřikl:

„Labuan!“

Přeběhl palubu a opět se ujal kormidla. S očima upřenýma k východu pokračoval neohroženě v plavbě.

Velmi brzy se přiblížili k pobřeží, o něž se s nevýslovnou prudkostí rozbíjelo moře. Sandokan mohutným pohybem otočil kormidlo. „Pozor!“ zakřičel na mužstvo u plachet.

Projel úzkým průlivem mezi skalami a vplul do zátoky, která pravděpodobně končila v řece.

„Sandokane,“ zvolal Yanez. „Jestli se pokusíš přistát, rozbijeme se na třísky.“

Sandokan, jako by neslyšel, přikázal:

„Paranoo, ke kormidlu!“

Dajak se vymrštil a uchopil kormidelní kolo.

„Drž se proti větru,“ pokračoval Sandokan. „Dej pozor, ať neuvízneš na mělčině.“

„Nebojte se, Malajský tygře.“

Pak se Sandokan obrátil k námořníkům:

„Připravte šalupu!“

Chce se pokusit přistát v šalupě, v ubohé hračce mezi hroznými vlnami? Když uslyšeli tento rozkaz, podívali se po sobě se zřetelnou úzkostí, ale přesto jej rychle vykonali. Vytáhli šalupu a upevnili ji na pravoboku, potom do ní podle Sandokanova přání uložili dvě karabiny, náboje a potraviny.

Malajský tygr přistoupil k Yanezovi: „Nastup do šalupy.“

„Ty jsi blázen.“

Místo odpovědi ho Sandokan uchopil a přehodil do šalupy, pak do ní skočil sám.

Veliká vlna se právě se strašlivým řevem řítila do zátoky. Odnášela šalupu spolu s dvěma statečnými. V témže okamžiku plachetnice využila zpětné vlny a vyplula zpět na širé moře.

„Zaber, Yanezi,“ zasmál se Sandokan a sevřel veslo. „Přistaneme v Labuanu.“

Šalupa klesala a hned se vznášela mezi hřebeny vln, které ji postrkovaly k pobřeží, naštěstí bylo bez útesů.

Konečně narazili na pevnou zem.

„Hrom a peklo!“ zaklel Yanez, když šlapali po břehu, „tohle je výlet leda pro blázný.“

„Jsi doufám živý?“ zasmál se Sandokan. „Podívej,“ ukázal rukou. Před vjezdem do zátoky proplula jejich plachetnice.

„Moji věrní tygříci,“ zaradoval se Sandokan. „Než odpluli, chtěli se ubezpečit, jestli jsme se dostali šťastně na břeh.“

Strhl si z boků svůj široký rudý pás a zamával jim. Jako odpověď se z paluby ozval výstřel.

„Zpozorovali nás,“ řekl Sandokan. „Nezůstaneme opuštěni.“

Yanez a Sandokan se vrhli pod velké stromy, aby je chránily před lijákem.

„Kam jdeme, Sandokane?“ zeptal se Yanez.

„Nevím.“

„Nevíš, kde jsme?“

„Momentálně ne. Předpokládám ale, že nejsme daleko od říčky.“

„O jaké řece to mluvíš?“

„O té, co se stala útočištěm mé lodi po bitvě s křižníkem.“

„A blízko ní stojí vila lorda Jamese?“

„Pár mil odtud.“

„Zítřejí tedy prozkoumáme pobřeží.“

„Zítřejí?“ vykřikl Sandokan. „A ty si myslíš, že mohu nečinně čekat tolik hodin? Nevíš, že cítím v žilách oheň? Nevíš, že jsme na Labuanu, kde září moje hvězda?“

„Vím, ale také vím, že je to ostrov červených kabátů.“

„Tím spíš musíš pochopit můj neklid.“

„Vůbec ne, Sandokane,“ řekl klidně Portugalec. „Proboha! Chceš, abychom se dali na pochod už během téhle pekelné noci? Ty jsi blázen, bratříčku.“

„Čas letí, Yanezi. Nepamatuješ si, co říkal kaprál? Každým okamžikem může lord James odjet do Viktorie.“

„Určitě to neudělá v takovém psím počasí.“

„Nežertuj, Yanezi.“

„Nemám nejmenší chuť, Sandokane. No tak, promluvme si v klidu, bratříčku. Chceš jít do vily?... A co tam budeš dělat?“

„Aspoň abych ji uviděl,“ povzdechl si Sandokan.

„A aby ses dopustil nějaké nerozvážnosti, vid’?“

„Ne.“

„Hm!... Víím, čeho jsi schopen. Pomysli, že jsme jen sami dva a vojáků ve vile celé mraky. Počkejme, až se vrátí naše lodi, pak můžeme jednat.“

„Ale kdybys věděl, co cítím!“ vykřikl Sandokan chraptivě.

„Dovedu si to představit, ale nemohu dovolit, aby ses dopustil bláznivého činu, který by se ti mohl stát osudným. Chceš se vydat do vily, aby ses ujistil, že Marianna tam ještě je? Půjdeme tam, ale až zítra. Teď bychom ve tmě jen těžko hledali cestu.“

„To musím čekat až do zítřka?“

„Do svítání chybí jen tři hodiny.“

„Věčnost!“

„Chvilka, Sandokane. Moře se zatím uklidní, vítr se ztiší a lodi se sem budou moci vrátit. No tak, položíme se pod stromy. Mají ohromné listy, trochu nás ochrání.“

Sandokan nevěděl, zda poslechnout. Podíval se vyčítavě na věrného přítele, ale pak rezignoval a uložil se blízko kmene stromu.

Silně přšelo a na moři dál řádil uragán. Skrz stromy zahlédli, jak se vlny vztekle zdvihají a vrhají proti pobřeží.

Yanez si po chvíli povzdechl.

„Co se stane s našimi plachetnicemi v téhle bouři? Myslíš, že se zachrání?... Kdyby se měly potopit, bude to pro nás katastrofa.“

„Naši muži jsou přece výborní námořníci,“ odpověděl Sandokan. „Dokážou se dostat z obtíží.“

„A co když se potopí? Co bys mohl dělat bez jejich pomoci?“

„Co bych dělal? Stejně bych tu dívku unesl.“

„Troufáš si příliš, Sandokane. Dva samotní muži, i když jsou to tygři z Mompracemu, nemohou vzdorovat třiceti a možná padesátinásobné převaze.“

„Uchýlíme se ke lsti.“

„Hm!“

„Myslíš si snad, že se svého plánu vzdám? Ne, Yanezi! Já se do Mompracemu bez Marianny nevrátím.“

Yanez neodpověděl. Položil se do trávy, která byla skoro suchá, protože ji chránily široké listy stromu, a zavřel oči.

Sandokan se naopak zvedl a zamířil k pobřeží. Portugalec, který nespal, ho viděl přecházet na okraji lesa, hned na sever, hned směrem k jihu. Jistě se pokoušel zorientovat a poznat pobřeží, které již možná prošel během své první návštěvy tohoto ostrova.

Když se vrátil, začínalo svítat. Déšť před pár hodinami ustal a také vítr slábl.

„Vím, kde jsme,“ řekl Yanezovi. „Říčka by měla být směrem na jih a možná není daleko.“

„Chceš ji jít hledat?“

„Ano, Yanezi.“

„Doufám, že se neodvážíš ve dne přiblížit k vile?“

„To ne, ale dnešního večera mě už nikdo nezadrží.“

Dali na ramena karabiny, kapsy si naplnili náboji a zamířili do lesa, ale snažili se příliš nevzdálit od pláže.

„Nesmíme zabloudit!“

„Neboj se, Yanezi.“

V pralese bylo jen málo průchodných míst, ale Sandokan byl skutečně lesní muž, který se uměl proplazit jako had a najít směr i bez hvězd a bez slunce. Zamířil k jihu a držel se blízko u břehu, kde chtěl najít říčku známou z předešlé výpravy.

Od ní už nebylo obtížné dostat se k vile. Cesta však byla čím dál tím víc neschůdnější vzhledem k pohromě, kterou způsobil uragán. Početné stromy poražené větrem zahradily průchody a donutily piráty k dlouhým obchůzkám.

Asi k polednímu se Sandokan zastavil a řekl Portugalci:

„Jsme blízko.“

„Od řeky nebo od vily?“

„Od vodního toku,“ odpověděl Sandokan. „Neslyšíš ten šumot?“

„Ano,“ řekl Yanez po chvíli. „Že by to už byla říčka, kterou hledáme?“

„Nemohu se mýlit, už jsem tady přece jednou byl.“

„Pojďme tedy dál.“

Obratně prošli poslední úsek lesa a za deset minut stáli u malého toku, který končil v nádherné zátoce, obklopené vysokými stromy.

Dostali se na stejné místo, kde přistály plachetnice při první výpravě. Ještě tam byly vidět trámy druhé z nich, která byla sražena prudkou kanonádou křižníku. Na břehu ležely kusy děl, úlomky dřeva a cáry plachet, lan, dělové koule, jatagany a rozbité úlomky jiných zbraní. Sandokan vrhl zamračený pohled na všechny zbytky, které mu připomínaly první porážku, a povzdychl při myšlence na věrné tygříky, kteří zde zahynuli.

„Odpočívají na dně moře,“ řekl Yanezovi smutným hlasem. „Ubozí mrtví ještě nejsou pomstěni!“

„Tady jsi přistál?“

„Ano, tady, Yanezi. Tehdy jsem byl neporazitelným Malajským tygrem, neměl jsem okovy kolem srdce, ani přízraky před očima. Bojoval jsem jako zoufalec, vehnal jsem své muže do útoku s divokou zlostí, ale odrazili mě. Křižník nás zasypal železem a olovem. Připadá mi, že ho ještě vidím, jako tehdy v té strašné noci, kdy jsem ho napadl s několika věrnými! Jaké to byly hrozné chvíle, Yanezi!“

„Lituješ té porážky, Sandokane?“

„Nevím. Bez kulky, která mě zasáhla, bych možná nepoznal dívku se zlatými vlasy.“

Posadil se na kmen padlého stromu, skryl hlavu v dlaních a ponořil se do myšlenek.

Yanez ho nechal být a zamířil k útesům. Snažil se najít nějakou ústřici. Po čtvrt hodině se vrátil s jednou tak ohromnou, že ji téměř neunesl. Rozdělat oheň, aby ji mohl otevřít, byla záležitost několika okamžiků. „No tak, bratříčku, nech lodi i mrtvé odpočívát pod vodou a pojd' se najíst.“

Snídaně byla výtečná.

„Vila je možná daleko,“ ukázal Sandokan směrem k lesu.

„Nevíš přesně, kde leží?“

„Jenom přibližně, protože jsem tudy šel v horečce.“

„K čertu!“

„Ale neboj se, Yanezi, dokážu najít pěšinku, která vede do parku.“

„Pojďme, ale opatrně!“

„Buď klidný, Yanezi.“

„Ještě něco, bratříčku.“

„Co chceš?“

„Doufám, že počkáš na noc, než vejdeš do parku.“

„Ano, Yanezi.“

„Slibuješ mi to?“

„Máš mé slovo.“

„Tak jdeme.“

Chvíli sledovali pravý břeh říčky, pak se vnořili do lesa.

Zdálo se, že uragán v této části ostrova zuřil strašlivě. Mnoho stromů poražených větrem nebo bleskem leželo na zemi, některé ještě napůl visely, protože je zadržovaly liány. Všude kolem byly rozdrcené a pokroucené keře, hromady listů a ovoce, polámané větve. V uších zněl řev opic.

Stmívalo se a Sandokan si už zoufal, že zabloudil, když náhle stanuli před širokou pěšinou.

„Jsme blízko vily,“ řekl tlumeně. „Pěšina vede do parku.“

„Hrome, jaké štěstí, bratříčku. Postupuj dál, ale dej pozor, ať neuděláš nějakou hloupost.“

Sandokan nečekal, až dokončí větu. Nabil karabinu a vyrazil po pěšině tak rychle, že mu Portugalec sotva stačil.

„Marianno! Lásko moje!“ šeptal a kráčel stále rychleji. „Už se ničeho neboj, jsem nablízku.“

V tomto okamžiku by proslulý pirát rozprášil celý regiment, jen aby se dostal k vile. Už se nikoho nebál. Ani sama smrt by ho nedotkla ustoupit.

Prudce oddechoval, spaloval ho oheň v srdci a v mozku, otrásalo jím tisíce obav. Báł se, že jde příliš pozdě, že zde už nenajde svou

milovanou dívku, a běžel stále rychleji. Zapomínal na veškerou opatrnost, rozhrnoval a lámal větve, neúprosně přetrhával liány, které mu překážely v cestě.

„Ach, Sandokane, démonem posedlý blázne,“ bručel Yanez, který klusal jako kůň. „Počkej chvíli, ať tě doženu. Zastav se, pro tisíc houfnic!“

„Rychle k vile!“ pobízel ho pirát. Nezastavil se, až u zdi parku.

„Uf!“ vydal ze sebe Portugalec, když stál vedle něho. „Myslíš, že jsem kůň, abys mě takhle štal? Vila neuteče, to ti zaručuji, a pak, nevíš, kdo se může skrývat za zdí.“

„Nemám strach z Angličanů,“ odsekl Tygr, celý vzrušený.

„To vím, ale jestli se necháš zabít, víckrát svou Mariannu neuvidíš.“

„Ale já tady nemohu čekat!“

„Klid, bratříčku. Poslechni mě a uvidíš!“

Ukázal mu, aby byl zticha, vyšplhal se s hbitostí kočky na zeď a podíval se pozorně do parku.

„Zdá se mi, že tam není žádná stráž.“

Seskočil na druhou stranu, zatímco Sandokan se šplhal za ním, a pak oba potichu procházeli parkem, skrývali se mezi keři s očima upřenýma na dům, který se rýsoval ve tmě.

„Zastav se, Yanezi.“

„Co jsi viděl?“

„Lidi před vilou.“

„Co když to je lord s Mariannou?“

Sandokan, jemuž prudce bušilo srdce, zaostřil pohled na postavy. „Proklatě!“ zaskřípal zuby. „Vojáci!“

„Nějak se nám to komplikuje,“ zamumlal Portugalec. „Co teď?“

„Když tu hlídají vojáci, znamená to, že Marianna je ještě ve vile.“

„Také si myslím.“

„Zaútočme tedy.“

„Jsi blázen!... Chceš se nechat zastřelit? My jsme dva a jich je deset, patnáct, možná i třicet.“

„Ale já ji musím vidět,“ řekl Sandokan a podíval se na Portugalce očima, které připomínaly šílence.

„Uklidni se, bratříčku,“ chlácholil ho Yanez a pevně jej chytil za rameno, aby mu zabránil v nějaké nepředloženosti. „Uklidni se a možná ji uvidíš.“

„Ale jak?“

„Počkáme ještě.“

„A pak?“

„Mám plán. Polož se tady, nebudeš litovat.“

„Ale co vojáci?“

„Proboha! Doufám, že půjdou spát.“

„Máš pravdu, Yanezi, počkáme!“

Položili se za hustým keřem, ale tak, aby neztratili z očí vojáky, a čekali na vhodný okamžik.

Uběhly snad čtyři hodiny, které Sandokanovi připadaly jak čtyři století, pak konečně vojáci zašli do vily a hlučně zavřeli dveře.

Tygr naznačil pohybem, že chce vyrazit vpřed, ale Portugalec ho zadržel. Zavlekl ho do stínu jednoho z velkých stromů a tam mu řekl: „Vymyslel jsi způsob, jak tu dívku spatřit?“

„Ne, ale...“

„Víš snad, že jsi tady?...“

„To ne.“

„Je tedy třeba ji zavolat.“

„Ano.“

„A upozorníme vojáky, protože nemůžeš předpokládat, že jsou hluší. Srazí nás hned ranami z karabin.“

Sandokan neodpověděl.

„Víš dobře, můj ubohý příteli, že dnes v noci nemůžeš nic udělat.“

„Vyšplhám se k jejím oknům!“

„Tys neviděl vojáka ukrytého na rohu budovy?“

„Vojáka?...“

„Ano, Sandokane. Podívej, jak se blýská hlaveň jeho pušky.“

„Co mi tedy radíš?... Mluv!“

„Víš, kam tvá milá chodí na procházku?“

„Každý den jde vyšívát do čínského altánku.“

„Výborně. Kde stojí?“

„Je tady blízko.“

„Doved' mě tam.“

Malajský tygr, jakkoliv zakoušel pekelnou trýzeň, když se musel vzdálit od domu, zamířil k postranní cestě a dovedl Yaneze k altánu. Byl to půvabný pavilonek s vyřezávanými stěnami, pomalovanými živými barvami, zakrytý kupolí z pozlaceného a bohatě zdobeného kovu. Kolem kvetly záhony lilií a velkých čínských růží.

Sandokan a Yanez vešli dovnitř s připravenými karabinami.

Nikdo tam nebyl.

Yanez škrtl sirkou a spatřil na lehounkém vyřezávaném stole košíček s výšivkami a nitěmi. Vedle něho mandolínu vykládanou perletí.

„Její věci?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Malajský tygr rozněžněle.

„Máš jistotu, že se sem vrátí?“

„Je to její oblíbené místo. Sem se chodí nadýchat vzduchu nasyceného vůní květin, sem chodí zpívat své písně a zde mi také přisahal věčnou lásku.“

Yanez vytrhl z malého zápisníku lístek papíru, zalovil v kapse a vytáhl zbytek tužky, zatímco Sandokan zapaloval další sirku. Napsal tato slova:

Přistáli jsme včera během uragánu. Zítřka o půlnoci budeme pod vašimi okny. Připravte lano, abyste pomohla Sandokanovi vylézt nahoru.

Yanez de Gomera

„Doufám, že moje jméno zná,“ řekl.

„Víš, že jsi můj nejlepší přítel,“ odpověděl Sandokan.

Složený papír vložil Yanez do košíku se šitím, tak aby byl vidět, zatímco Sandokan utřhl několik čínských růží a položil je navrch.

„Pojďme, Sandokane,“ řekl Yanez.

Za pět minut nato přelezli zeď parku a zmizeli v temném pralese.

Noční schůzka

Noc byla bouřlivá, protože uragán začal znovu řídit. Vítr hvízdal, srážel větve a vířil listí, ohýbal mladé stromy a kymácel silněji. Oslepující blesky rozrážely husté mraky a zasahovaly nejvyšší stromy.

Byla to opravdu pekelná noc, vhodná právě k pokusu o přepadení vily. Bohužel, posádky plachetnic zde ještě nebyly, aby Sandokanovi pomohly.

Přes zuřivý uragán se piráti vydali k říčce, aby se přesvědčili, zda se některé plavidlo neukrylo v malé zátocce. Nestarali se o hustý déšť, jen si dávali pozor, aby je nezasáhla některá ze silných větví, sražená větrem. Po dvou hodinách dorazili k ústí.

Sandokan sešel na břeh a počkal, až blesk rozsvítí hladinu zátoky. „Nic,“ řekl hluše. „Že by se mým lodím přihodilo něco zlého?“

„Věřím, že ještě neopustily své úkryty,“ odpověděl Yanez. „Tygříci jsou obezřetní, tušili, že se uragán vrátí.“

„Nemám z toho dobrý pocit, Yanezi.“

„Čeho se bojíš?“

„Že se potopili.“

„Naše lodi jsou pevné. Za pár dní tady budou.“

„Doufám, Yanezi.“

„Připlují. Najdeme si teď úkryt, Sandokane, přší, jen se leje, a tenhle nečas se hned tak neuklidní.“

„Ale kam jít? Měla by tu být chýše postavená Giro-Batolem, ale pochybuji, že ji najdu.“

„Tak zůstaňme pod hustými banánovníky. Jejich ohromné listy nás nejlépe ochrání.“

„Bylo by lepší udělat si attap, Yanezi.“

„Na to jsem nepomyslel. Ten zhotovíme za pár minut.“

Svými krisy uřízli několik bambusů, které rostly na břehu říčky, a dovlekli je pod ohromný strom. Překřížili je na kostru stříšky

a přikryli velkými listy banánovníků tak, aby vytvořili dvě splývavé střechy.

Vlezli pod attap, vzali si trs banánů a pak se po skromné večeři pokusili usnout.

Noc byla mizerná. Sandokan s Yanezem museli několikrát zpevňovat konstrukci a znovu pokrývat stříšku listy, aby se ochránili před lijákem.

Ráno zamířili opět k zátocce. Podařilo se jim najít několik tuctů ústřic neuvěřitelné velikosti a pár korýšů. Yanez k tomu přidal banány a grepy, takže z toho byla bohatá snídaně.

Pak se opět vydali na jižní břeh s nadějí, že objeví některé ze svých plavidel, ale nikde nic.

„Mám divnou předtuchu, příteli,“ řekl Malajský tygr. „To zpoždění se mi nelíbí.“

„Naši muži jsou přece schopní námořníci,“ uklidňoval ho Yanez. Přečkali den a po setmění zamířili znovu k vile.

„Myslíš, že Marianna našla náš lístek?“

„Jsem si tím jist,“ odpověděl Sandokan.

„Takže přijde na schůzku?“

„Pokud bude moci. Bojím se, že ji lord James pečlivě hlídá. Ale srdce mi říká, že ji uvidím.“

V blízkosti vily ztichli, aby na sebe neupozornili hlídku. Když nic podezřelého nezjistili, došli až ke zdi a vylezli na ni.

Portugalec procedil mezi zuby cosi ve své mateřštině, bezpochyby kletbu.

„Co je?“ zašeptal Sandokan.

„Včera jsem si toho nevšiml. Za osvětlenými okny je to líp vidět. Podívej, bratříčku, do oken salonu a pokoje tvé vyvolené dal ctihodný lord vsadit mříže. Zná dobře mrštnost Malajského tygra.“

„Musím se k ní dostat...“ mumlal sveřepě Sandokan. „Aspoň jí pohlédnout do očí.“

„Počkáme do půlnoci, jak jsme napsali Marianně v dopise, a uvidíme.“

Ještě nenadešla půlnoc a dveře vily se otevřely. Vypochoďovala z nich nejméně četa vojáků a zamířila k parkové bráně.

„Výborně,“ pochvaloval si Yanez, „jdou střežit okolí vily, takže za chvíli bude čistý vzduch.“

„Půjdeme?“ zeptal se netrpělivý Sandokan a Yanez mlčky přikývl. Jako dva hadi se prosmýkli mezi parkovými záhony a okrasnými stromy. Když stanuli pod oknem lordovy neteře, zdvihl Yanez kámen a hodil jej přesně na okenní sklo. Za mříží se objevila dívčí silueta.

„Marianno,“ vzdechl Sandokan a vztáhl k ní paže. Yanez pozdravil mladou lady uctivou úklonou.

V pokoji zhaslo světlo. Netrvalo dlouho a zpoza mříží se spouštělo podél zdi dolů pevné lano.

Pro žádného piráta není zatěžko vyšplhat se po laně na nejvyšší ráhno. Tím méně pro Malajského tygra hořícího touhou.

Vmžiku se v mřížovaném otvoru spojily dvojí rty.

„Má zbožňovaná,“ šeptal vášnivě Sandokan.

„Ano, jsem tvá, je to pro mě příliš velké štěstí, že jsi zde. Oplakala jsem tě jako mrtvého.“

„Malajský tygr tak snadno neumírá,“ usmál se. „I když jsem prošel mnoha nástrahami tvých krajanů, zůstal jsem zdrav a dostal jsem se zpátky na svůj ostrov. Teď jsem se vrátil s mými tygry, abychom tě odsud odvedli. Je tu lord?“

„Bojí se tvého příchodu. Drží mě tu jako zajatkyni. Nutí mě k sňatku s tím odporným baronem. Když odmítnu, odveze mě pryč tak daleko, že mě víckrát nenajdeš.“

V očích se jí zaleskly slzy.

„Neplač, má lásko, nebo se zblázním a provedu nějakou šílenost. Dobře mě poslouchej. Moji lidé nejsou daleko a víš, jací jsou to muži. Ať si lord vilu zabarikáduje, jak chce, dostaneme se dovnitř, tomu věř. Ale jestli chceš, unesu tě ještě teď. Jsem tu sice jen s přítelem, ale vylomíme tuhle mříž a osvobodíme tě, i kdybychom to měli zaplatit životem.“

„Ne! Ne!“ zanaříkala. „Co bych si počala, kdybys zemřel? Věřím, že mě zachráníš. Prosím tě, počkej na posilu, o které jsi mluvil. Sami s přítelem byste nic nezmohli proti vojákům, kterých je tu jako v kasárnách.“

V tom okamžiku se v pokoji rozsvítilo, kdosi vstoupil se svícem a Sandokan zaslechl rozlícený hlas, který dobře znal. „Darebáku! Zabiju tě jako psa!“

„Uteč, Sandokane!“ vykřikla Marianna.

Strýc, který znenadání vtrhl do dívčina pokoje, chytil neteř za ramena a snažil se ji odtáhnout od okna.

„Na shledanou, miláčku,“ zvolal Sandokan. Odrazil se od zdi a jediným zhoupnutím na laně přistál na zemi jako Romeo pod balkonem Juliiným.

„Honem pryč,“ pobídl ho Portugalec, „než lord zalarmuje vojáky.“

Bez skrývání, které by teď už bylo zbytečné, se rozběhli k hradební zdi.

V půli cesty se zastavili. Od parkové hradby se proti nim blížila rojnice vojáků.

„Červenokabátníci,“ zaklel Yanez. „Kde se tu tak najednou vzali? Pěkně se rozmnožili, darebáci!“

„Z parku se tudy nedostaneme,“ vydechl prudce Sandokan, „poběž za mnou. Vím o místě, kde se zatím schováme.“

Obrátil se a následován Portugalcem běžel ke stavení, vzdálenému na pět set metrů za vilou lorda Guillonka. Sloužilo jako hospodářské zařízení i jako skladiště zahradnického náradí. Marianna je ukázala Sandokanovi, když ho seznamovala s vilou a přilehlými objekty na jedné z prvních procházek, kdy ještě nebyl plně schopen chůze. Tenkrát si všiml, že stavení leží nedaleko parkové zdi.

Otevřel dveře, naštěstí nebyly zamčeny.

Tápavě postupovali krok za krokem.

„Škrtni sirku,“ vybídl Yaneze.

„Nebude to zvenčí vidět?“

„Neboj se, kolem jsou husté stromy.“

Piráti v peci

Místnost byla plná všelijakého náradí a starého haraburdí.

Ve vzdáleném rohu rozeznal Yanez pec ohromných rozměrů.

„Do ní teď vlezeme,“ rozhodl Sandokan.

„To se mi nezdá moc bezpečné. Vojáci sem určitě přijdou a...“

„Ať přijdou.“

„Pak nás tady chytí.“

„Pomalu, příteli. Sotva je napadne hledat piráty v peci.“

I přes vážnost situace se Portugalec neubráníl smíchu.

„Jestli nechceš do pece, vyříd' si to s Angličany sám. Nemáme na vybranou, Yanezi. V krajním případě využijeme moment překvapení, vyrazíme s krisy v rukou ven a probijeme si cestu z parku.“

Otevřel železná dvířka a opatrně se vsoukal dovnitř. Yanez ho už bez rozmýšlení následoval. Místa bylo uvnitř dost, ale i popela a sazí. Od topeniště k průchodu do komína se dalo celkem pohodlně stát. Sandokan vzal za vnitřní kování dvířek a přivřel je.

Portugalec, jemuž nikdy nechyběl humor, nasál nosem vzduch. „Tohle nebude pec, ale spíš udrna. Cítím vůni po uzeném mase. Škoda, že tu nenechali viset aspoň kousek kýty. Kručí mi v břiše a polykat saze se mi nechce.“

„Mlč! Slyším hlasy.“

Sandokan pohlédl škvírou mezi dvířky a uviděl plápolat pochodně. Do skladiště vstoupilo několik vojáků, svítili si kolem sebe a shýbali se i k podlaze.

„Vždyť sem utíkali,“ prohodil zklamaně jeden z nich.

„Ten prokletej pirát se snad vypařil i s tím svým kumpánem,“ ozval se další.

„Já vám říkám, že je schopnej všeho. To snad není člověk, ale sám ďábel. Viděl jsem ho jen jednou, ale stačilo mi to. Měl odvalu vrhnout se proti deseti mužům. A přitom ho ani jedna kule nezasáhla.“

„Nepřeháníš, Bobe?“ ozval se jiný voják. „Snad nám nechceš nahnat strach?“

„A komu z vás by ho nenahnal?“ pokračoval Bob. „Lord Guillonk se ho tak bojí, že si vyžádal od guvernéra ke svý ochraně celou naši kumpánii.“

„Čháme na něj ve dne v noci, a když ho máme na dosah, tak nám upláchne. Je to vostuda.“

„Nemůže nikam utýct. Celej park je obklíčenej, ani myš neprojde. Jestli se pokusí přelézt ohradu, nechá tam kůži.“

„Duchové se nedají chytit,“ trval na svém Bob.

„Ty jsi blázen. Jakej duch? Námořníci mu vpálili kulku do těla. Lord Guillonk mu ji vlastnoručně vytáhl. Řekl, že Malajský tygr je člověk jako my. Tekla mu stejná krev, jako je naše. Je to prostě odvážnej pirát, ale taky ničema a vrah. Zaslouží si oprátku. Už se měl na ní dávno houpat.“

„Nechme zbytečnejch řečí. Tady hledáme marně. Jdeme,“ ukončil debatu rázný hlas.

„Počkat, počkat! Tamhle v rohu vidím nějakou pec, nebo co to je. Pojd'me se tam podívat.“

„Děláš si z nás legraci, kamaráde? Tam by se mohli schovat leda skřítkové.“

„Neuškodí, když se do tý pece podíváme,“ dohadovali se vojáci. Sandokan s Yanezem se přitiskli do nejzazšího koutku, plného popela a sazí.

Jeden z vojáků vzal pochodeň a strčil dovnitř hlavu. Hned ji vytáhl a hlasitě se rozkašlal. „Kdo měl ten pitomej nápad, čenichat v peci,“ odplivl si.

„Je to k smíchu, hraješ si tady na kominíka a piráti se nám kdovíkde chechtají.“

„Pojd'me odtud, už tady okouníme dost dlouho, žvaníme a velitel nás určitě shání.“

„Plníme jeho rozkaz, ne? Nařídil prohledat kdejakej kout.“

„Dneska hned tak brzy spát nepůjdeme.“

„A ráno zase znova do stráže!“

„A to všechno kvůli tomu malajskýmu hrdlořezovi. Padnout mně do ruky, připíchnu ho bajonetem na vrata jako netopejra.“

Vojáci odcházeli. Ještě chvíli bylo slyšet jejich hlasy venku přede dveřmi, dohadovali se, kam dál. Pak nastalo ticho.

Yanez zhluboka vydechl.

„Tisíc houfnic! Zdá se mi, že jsem za pár minut zestárnul o rok. Jednu chvíli bych nedal ani piastr za naši kůži. Kdyby se ten voják trochu víc natáhl, objevil nás oba. Měli bychom rozsvítit svíčku Panně Marii.“

„Už můžeme vylézt. Mám záda celá otačená od karabiny, jak jsem se na ni tiskl.“

„Já mám vlasy plné popela,“ třásl hlavou Yanez, když se vyprostili z pece.

„Musíme ještě chvíli počkat. Bude-li venku čistý vzduch, pokusíme se dostat z parku ven.“

Otevřeli opatrně dveře u vchodu. Nikde nic podezřelého nezahlédli. S karabinami v rukách se plížili ke zdi, nebyla daleko.

První se na ni vyšvihl Sandokan, natáhl paži, aby pomohl Yanezovi překonat ostré kovové hroty, zapuštěné do hradebního hřebene.

V té chvíli jim hvízdla nad hlavami kulka a z parku se ozval křik. Ale to už byli na druhé straně, za oplocením. Pohybovali se obezřetně. Dalo se předpokládat, že narazí na některou z hlídek, které odcházely před půlnocí z vily držet stráž na vnějším obvodě.

Útěk pralesem

Dostali se k rozlehlým stromům. Tam se zastavili, nabrali dech a rozhlédli se. Z parku se ozývaly náhodné výstřely, které je však nemohly ohrozit. Z vily byl slyšet zvuk polnice.

„Rychle pryč, než nám uzavřou cestu,“ řekl Sandokan.

Běh byl čím dál obtížnější.

Zdálo se, že hradba kmenů, kořenů a popínavých rostlin jim zabránil v další cestě.

„Co teď, Sandokane?“ zeptal se Yanez.

„Napodobíme opice,“ řekl Malajský tygr, „aspoň ztratí naši stopu.“

„Myslíš, že nám jsou v patách?“

„Máme výhodu v tom, Yanezi,“ odpověděl Sandokan, „že jsme zvyklí žít uprostřed divočiny. Angličané se pohybují pralesem mnohem namáhavěji. Přesto však musíme rychle dál. Vím, že lord si drží velké psy, a ta prokletá zvířata by nás mohla dohnat.“

„Máme díky, rozpárali bychom je.“

„Jsou nebezpeční jako lidé.“

Piráti začali šplhat po zelené stěně s obratností, kterou by jim záviděly i opice. Lezli vzhůru, pak dolů, pak znova prolézali oky té ohromné spletné sítě, klouzali mezi listy banánovníků a po kmenech obrovitých stromů.

Jejich vpád vyplašil hejna pestrobarevných ptáků, kteří vydávali pronikavý křik.

Také opice překvapeně vřeštěly a prchaly, aby se schovaly v děrách stromů.

Sandokan a Yanez se nevzrušovali jejich povykem a pokračovali v obratných manévrech. Spouštěli se s mimořádnou jistotou, přelézali z větve na větev.

Tak postoupili asi pět nebo šest set metrů.

„Teď si můžeme na pár minut odpočinout,“ řekl Sandokan. „Sem za námi určitě nikdo nepříjde, a kdyby snad, jsme tady jako v dobře opevněné citadele.“

„Měli jsme velké štěstí, že se nám podařilo uniknout. Pokud jsem dobře počítal, bylo kolem nás nejméně deset vojáků. Vyváznout se zdravou kůží, to je opravdu zázrak. Musí mít z tebe pořádný strach. Bojím se však, že lord se po tomhle všem rozhodne vyhledat bezpečný úkryt ve Viktorii.“

„Asi máš pravdu,“ řekl Sandokan a obličej se mu zachmuřil. „Musíme jít hledat naše lidi. Co když už přistáli?“

„Pokud přistáli, najdeme je u ústí říčky. Chvilku tu ještě zůstaneme.“

„A jestli se jim něco přihodilo?“

„Nemaluj čerta na zeď, ostatně to brzy zjistíme.“

„A pak hned napadneme vilu?“

„Uvidíme, co pro nás bude výhodnější.“

„Můžu ti něco poradit, Sandokane?“

„Mluv, Yanezi.“

„Místo abychom se pokusili přepadnout vilu, počkejme, až lord vyjede ven. Uvidíš, že se už dlouho v těchto místech nezdrží.“

„A chtěl bys přepadnout oddíl na cestě?“

„Ano, uprostřed lesů. Útok na vilu by mohl trvat déle a mohl by nás stát víc obětí.“

„To je fakt.“

„Když rozprášíme eskortu, nebo když sama prchne, uneseme Mariannu a vrátíme se na Mompracem.“

„A lord?“

„Necháme ho jít, kam bude chtít,“ rozhodl velkoryse Yanez, „co nám na něm záleží?... Ať jde do Sarawaku nebo do Anglie, to je jedno.“

„Nepojede ani tam, ani tam, Yanezi.“

„Co tím chceš říct?“

„Že nás nenechá v klidu ani na okamžik a že na nás pošťve všechny síly z Labuanu.“

„A ty by ses bál?“

„Já?... Malajský tygr nemá z nikoho strach... Na Mompracemu si vylámou zuby všichni. A na okolních ostrovech žije mnoho domorodců připravených přidat se pod mou vlajku. Stačilo by, abych vyslal své posly na Komades a na pobřeží Velkého ostrova, a připlují desítky a desítky lodí.“

„To vím, Sandokane.“

„Jak vidíš, Yanezi, mohl bych, kdybych chtěl, rozpoutat válku na pobřeží Bornea a poslat tlupy krutých divochů i na tento ostrov.“

„Ty to však neuděláš.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože až uneseš Mariannu Guillonkovou, nebudeš se už zajímat ani o Mompracem, ani o své tygříky.“

Sandokan neodpověděl, jenom hluboce povzdechl.

„Je to dívka plná energie, jedna z těch žen, které jsou schopny bojovat po boku milovaného muže, ale nikdy se nestane královnou Mompracemu. Je to tak, Sandokane?“

Také tentokrát Malajský tygr mlčel. Dal hlavu do dlaní a jeho temné oči hleděly do prázdna, možná že se pokoušely číst v budoucnosti.

„Smutné dny nastanou pro Mompracem,“ pokračoval Yanez. „Ten úžasný ostrov za pár měsíců, možná už za pár týdnů ztratí všechnu svou slávu a také své obávané tygry.“

„Mlč!“ řekl Sandokan. „Mlč, Yanezi. Nemůžeš vědět, jaký bude osud tygrů z Mompracemu.“

„Dá se to uhodnout.“

„Můžeš se mýlit, Yanezi.“

„Jaké jsou tedy tvoje představy?“

„Teď ti to ještě nemohu říct. Počkáme, jak se vyvinou události. Půjdeme dál, ne?“

„Ještě je dost brzo.“

„Jsem neklidný, rád bych už viděl své lodě.“

„Angličané na nás mohou čekat na okraji pralesa.“

„Už se jich nebojím.“

„Nebezpečí ještě nepominulo, Sandokane. Jedna jediná dobře mířená rána z karabiny tě může poslat na onen svět.“

„Budu opatrný, Yanezi, ale teď už pojďme.“

Nebylo však snadné dostat se z pralesa. I Sandokan byl trochu zmatený a nevěděl, kterým směrem se dát.

„Jsme v pěkné kaši,“ zaklel Yanez.

Zatímco uvažovali, kudy se dostanou k říčce, ozval se v dálce štěkot psa.

„Slyšíš, našli naši stopu. Jsou nám v patách.“

„Myslíš, že je pes sám, nebo ho někdo doprovází?“ zeptal se Yanez. „Snad jediné nějaký černochoch. Žádný voják by se neodvážil vstoupit do téhle divočiny.“

„Co chceš dělat?“

„Počkám tady a psa zabiju.“

Zvíře se řítilo rychle vpřed. Docela zřetelně už bylo slyšet prasání větví a zuřivý štěkot. Velký černý pes s naježenými chlupy a vyceněnými zuby se objevil mezi keři.

Když spatřil oba piráty, na okamžik se zastavil, ale hned nato se s hrozivým zavytím vrhl přímo na Sandokana.

Malajský tygr lehce zakolísal, ale jeho pravice, rychlá jako blesk, se vymrštila vpřed a čepel krisu se téměř celá zabořila do chřtánu zvířete. Současně zasáhl i Yanez. Pažbou karabiny uštědřil psovi takovou ránu, až mu rozdrtil lebku.

Chvilí vyčkávali, neuslyší-li nějaké podezřelé zvuky. Pak se vydali na další pochod. Rozhodli se jít po staré pěšině, značně zarostlé, ale přece jakžtakž viditelné. Klopýtali o kořeny, prodírali se hustým porostem, lezli po větvích a šplhali po liánách, až jim pěšina zmizela úplně.

Tak pokračovali několik hodin. Rozložitě koruny stromů a hustý porost nepropustily jediný paprsek slunce, a tak se nemohli v té divočině orientovat. Šli nazdařbůh. Najednou spatřili tmavý potok.

„Nebudou tam vodní hadi?“

„Tak nanejvýš pijavice,“ odpověděl Sandokan.

„Chceš se brodit, nebo raději šplhat po větvích?“

„Uvidíme, podle toho, jak je hluboký. Bude tam vody tak ke kolenům, ale raději se přesvědčíme.“

Yanez ulomil větev a ponořil ji do potoka.

„Nezmýlil ses, Sandokane. Můžeme do vody.“

Yanez se sklonil a jako by pod nekonečnou klenbou rostlin zahlédl světlo. „Zdá se, že tímto směrem prales řídne.“

„Pojďme tedy dál!“

Pomalou kráčeli po bahnitě dně potoka, občas se přidržovali větví. Tak prošli asi čtvrt kilometru, když se Yanez náhle zastavil a chytil velké větve.

„Co se děje?“ Sandokan strhl z ramene pušku.

„Poslouchej!“

„Někdo se k nám blíží.“

Najednou zazněl mocný řev. V okamžiku utichl zpěv ptáků i křik malých opiček.

„Pozor, Yanezi,“ upozorňoval Sandokan. „Máme před sebou orangutany.“

„A možná ještě dalšího nepřítele. Podívej se na tu velkou větev nad potokem.“

„U sta hromů!“ sykl Sandokan. „Orangutan z jedné strany, panter z druhé! Uvidíme, jestli na nás zaútočí. Připrav si pušku.“

Panter útočí

Dva úhlavní nepřátelé teď stáli proti dvěma pirátům. Jeden hrozivější než druhý. Zdálo se ale, že se nezajímají o žádného z mužů. Místo aby se vrhli na ně, blížili se proti sobě, jako by chtěli změřit svoje síly.

Panter byl jedním z největších, jakého je možné spatřit. Měřil nejméně jeden a půl metru. Pravděpodobně byl vyhladovělý a podrážděný.

Jeho soupeřem byla velká ošklivá opice. Dosahovala výšky asi sto padesát centimetrů, ale když natáhla své nadměrně dlouhé a mohutně vyvinuté končetiny, mohla měřit okolo dvou a půl metru. Její široký a vrásčitý obličej měl zuřivý výraz. Orangutani žijí samotářským životem, zvířatům i člověku se vyhýbají. Cítí-li se však ohroženi nebo jsou-li rozzlobeni, pak zaútočí a jejich obrovské síle skoro každý protivník podlehne.

„Myslím, že budeme svědky nelítostného boje,“ řekl Yanez, aniž se pohnul.

„Zatím se nás to netýká,“ odpověděl Sandokan, „bál jsem se, že chtějí napadnout nás.“

„Já také,“ vydechl Yanez. „Nechceš změnit směr?“

Sandokan se rozhlédl. Na obou březích se však tyčila zelená, neproniknutelná hradba spletená z kmenů, kořenů a lián. „Odtud nemůžeme, jedině že bychom se prosekali.“

„Při první ráně nožem by se však orangutan i panter vrhli společně na nás. Zůstaneme tady a dáme pozor, aby si nás nevšimli. Boj bude dlouhý.“

„Pak se ale budeme muset utkat s vítězem,“ podotkl Yanez.

„Myslím, že toho bude mít dost, těžko nám už zkříží cestu.“

„Už je to tu! Panter se chystá.“

„A orangutan si nepřeje nic jiného než polámat protivníkovi žebra.“

Ozval se hrozivý skřek. Rozzuřený orangutan vycenil dlouhé pevné zuby.

Panter se nahrbil, jako by se připravoval ke skoku.

Orangután se natáhl a zlomil větev, na níž protivník seděl.

Panter se řítíl do potoka.

To vše se odehrálo v okamžiku. Sotva se dotkl vody, vymrštil se vzhůru a vrhl se proti ohromné opici. Zabořil jí drápy do zad a do nohou.

Opice zařvala bolestí. Okamžitě jí vytryskla krev.

Šelma, spokojená dobrým výsledkem útoku, se snažila znovu vyskočit na větev, dřív než se protivník vzpamatuje. Dvě tlapy se zachytily větve.

Orangutan, i přes své zranění, se rychle natáhl a chytil ohon protivníka. Šelma vydala bolestný řev.

„Ubohý panter,“ povzdechl Yanez, který s živým zájmem sledoval průběh boje.

„Je ztracen,“ řekl Sandokan. „Jestli se ocas neutrhne, a to je možné, už neunikne orangutanově síle.“

Nemýlil se. Orangutan vyskočil na větev a vyzdvihl šelmu do vzduchu. Pak s ní zatočil jako s myší a prudce jí mrštil neuvěřitelnou silou proti velkému kmenu.

Bylo slyšet jen tupou ránu a praskání kostí. Šelma se mrtvá zřítíla k zemi a zmizela v černých vodách potoka.

Lebka rozdrčená nárazem zanechala na kmenu stromu velkou krvavou skvrnu.

„K ďasu! Jaký mistrovský úder!“ zamumlal Yanez. „Nemyslel jsem, že se tak rychle s panterem vypořádá.“

„Orangutan vítězí nad všemi lesními zvířaty, dokonce i nad hroznější,“ podotkl Sandokan.

„Nehrozí nebezpečí, že se vrhne i na nás?“

„Je rozzuřený, a jestli nás spatří, neušetří nás.“

„Zdá se mi, že je v dost špatném stavu. Na několika místech krvácí.“

„Ale orangutani jsou zvířata, která vydrží, i když dostanou do těla několik kulek.“

„Počkáme, až odejde?“

„Obávám se, že by to trvalo dlouho.“

„Proč?“

„Myslím, že tam nahoře na stromě má svůj úkryt.“

„Takže se musíme vrátit.“

„To ne, to bychom si hodně zašli. Opici musíme zastřelit,“ rozhodl Sandokan. „Půjdeme trochu blíž, aby naše zásahy byly přesné.“ Orangutan si zatím chladil rány ve vodě. Panter ho těžce poranil. Mohutnými drápy mu rozdrásal záda tak hluboce, že se obnažily kosti. Také stehna byla poraněna a stékající krev tvořila na zemi louži.

Z tlamy zraněného zvířete vycházely bolestné steny, po nichž následovaly zuřivé skřeky. Zvíře se ještě neuklidnilo a zmítal jím vztek.

Sandokan s Yanezem se přiblížili k druhému břehu řeky, odkud se mohli lépe vrhnout do pralesa, kdyby jejich kulky orangutana minuly.

Opřeli si pušku o silnou větev, aby mohli lépe zamířit, když tu náhle viděli, jak orangutan vyskočil na nohy, pak si pěstmi začal bušit do hrudi a cenil zuby.

„Co je mu?“ zeptal se Yanez. „Že by nás objevil?“

„Ne,“ řekl Sandokan. „Teď se nezlobí na nás.“

„Je tu v blízkosti snad ještě nějaké zvíře, které by ho chtělo překvapit?“

„Tiše, tam se pohybují větve a listí.“

„K čertu! Že by Angličani?“

Někdo se skutečně přibližoval a opatrně rozhrnoval větve.

Obrovitý orangutan ho zaslechl a vrhl se za strom, připravený zaútočit na nového protivníka a roztrhat ho na kusy.

Neřval už, jenom chraptivý dech mohl prozradit jeho přítomnost.

„Co se děje?“ zeptal se Yanez Sandokana.

„Někdo se neopatrně přibližuje k poraněnému zvířeti.“

„Člověk nebo zvíře?“

„Ještě to nedokážu rozeznat.“

„Že by to byl nějaký domorodec?“

„Myslím si to. Spatřil jsem ruku.“

„Bílou, nebo černou?“

„Černou, Yanezi. Zamíř na orangutana.“

V tom okamžiku se velká opice vrhla do houští s výhružným řevem. Větve a listy, náhle servané mohutným tělem, spadly na zem a odhalily člověka.

Bylo slyšet výkřik plný hrůzy a pak dva výstřely – Sandokanův a Yanezův. Opice, zasažená přímo do prsou, hrozivě zařvala. V tu chvíli se přestala zajímat o nepatrného člověka a chystala se zaútočit na oba piráty.

Sandokan nechal pušku puškou a uchopil kris, připravený na boj zblízka. Yanez se naopak vyhoupl na větev a nabíjel znovu zbraň.

Orangutan, i s novými ranami, skočil na Sandokana. Už natahoval tlapy, když se ozval z opačného břehu výkřik.

„Kapitáne!“

Pak zaduněl výstřel.

Orangutan se zastavil, okamžik zůstal stát vzpřímený a s očima plnýma zuřivého hněvu upřeně hleděl na Sandokana. Pak přešedl do vody.

Ve stejné chvíli muž, který taktak že nepadl do tlapy veliké opice, zvolal: „Kapitáne!... Pane Yanezi!“

„Paranoa!“ vykřikli radostně Yanez a Sandokan.

„Co děláš tady v pralesi?“

„Hledal jsem vás, kapitáne.“

„A jak jsi věděl, že jsme tady?“

„Když jsem obcházel okraj pralesa, objevil jsem Angličany a množství psů. Hned jsem si domyslel, koho hledají.“

„A ty ses odvážil vejít do pralesa?“ zeptal se Yanez.

„Ze šelem strach nemám.“

„Ale orangutan tě málem roztrhal na kusy.“

„Ale nedostal mě, pane Yanezi, a jak jste viděl, vpálil jsem mu kuli do hlavy.“

„A lodě dorazily všechny?“ zajímal se Sandokan.
„Když jsem se vydal vás hledat, jiné plavidlo než moje nedorazilo.“
„Žádné jiné!“ vykřikl Sandokan s úzkostí.
„Ne, kapitáne.“
„Kdy jsi opustil ústí říčky?“
„Včera ráno.“
„Že by ostatní lodě potkalo neštěstí?“ strachoval se Yanez a pohlédl nervózně na Sandokana.
„Možná je bouře zahnela hodně na sever,“ nevzdával se Tygr.
„To se mohlo stát, kapitáne,“ řekl Paranoa. „Jižní vítr vál silně a nebylo jednoduché mu vzdorovat. Já měl štěstí, že jsem zajel do malé, dobře chráněné zátoky, a proto jsem se mohl rychle vrátit na moře a být na místě setkání dřív než ostatní. A jak jsem vám už řekl, připlul jsem včera ráno. Mezitím mohly dorazit i ostatní lodě.“
„Přesto mě to dost znepokojuje, Paranoo,“ řekl Sandokan. „Už bych chtěl být na místě, abych se zbavil pochybností. Neztratil jsi žádného muže během bouře?“
„Ani jednoho, kapitáne.“
„A loď utrpěla?“
„Jen nepatrně, ale všechno je už opraveno.“
„Je ukrytá v zátoce?“
„Nechal jsem ji na volném moři, protože jsem se obával případného úskoku.“
„Přistál jsi sám?“
„Sám, kapitáne.“
„Neviděl jsi v zátoce žádného Angličana?“
„Ne, ale viděl jsem jich několik na kraji pralesa.“
„Kdy?“
„Dnes ráno.“
„Kterým směrem?“
„Na východě.“
„To jsou ti z vily lorda Jamese,“ řekl Sandokan a podíval se na Yaneze. Pak se otočil k Paranoovi a zeptal se:

„Jsme hodně daleko od zátoky?“

„Před západem slunce se tam nedostaneme.“

„To jsme tak daleko?“ vykřikl Yanez. „Máme před sebou ještě hezký kus cesty.“

„Prales je velice rozsáhlý, pane Yanezi, a také špatně průchodný. Bude nám trvat nejméně čtyři hodiny, než se dostaneme na kraj.“

„Jdeme,“ pobídl je Sandokan.

„Pospícháš, abys už byl v zátoce?“

„Ano, Yanezi. Bojím se o zbývající dvě lodě, zda se jim něco zlého nepříhodilo. Jestli je nenajdeme v zátoce, už je pravděpodobně nikdy neuvidíme.“

„Co v tom případě uděláme, Sandokane?“ ptal se Yanez.

„A na to se ptáš ty, Yanezi? Budeme pokračovat v boji. Malajský tygr se nevzdává.“

„Počítej, že na palubě máme pouze čtyřicet mužů,“ odporoval mu Yanez.

„Je to čtyřicet tygrů, Yanezi. Pod naším vedením udělají zázraky a nikdo je nezastaví.“

„Chceš, aby zaútočili na vilu?“

„To se uvidí,“ odpověděl Sandokan. „Ale přísahám, že ostrov neopustím bez Marianny Guillonkové, i kdybych měl bojovat proti všemu vojsku z Viktorie.“

Pak se odmlčel a po chvíli dodal: „Kdo ví, možná na Marianně závisí spása nebo zkáza Mompracemu. Naše hvězda pohasíná, ale ještě si nezoufám a možná ji uvidím znovu zazářit jasněji než kdy jindy. Kéž by si to Marianna přála! Osud Mompracemu je teď v jejích rukou, Yanezi!“

„A ve tvých,“ odpověděl Yanez s povzdechem. „Ale je zbytečné teď o tom mluvit. Vydejme se raději na cestu.“

„Ano, pojďme,“ souhlasil Sandokan.

Paranoa je vedl pralesní stezkou, kterou objevil před několika hodinami. Šli obezřetně a dlouho. Smrákalo se, když narazili na břeh říčky. Teď postupovali k jejímu ústí. Po chvílích se zastavovali.

Nic však nenasvědčovalo tomu, že by v těchto místech hrozilo nebezpečí ze strany nepřítele.

K ústí říčky vlévající se do moře došli už za šera. Vydali se k pobřežním útesům, odkud mohli přehlédnout celý obzor.

„Kapitáne, už ji vidím,“ zvolal Paranoa a ukázal na téměř neznamenný světelný bod.

„To je naše plachetnice?“

„Určitě,“ ujistil oba piráty Paranoa.

„Jaký signál jste smluvili, aby se loď přiblížila?“ chtěl vědět Sandokan.

„Ohňové znamení. Zapálím na útesu dvě hranice.“

„Výborně. Dejme se do toho, ať neztrácíme čas,“ vybídl je Yanez.

Všichni tři se dali do sbírání klestí, které sem naplavil příboj a vysušilo slunce.

Zanedlouho vzplály na útesu dva ohně.

„Teď se můžeme přiblížit k pobřeží a vplout do zátoky bez obav, že uvízneme na mělčině,“ vysvětloval Paranoa.

„Nebylo by lepší navést ji do ústí říčky? Tam bude líp ukrytá,“ uvažoval Sandokan.

„Taky si myslím,“ přidal se Yanez. „Zamaskujeme ji rákosím a větvemi.“

Paranoa souhlasil. „V tom případě bude nutné stáhnout plachty.“

Zanedlouho zhaslo na moři bílé světýlko a místo něho se objevilo červené.

„Uviděli signál,“ zaradoval se Paranoa. „Teď musíme sejít dolů na břeh a zorientovat je k říčnímu ústí. Kormidelník by je sotva našel.“

S neskrývaným napětím sledovali z pláže rudé světlo, které mířilo k zátoce, jak bylo domluveno.

Když se plachetnice přiblížila na dohled, Paranoa zapálil svazek větví jako pochodně a kroužil plamenem nad hlavou.

Z lodi spustili člun, který dopravil Sandokana, Yaneze a Paranou na palubu.

Sandokan musel utišit posádku, která ho vítala hromovým pokřikem.

„Děkuji vám, přátelé,“ rozpráhl k nim ruce. „Teď ale přikazuji naprostý klid. Všude kolem nás se to hemží anglickými leopardy a mohli by nás překvapit a překazit náš plán.“

Pak se obrátil na kormidelníka plachetnice: „Druhé dvě lodě s vámi nepřiřpluly?“

„Ne, Malajský tygře, Propátrali jsme celé blízké pobřeží. Marně. Nikde ani stopy.“

„Co si o tom myslíš?“

Piráť váhal s odpovědí.

„Mluv,“ vybídl ho nedočkavě Sandokan.

„Bojím se, že druhé dvě naše lodi ztroskotaly na jižním pobřeží Bornea.“

„To je zlé,“ zamumlal Sandokan a zhluboka povzdechł.

Yanez mu položil ruku na rameno. „Sandokane, bratříčku, ještě nezoufejme.“

„Já vím, chceš mě uklidnit. Ale jak, příteli? Na zázraky nevěřím.“

„Je docela možné, že je zachytila vichřice, servala jim plachty, polámala ráhna, snad i stožáry. A naše plachetnice se staly hříčkou na Neptunově trojzubci a nakonec byly zahrnány k příliš vzdáleným břehům a tak poškozené, že hned nemohly vyplout na moře. Dokud nenajdeme trosky, nebudu věřit, že se potopily.“

„Nemůžeme čekat, Yanezi. Kdo mi zaručí, že lord se ještě zdrží ve vile?“

„Ani bych mu to nedoporučoval, příteli.“

„Co tím chceš říct, Yanezi?“

„Že je nás dost na to, abychom ho přepadli, i kdyby opustil vilu, a unesli jeho půvabnou neteř.“

„Ty by ses o to chtěl pokusit, Yanezi?“

„A proč ne?... Naši tygřici jsou odvážní bojovníci, a i kdyby měl lord s sebou dvojnásobné množství vojáků, nedáme svoji kůži lacině. Mám určitý plán. Nech mě vyspat se a zítra zaútočíme.“

„Věřím ti, Yanezi, ale loď nemůžeme nechat tady. Mohli by ji objevit.“

„Myslel jsem na všechno, Sandokane. Paranoa už dostal příslušné rozkazy. Pojd', nejdříve něco sníme a pak se pořádně vyspíme.“

Yanez, který byl už příliš unavený, okamžitě usnul. Sandokan však stěží zavřel oči. Teprve k ránu si chvíli zdříml.

Když vyšel na palubu, piráti už byli s prací hotovi. Loď byla dovléčena k bažině a zamaskována tak šikovně, že splývala s hustým rákosím.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Yanez.

„Dobře jste to provedli,“ pochválil ho Sandokan.

„Tak, a teď pojd' se mnou.“

„Kam?“

„Na pevninu. Ostatní už odešli napřed.“

„Co chceš dělat, Yanezi?“

„Za chvíli se to dozvíš. Hej! Šalupu spusťte na vodu a buďte na stráž!“

Zajatec

Když přešli říčku, Yanez dovedl Sandokana do hustého houští, kde čekalo dvacet mužů kompletně ozbrojených a každý z nich byl vybaven potravinami a příkrývkou.

Paranoa a jeho zástupce Ikaut tam byli také.

„Jste všichni?“ zeptal se Yanez.

„Všichni,“ odpověděli sborově.

„Ikaute, teď pozorně poslouvej,“ pokračoval Yanez. „Vrátíš se na palubu, a kdyby se cokoliv stalo, pošleš sem někoho se zprávou. Také ty očekávej naše rozkazy. Buď opatrný a nenech se překvapit červenými kabáty.“

„Spolehněte se, pane Yanezi.“

„Teď se vrať na palubu.“

Yanez se postavil do čela malého oddílu a zamířil proti proudu říčky.

„Kam mě vedeš?“ chtěl vědět Sandokan, který nechápal.

„Trpělivost, bratříčku. Nejdřív mi řekni, jak může být vila lorda Guillonka daleko od moře.“

„Asi dvě míle vzdušnou čarou.“

„Takže lidí máme dost.“

„K čemu?“

„Nebud' nedočkávat. Všechno brzy pochopíš.“

Yanez se zorientoval pomocí buzoly, kterou si vzal na palubě. Po čtyřech stech metrech se zastavil pod kafrovým stromem, jenž se výrazně tyčil uprostřed hustého křoví. Obrátil se k jednomu z pirátů.

„Tady zůstaneš. Směrem k východu bude po dalších čtyřech stech metrech další z tvých kamarádů. Každý rozkaz z lodi mu předáš. Pochopils mě?“

„Ano, pane Yanezi.“

Oddíl se dal znovu na pochod a v určené vzdálenosti nechal Yanez dalšího muže.

„Už rozumíš?“ zeptal se Sandokana. „S řetězem hlídek se můžeme v několika minutách domluvit s lodí a upozornit Ikauta, aby okamžitě připravil loď k boji na moři nebo aby nám poslal pomoc. Utáboříme se poblíž cesty, která vede k Viktorii. Odtud uvidíme, kdo jde do vily nebo z ní vychází, a snadno můžeme lordovi zneškodnit, aby unikl bez našeho vědomí.“

„A co když se lord rozhodne zůstat?“

„Přepadneme vilu nebo najdeme jiný způsob, jak Mariannu unést.“ Kryti lesem došli až do blízkosti vily.

„Bratříčku, jsi spokojený s mým plánem?“

„Ano,“ odpověděl Malajský tygr.

Vtom přiběhl jeden z Malajců. „Někdo sem jede,“ hlásil. „Zaslechl jsem dusot koně.“

„Že by nějaký Angličan spěchal do Viktorie?“

„Naopak, někdo z Viktorie přijíždí.“

„Zajmeme ho, Paranoo, přines lano!“

Malajec, kterému pomáhali dva muži, natáhl přes pěšinu pevný, tenký provaz, aby nebyl vidět ve vysoké trávě.

Pár okamžiků nato se objevil kůň pádící po stezce. Seděl na něm mladík v uniformě indických spahiů.

„Teď, Yanezi,“ zašeptal Sandokan.

Kůň zakopl o lano a padl. Piráti byli ihned na místě. Ještě než se voják vzpamatoval, Sandokan mu vyrval šavli, zatímco Juioko mu přiložil na hrud' svůj kris.

„Žádný odpor, je-li ti život milý.“

„K d'asu!“ zasmál se Portugalec. „Obléknu si jeho uniformu. Udělám ve vile aspoň dojem. Yanez jako seržant spahiů! Takovou hodnost jsem ještě nenosil.“

„A teď mluv,“ vyzval Sandokan seržanta. „Kam jsi jel?“

„K lordovi Jamesovi Guillonkovi předat dopis od barona Williama Rosenthala.“

V Sandokanových očích se objevil zlostný záblesk.

„Dej mi ten dopis!“

„Je ukrytý pod podšívku.“

Yanez strhl podšívku a vytáhl dopis, který okamžitě otevřel.

„Co píše ten baronský pes?“ zeptal se Sandokan.

„Upozorňuje lorda, že se chystáme přistát v Labuanu. Viděl nás sem plout. Radí mu, aby byl opatrný. A posílá tisíc pozdravení drahé Marianně s ujištěním o věčné lásce.“

„Běda mu, až ho potkám!“

„Já se teď vypravím do vily lorda Jamese,“ řekl Yanez naprosto klidně. „V převleku za seržanta spahiů poradím lordovi, aby neprodleně odjel. A ty,“ řekl Sandokanovi, „nastražíš zatím léčku, do které padne.“ Yanez se převlékl. Uniforma mu dobře padla.

„Až budeme z vily odjíždět, napadneš doprovod, já vezmu Mariannu a dopravím ji na loď. Jsme domluveni?“

„Ano, příteli, řekni mé Marianně, že ji stále miluji a ať mi věří. Jdi a ať tě Bůh chrání.“

„Na shledanou, bratříčku,“ objal Yanez Sandokana.

Vyskočil na seržantova koně, uchopil uzdu a klusem odjel.

Yanez ve vile

Portugalcova výprava do vily byla rozhodně jednou z nejriskantnějších a nejobdivnějších ze všech, které během svého života provedl. Stačilo málo – a mohl se houpat na šibenici.

Ale pirát se vydal na tuto nebezpečnou cestu s odvahou a klidem. Spoléhal se na svou chladnokrevnost a šťastnou hvězdu, která ho dosud ochraňovala.

Hrdě se napřímil v sedle, nakroutil si kníry, aby udělal dobrý dojem, posadil si frajersky čepici do strany a pobídl ostruhami koně.

Po dvou hodinách rychlé jízdy zastavil před vilou lorda Jamese.

„Stůj, kdo tam?“ zeptal se voják za mříží.

„Hej, mladíku, skloň pušku, já nejsem ani tygr, ani jiné zvíře,“ odpověděl Portugalcec. „K d'asu! Nevidíš, že jsem kolega, a dokonce tvůj nadřízený?“

„Promiňte, ale mám rozkaz nepustit dovnitř nikoho, aniž bych věděl, od koho jde a co si přeje.“

„Přijíždím z rozkazu barona Williama Rosenthala!“

„V tom případě můžete dál.“ Voják otevřel mříž, zavolal pár kamarádů, kteří se procházeli po parku, aby je upozornil na příchozího, a ustoupil stranou.

„Hm!“ pokrčil rameny Portugalcec, pak pobídl koně. „Kolik opatrnosti a strachu!“

Zastavil před vilou a seskočil mezi šest vojáků, kteří ho obklopili s puškami v rukou.

„Kde je lord?“ zeptal se.

„Ve své pracovně,“ odpověděl seržant, jenž velel oddílu.

„Okamžitě mě k němu zaveďte, musím s ním neodkladně mluvit.“

„Přijíždíte z Viktorie?“

„Přesně tak.“

„A nepotkal jste piráty z Mompracemu?“

„Ani jednoho, kamaráde. Ti darebáci mají teď jinou práci než se motat tady. No tak, doved'te mě k lordovi.“

„Pojd'te.“

Portugalec sebral všechnu svou odvalu a následoval velitele. Snažil se napodobit anglosaskou rozvahu.

„Počkejte zde,“ vyzval ho seržant a zavedl do salonu.

Portugalec se začal rozhlížet, aby zjistil, zda je možné vilu dobýt, ale přesvědčil se, že každý pokus by byl marný, protože okna byla příliš vysoká a zdi i dveře pevné.

„Nevadí,“ zamumlal. „Přepadneme je v lese.“

A už se objevil seržant.

„Lord vás očekává,“ řekl a ukázal na otevřené dveře.

Portugalec cítil, jak mu tělem projel studený záchvěv, a trochu zbledl.

„Yanezi, buď opatrný a uvážlivý,“ napomenul se v duchu.

Vstoupil s rukou na štítku čepice. Nalézal se v pracovně zařízené s vybraným vkusem. U pracovního stolu seděl lord, oblečený do prostých bílých šatů. Mračil se.

Zadíval se upřeně na příchozího, jako by chtěl uhodnout jeho myšlenky, a pak se suše zeptal:

„Přijíždíte z Viktorie?“

„Ano, mylorde,“ odpověděl Yanez.

„Od barona?“

„Ano.“

„Dal vám pro mě dopis?“

„Ne, žádný.“

„Máte mi něco vyřídit?“

„Ano, mylorde.“

„Mluvte.“

„Poslal mě, abych vám sdělil, že Malajský tygr je obklíčen vojáky v jedné zátocě na jihu.“

Lord vyskočil s rozzářenýma očima a obličej mu jen hrál.

„Tygr obklíčen našimi vojáky!“ vykřikl.

„Ano, a zdá se, že s tím ničemou je navždy konec, protože nemá kam prchnout.“

„Ale jste si naprosto jist tím, co říkáte?“

„Naprosto jist, mylord.“

„Kdo jste?“

„Příbuzný barona Williama,“ odpověděl Yanez drze.

„A jak dlouho jste v Labuanu?“

„Čtrnáct dní.“

„To tedy víte, že má neteř...“

„... je snoubenkou mého bratrance Williama,“ dodal Yanez s úsměvem.

„Jsem velmi rád, že jsem vás poznal, pane,“ usmál se lord a stiskl mu ruku. „Ale řekněte mi, kdy byl Sandokan přepaden?“

„Dnes za svítání, zatímco procházel lesem s velkou tlupou pirátů.“

„Ten chlap je opravdu démon! Včera večer byl přece tady! Že by během šesti či osmi hodin urazil takový kus cesty?“

„Říkali, že měl s sebou koně.“

„Tak pak je to možné. A kde je můj dobrý přítel William?“

„Velí oddílu.“

„Byl jste s ním?“

„Ano, mylord.“

„A jsou piráti hodně daleko?“

„Asi deset mil.“

„Nedal vám žádný jiný úkol?“

„Prosil mě, abych vám řekl, ať okamžitě opustíte vilu, a abych vás bez otálení doprovodil do Viktorie.“

„Proč?“

„Vy, mylord, víte, kdo je Malajský tygr. Má s sebou osmdesát mužů. Mohl by naše oddíly porazit a napadnout vilu.“

Lord ho mlčky pozoroval, zamyslel se a nahlas uvažoval: „Ano, to by se mohlo stát. Ve Viktorii budu v bezpečí. William má pravdu. Ach, má drahá neteři, vyrvu vám ze srdce toho lotra zralého pro šibenici! I kdybych vás měl zlomit jako stéblo, poslechnete mě a provdáte se za muže, jehož jsem vám určil!“

Yanez bezděčně položil ruku na šavli, ale ovládl se, protože mu bylo jasné, že zabít krutého starce by k ničemu nevedlo.

„Mylorde,“ řekl, když se uklidnil, „dovolíte mi navštívit mou nastávající příbuznou?“

„Máte jí něco vyřídit od Williama?“

„Ano, mylorde.“

„Nepřijme vás asi laskavě.“

„To není důležité, mylorde,“ odpověděl Yanez s úsměvem. „Já jí vyřídím, o co mě požádal William, a pak se sem okamžitě vrátím.“

Starý kapitán stiskl zvonek. Vešel sluha.

„Doved'te tohoto pána k mylady,“ nařídil.

„Díky,“ odpověděl Yanez.

„Snažte se ji přesvědčit a pak se vraťte ke mně, povečeříme společně.“ Yanez se uklonil a následoval sluhu, který ho dovedl do modře vytapetovaného salonu plného květin, které vydechovaly jemnou vůni.

Portugalec počkal, až sluha odejde. Pak se pomalu obrátil a za květinami, které měnily pokoj ve skleník, zahlédl postavu ve světlych šatech. Ač byl připraven na překvapení, nezdržel výkřik obdivu.

Dívka seděla na orientálním divanu s hedvábným potahem. Rukou si podpírala hlavu, z níž jako zlatý déšť splývaly nádherné vlasy. Byla zachmuřená, bledá, a její modré oči, obvykle klidné, prozrazovaly špatně skrývaný hněv.

Když uviděla Yaneze, trhla sebou a položila si ruku na čelo, jako by se probouzela ze sna. Upřela na něho pronikavý pohled.

„Kdo jste?“ zeptala se rozechvěle. „Kdo vám sem dovolil vstoupit?“

„Lord, mylady,“ odpověděl Yanez, který nestačil obdivovat dívčinu krásu. Ve skutečnosti byla nádhernější, než jak mu ji líčil Sandokan.

„A co ode mne chcete?“

„Především mám jednu otázku,“ řekl Yanez a rozhlédl se kolem. „Mluvte.“

„Myslíte, že nás nikdo nemůže slyšet?“

Dívka pokrčila čelo a upřeně se na něho zadívala, jako by mu chtěla číst myšlenky.

„Jsme sami,“ odpověděla.

„Nuže, mylady, přicházím z velké dálky...“

„Odkud?“

„Z Mompracemu!“

Marianna vyskočila. „Z Mompracemu!“ vykřikla a začervenala se. „Vy, běloch... Angličan!“

„Mýlíte se, lady Marianno, nejsem Angličan, já jsem Yanez!“

„Yanez, přítel Sandokanův? Ach pane, jaká odvaha vejít do této vily! Řekněte mi, kde je Sandokan? Co dělá? Zachránil se, je zraněn? Vyprávějte mi o něm.“

„Tiše, mylady, i stěny mohou mít uši.“

„Vyprávějte mi o něm, drahý příteli, vyprávějte mi o mém Sandokanovi.“

„Je živý, mylady, živější než dřív. Uprchli jsme vojákům bez větších problémů. Sandokan je teď v lese blízko cesty, která vede do Viktorie, připraven vás unést.“

„Ach! Bože můj, jak ti děkuji, žes ho zachránil!“ pronesla dívka se slzami v očích.

„Teď mě poslouchejte, mylady.“

„Mluvte, příteli.“

„Přišel jsem přesvědčit lorda, abyste opustili vilu a odjeli do Viktorie.“

„Do Viktorie! Ale když budeme tam, jak mě unesete?“

„Sandokan nebude čekat tak dlouho, mylady,“ řekl Yanez s úsměvem. „Přepadne se svými muži eskortu a unese vás, hned jak opustíte vilu.“

„A můj strýc?“

„Ušetříme ho, ujišťuji vás.“

„A kam mě odveze Sandokan?“

„Na svůj ostrov.“

Marianna sklonila hlavu a mlčela.

„Mylady,“ řekl Yanez vážně. „Nebojte se, Sandokan je z těch, kteří dokážou učinit milovanou ženu šťastnou. Byl to krutý muž, ale láska k vám ho změnila... Vím, že nikdy nebudete litovat, až se stane manželkou Malajského tygra.“

„Věřím vám,“ řekla Marianna. „Co záleží na tom, že jeho minulost je hrozná, že pobil stovky lidí, že se krutě mstil... Jestli mě miluje, udělá pro mě všechno, co řeknu. Odjedeme daleko z těchto smutných moří, tak daleko, abychom o nich už nikdy neslyšeli. Někde na konci světa, všemi zapomenuti, ale šťastni, budeme žít spolu a nikdo se nikdy nedozví, že manželem Perly z Labuanu je bývalý Malajský tygr, muž, před nímž se třásla království a který prolil tolik krve. Ano, stanu se jeho ženou a budu ho milovat!“

„Ach lady!“ vydechl Yanez a padl na kolena. „Řekněte, co pro vás mohu udělat, jen abych vás vysvobodil a dovedl k Sandokanovi!“

„Už jste udělal až příliš, když jste se odvážil sem, a já jsem vám vděčná.“

„Ale to nestačí. Musíme přemluvit lorda k odjezdu do Viktorie, aby Sandokan mohl jednat.“

„Když ho požádám já, můj podezíravý strýc se zalekne nějaké zrady a vilu neopustí.“

„Máte pravdu. Ale myslím, že se už rozhodl odjet. Jestli bude mít nějaké pochybnosti, pokusím se je rozptýlit.“

„Buďte opatrný, Yanezi, je nedůvěřivý a mohl by začít něco tušit. Jste Evropan, to je pravda, ale strýc možná ví, že Sandokan má přítele bílé pleti.“

„Budu opatrný.“

„Lord vás očekává?“

„Ano, mylady, pozval mě na večeři.“

„Jděte tedy, ať zbytečně nečeká.“

„A vy přijdete?“

„Ano, ještě se uvidíme.“

„Sbohem, mylady,“ rozloučil se Yanez a dvorně políbil Marianně ruku.

Vyšel zcela okouzlen nádherným stvořením. „K d'asu!“ šeptal si cestou k lordově pracovně. „Nikdy jsem neviděl tak krásnou ženu. Začínám tomu ničemovi Sandokanovi závidět.“

Lord už ho čekal, přecházel sem a tam se zamračeným čelem a zkříženýma rukama.

„Nuže, jak vás přijala má neteř?“ zeptal se ironicky.

„Zdá se, že nerada slyší o mém bratrance Williamovi,“ odpověděl Yanez. „Málem mě vyhodila.“

„Stále stejná! Stále stejná!“ zavrčel lord a zachmužil se. Znovu začal přecházet po místnosti, pak se zastavil před Yanezem, který ho nehybně pozoroval, a zeptal se ho: „Co mám dělat?“

„Už jsem vám řekl, mylord, že nejlepší by bylo odjet do Viktorie.“

„To je pravda. Myslíte si, že by se má neteř mohla jednoho dne do Williama zamilovat?“

„V to doufám, mylord, ale Malajský tygr musí nejdříve zemřít.“

„Dokáže ho váš bratranec zabít?“

„Pirátská banda je obklíčena našimi oddíly, kterým velí William.“

„Ano, to je pravda, buď ho zabije, nebo se nechá Sandokanem zabít. Já barona znám, je čestný a odvážný.“

Znovu zmlkl a pak se zadíval z okna na slunce, které pomalu zapadalo. Po několika minutách opět promluvil:

„Vy mi tedy radíte odjet?“

„Ano, mylord,“ odpověděl Yanez. „Využijte příležitosti, opusťte vilu a odjeďte do Viktorie.“

„A co když nechal Sandokan tady v lese své muže? Říkali mi, že je s ním člověk, který se jmenuje Yanez, prý se odvahou vyrovná Malajskému tygrovi.“

„Děkuji za poklonu,“ odpověděl mu v duchu Yanez. Pak se podíval na lorda a řekl:

„Máte dost velký doprovod?“

„Dřív byl početnější, ale teď už ne. Musel jsem poslat mnoho mužů guvernérovi zpět do Viktorie, protože je nutně potřeboval. Víte, posádka na ostrově je velmi malá.“

Lord začal znovu vzrušeně přecházet. Zdálo se, že ho trápí něco vážného. Najednou prudce přistoupil k Yanezovi a zeptal se:

„Vy jste se s nikým nesetkal cestou sem, pravda?“

„S nikým, mylorde.“

„Nepozoroval jste nic podezřelého?“

„Ne, mylorde.“

„Tedy bychom se mohli pokusit projet?“

„Myslím, že ano.“

„A přesto mám pochyby.“

„Proč, mylorde?“

„Nejsem si jist, že všichni piráti odpluli.“

„Mylorde, já z těch ničemů strach nemám. Chcete, abych prohledl okolí?“

„Byl bych vám vděčný. Chcete doprovod?“

„Ne, mylorde. Raději půjdu sám. Jeden muž spíše projde lesem nepozorovaně. Další by případné hlídce těžko unikl.“

„Máte pravdu. Kdy vyrazíte?“

„Hned. Za pár hodin mohu obejít pěkný kus.“

„Slunce už téměř zapadá.“

„Tím lépe, mylorde.“

„Neobáváte se přepadení?“

„Když jsem ozbrojen, nebojím se nikoho. Za pár hodin se vrátím.“ Pozdravil po vojensku, vzal šavli, pomalu sešel po schodech a zamířil do parku.

„Jdeme najít Sandokana,“ zamumlal, když byl trochu dál. „Musíme lordovi udělat pomyšlení! Uvidíš, můj drahý, jaký to bude průzkum. Můžeš si být jistý už teď, že nespatřím ani stopu po pirátech. Nevěřil jsem, že se to tak povede. A můj přítel se může oženit! Ale potom, co se stane potom? Ubohý Mompracem! Cítím, že to s ním nedopadne dobře. Raději pak skončím život v některém městě daleko na východě, v Kantonu nebo Makau.“

Za těchto úvah kráčel Portugalec parkem a zastavil se až před jednou z bran, kde stál na stráží voják.

„Otevřete mi, příteli,“ vybídl ho.

„Odcházíte?“

„Ne, jdu jen na průzkum okolí.“

Prošel branou a zamířil k cestě do Viktorie. Pokud byl v dohledu hlídky, šel pomalu, ale jakmile ho chránily rostliny, zrychlil krok.

Ušel asi tisíc metrů, když spatřil muže, který se vynořil z křoví a zastoupil mu cestu.

„Stůj, nebo jsi synem smrti!“

„Asi už nejsem k poznání,“ usmál se Yanez. „Nemáš dobré oči, můj drahý Paranoo.“

„Pan Yanez!“ vykřikl Malajec.

„Z masa a kostí. Co děláš tak blízko vily lorda Guillonka?“

„Pozoroval jsem zed‘.“

„Kde je Sandokan?“

„Míli odtud. Přinášíte dobré zprávy, pane Yanezi?“

„Lepší už být nemohou.“

„Co mám dělat?“

„Běžet k Sandokanovi a říct mu, že ho čekám. Zároveň nařídíš Juiokovi, aby připravil loď.“

„Odplouváme?“

„Možná už v noci. Dorazily zbývající dvě lodě?“

„Ne, pane Yanezi, a máme už opravdu vážné obavy, že se ztratily.“

„Tisíc hromů! Nepřeje nám štěstí. Hlavně že mužů na přemožení lordovy eskorty máme dost. Pospěš si, Paranoo!“

Piráta vyrazil jako šíp. Yanez se položil pod strom a klidně pokuřoval. Neuběhlo ani dvacet minut, když uviděl přicházet rychlým krokem Sandokana. Doprovázel ho Paranoa se čtyřmi po zuby ozbrojenými piráty.

„Yanezi, příteli!“ vykřikl Sandokan. „Jak jsem se o tebe bál! Viděls ji? Vyprávěj, hořím zvědavostí!“

„Jak vidíš, splnil jsem úkol jako pravý Angličan, dokonce jako pravý baronův příbuzný. Nikdo o mně ani na okamžik nezapochyboval.“

„Ani lord?“

„Ten méně než ostatní. Dokonce mě čeká na večeři.“

„A Marianna?“

„Je tak krásná, až se mi z ní zatočila hlava. Když jsem ji pak viděl plakat...“

„Tys ji viděl plakat...“ vykřikl Sandokan zlostně. „Řekni mi, kdo to způsobil!“

„Plakala kvůli tobě.“

„Ach, moje láska se trápí,“ povzdechl pirát. „Vyprávěj mi všechno, Yanezi, prosím tě.“

Portugalec se nedal dvakrát pobízet a vyprávěl, co se odehrálo ve vile. „Stařík už je asi rozhodnut odjet,“ uzavřel své povídání. „Buď opatrný, bratříčku, v zahradě je síla vojáků a budeme s nimi muset tvrdě bojovat. A pak, já lordovi moc nevěřím. Byl by schopen svou neteř raději zabít, než aby ti ji nechal.“

„Uvidíš ji dnes večer?“

„Jistě.“

„Kdy dá lord rozkaz k odjezdu?“

„To ještě nevím, ale myslím, že dnes v noci.“

„Jak se to dozvíme?“

„Je jenom jedna možnost.“

„Jaká?“

„Poslat jednoho našeho muže do čínského altánku nebo do skleníku, aby tam čekal na můj vzkaz.“

„Chodí po parku hlídky?“

„Viděl jsem je jen u bran,“ odpověděl Yanez.

„Co kdybych šel do skleníku já?“

„Ne, Sandokane, ty nesmíš opustit své stanoviště.“

„Pošlu tam Paranou. Je šikovný a opatrný. Přiblíží se nepozorován až do skleníku. Hned jak zapadne slunce, přeleze zeď a bude čekat na tvé rozkazy.“

Po chvíli se Sandokan zeptal: „A co když lord změní názor a zůstane ve vile?“

„K ďasů, to by bylo ošklivé!“

„Ty bys v noci nemohl otevřít dveře a vpustit nás do vily?“

„To se mi nezdá rozumné, Sandokane. Posádka je početná, mohla by se zabarikádovat v pokojích a dlouho odolávat. A lord by se mohl dát unést hněvem a neteř zastřelit.“

„To je pravda,“ povzdechl si Tygr. „Lord James by byl schopen Mariannu zabít.“

„Počkáš tady?“

„Ano, Yanezi. Ale jestli se nerozhodne odjet brzo, pokusím se o cokoli. Nemůžeme tu zůstat příliš dlouho. Musíme Mariannu unést dřív, než se ve Viktorii dozvědí, že jsme zde a Mompracem hlídá jen malá posádka. Bojím se o svůj ostrov. Co bychom si bez něj počali? Mám tam všechny poklady.“

„Pokusím se lorda přesvědčit, aby odjezd urychlil. Zatím připrav loď a soustřeď tady všechny muže. Eskortu je třeba zničit jediným úderem.“

„Kolik vojáků je ve vile?“

„Asi deset a stejně tolik domorodců.“

Yanez vstal. „Nemůžu nechat kapitána čekat, když pozval na večeri seržanta,“ usmál se.

„Jak ti závidím, Yanezi.“

„Ale tu večeri určitě ne, vid', Sandokane? Neboj se, svou lásku brzy uvidíš.“

„Doufám,“ povzdechl si Tygr. „Sbohem, příteli. Paranoa na tebe bude čekat až do půlnoci.“

Stiskli si ruce a rozešli se.

Yanez zamířil k vile pomalým, klidným krokem. Prošel kolem stráže.

V parku, v ohybu jedné pěšiny, potkal lady Mariannu, která jako by na něho čekala.

„Ach, mylady, jaké štěstí!“ řekl a uklonil se.

„Hledala jsem vás,“ odpověděla dívka.

„Chcete mi něco důležitého?“

„Ano, za pět hodin odjíždíme do Viktorie.“

„Lord už se rozhodl?“

„Ano.“

„Sandokan je připravený, mylady. Piráti přepadnou doprovod.“

„Můj Bože!“ zašeptala Marianna a přikryla si oběma rukama tvář.

„Mylady, v těchto okamžicích musíme být silní a odvážní.“

„A můj strýc... mě prokleje, zavrhne.“

„Zato Sandokan vás učiní šťastnou, nejšťastnější ze všech žen.“

Po dívčíných růžových tvářích pomalu stékaly slzy.

„Proč pláčete?“

„Mám strach, Yanezi.“

„Z čeho?“

„Z budoucnosti.“

„Bude krásná, protože Sandokan udělá vše, co si budete přát. Je připraven zapálit lodi, rozpustit své muže, zapomenout na pomstu, dát navždy sbohem svému ostrovu. Jediné vaše slovo to rozhodne.“

„Tak nesmírně mě miluje?“

„K zešílení, mylady.“

„Ale co je to vlastně za muže? Proč tolik krve a tolik pomsty? Odkud sem přišel?“

„Poslyšte, mylady,“ naklonil se k ní Yanez a nabídl jí rámě, „hodně lidí si myslí, že Sandokan je obyčejný pirát, který vyšel z pralesa na Borneu. Mýlí se. On pochází z královské krve a není pirátem, ale mstitelem. Bylo mu dvacet let, když nastoupil na trůn v Muleceru, království, které se nacházelo blízko jižních břehů Bornea. Silný jako lev, hrdý jako pradávni hrdinové, smělý a odvážný jako tygr. V krátké době rozšířil své panství až ke království Varauni a k řece Koti. To se mu stalo osudným. Angličané a Holanďané se spojili se sultánem na Borneu, aby ho zastavili. Nejdříve to zkusili zlatem a potom zbraněmi. Vyvraždili celou Sandokanovu rodinu, armády obsadily jeho království a dopouštěly se neodpuštělných krutostí.“

Marně se Sandokan bránil. Sotva porazil jedny, vynořili se další. Jedné noci se stěží zachránil útekem ze svého paláce. Pak se několik let skrýval na jižním pobřeží Bornea, pronásledován jako divoká šelma, ale s nadějí, že znovu získá ztracený trůn a pomstí svou vyvražděnou rodinu. Jedné noci vstoupil na pirátskou loď a přísahal

krutou válku bělochům i sultánovi z Varauni. Opevnil se na Mompracemu a začal v čele pirátů křížovat moře. Loupil na pobřeží sultanátu, přepadal anglické a holandské lodi, ničeho se nebál. Stal se postrachem moří, Malajským tygrem. A zbytek znáte.“

„Je tedy mstitelem své rodiny!“ řekla Marianna s pochopením.

„Ano, mylady, mstitel. Často oplakává svou matku, své sestry a bratry, kteří zemřeli pod dýkami vrahů. Nikdy se nedopustil nepravdy, šetřil ženy i děti. Bere nepřátelům bohatství, aby mohl jednoho dne vyzbrojit vojsko a znovu získat ztracený trůn.“

„Ach, jak se mi ulevilo, Yanezi.“

„Jste tedy rozhodnuta ho následovat?“

„Ano, protože ho miluji a život bez něho si nedovedu představit.“

„Teď se vrátíme do vily, mylady. Ať nás Bůh ochraňuje.“

Yanez doprovodil mladou dámu dovnitř, vešli do jídelny.

Lord už tam čekal s nehybnou tváří pravého Angličana, narozeného na březích Temže. Když však spatřil Yaneze, usmál se.

„Už jsem se obával, že vás zdrželo něco nepředvídaného.“

„Chtěl jsem se důkladně přesvědčit, že nehrozí žádné nebezpečí.“

„Neviděl jste žádného z těch mompracemských psů?“

„Žádného, mylord, můžeme se přesunout do Viktorie s naprostou jistotou.“

Lord chvíli mlčel, potom se otočil k Marianně, která se zastavila u otevřeného okna.

„Pochopila jste, že odjždíme do Viktorie?“

„Ano,“ odpověděla suše.

„Pojedete?“

„Vím, že jakýkoliv odpor z mé strany by byl zbytečný.“

„Myslel jsem, že vás budu muset odvléci násilím.“

„Pane!“

Portugalec zahlédl v dívčiných očích nebezpečný záblesk.

„Ale, ale,“ začal lord ironicky. „Že byste už zapoměla na toho hrdinu s nožem a souhlasila s odjezdem do Viktorie? Blahopřeji vám!“

„Nepokračujte!“ vykřikla dívka.

„Chcete mi dělat těžkosti? Byly by zbytečné. Víte dobře, že jsem neoblomný. Jděte se raději připravit k odjezdu.“

Dívka si vyměnila rychlý pohled s Yanezem a pak vyšla z pokoje. Lord ještě chvíli přecházel po místnosti a pak pokynul Yanezovi, aby usedl ke stolu.

Jídlo bylo podáváno v tichu. Lord se ho sotva dotkl. Portugalec naopak, ochutnal z řady mís, jako člověk, který neví, kdy a jak se bude zase moci najíst.

Sotva skončili, objevil se jakýsi kaprál.

„Vaše lordstvo mě dalo zavolat?“ zeptal se.

„Naříd' vojákům, ať se připraví k odchodu.“

„V kolik hodin?“

„O půlnoci opustíme vilu.“

„Na koních?“

„Ano, a všichni ať jsou v pohotovosti a připraveni k boji.“

„Jak si Vaše lordstvo přeje.“

„Odjedeme všichni, mylordě?“ zeptal se Yanez.

„Nechám zde jen čtyři muže.“

„A doprovod je dostatečně silný?“

„Tvoří ho dvanáct nejoddanějších vojáků a deset domorodců.“

„S takovou silou se nemáme čeho bát.“

„Vy neznáte piráty z Mompracemu. Kdybychom se s nimi střetli, nevím, kdo by zvítězil.“

„Dovolíte mi, mylordě, sejít do parku?“

„Co chcete dělat?“

„Pro každý případ zkontrolovat, jak jsou vojáci připraveni.“ Portugalec vyšel z jídelny a spěchal po schodech dolů. Prošel kolem vojáků, aniž se u nich zastavil. Zamířil ke skleníku.

Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Teprve pak otevřel dveře.

Hned za nimi zahlédl tmavý stín.

„Paranoo,“ šeptl.

„Ano, pane Yanezi.“

„Vezmi nohy na ramena, nikde se nezastavuj. Vyříd' Sandokanovi, že za pár hodin opouštíme vilu.“

„Kde na vás máme čekat?“

„Na smluveném místě.“

„Bude vás hodně?“

„Asi dvacet.“

„Už běžím. Na brzkou shledanou, pane Yanezi.“

Malajec vyšel ze skleníku a zmizel ve stínu stromů.

Když se Portugalec vrátil do vily, lord si připínal šavli a nabíjel karabinu.

Vojáci se chystali k nástupu. Bylo jich dvacet dva, dvanáct Angličanů a deset domorodců. Všichni až po zuby ozbrojeni.

U brány parku stáli přivázaní koně.

„Kde je moje neteř?“ zeptal se lord.

„Už jde,“ odpověděl seržant, který velel eskortě.

Lady Marianna právě scházela dolů. Měla na sobě lovecký úbor, dlouhou sukni z modrého sametu a kabátek stejné barvy, která ještě víc odrážela bledost a krásu obličeje. Na zlatých vlasech seděl klobouček zdobený peřím.

Portugalec si ji pozorně prohlížel, tušil v koutcích jejích očí slzy a v obličeji skrývané vzrušení.

Nebyla to ta energická dívka, s níž hovořil před pár hodinami. Pomyšlení na únos i na to, že navždy opustí svého strýce, který zůstal jejím jediným příbuzným, ji přece jen tížilo.

Přestože se nutila do klidu, slzy nezadržela.

Yanez pobídl svého koně, přiblížil se k ní a tiše ji povzbudil: „Odvahu, mylady!“

Na lordův pokyn se oddíl dal do pohybu, vyjel z parku a zamířil na lesní cestu. Vpředu jako předvoj jelo šest vojáků s karabinami v rukou a s očima upřenýma do obou stran. Za nimi lord, Yanez a mladá lady, obklopená dalšími vojáky.

Jeli asi půl hodiny v naprostém tichu, když se napravo od cesty ozval ostrý hvizd. Yanez, který každým okamžikem očekával útok, vytáhl šavli a vjel mezi lorda a lady Mariannu.

„Co to děláte?“ otočil se k němu lord.

„Neslyšel jste ten hvizd?“

„Ano.“

„To znamená, mylord, že vás obkličují moji přátelé,“ oznámil chladně Portugalec.

„Ty zrádce!“ zařval lord a tasil šavli.

„Příliš pozdě, pane!“ Yanez se vrhl před Mariannu.

Přesně v tom okamžiku srazily výstřely k zemi čtyři muže. Třicet pirátů se vyřítilo z lesa a s hrozivým křikem přepadli eskortu.

Sandokan v jejich čele zamířil mezi koně, za něž se vojáci snažili ukrýt. Úderem jataganu srazil prvního, který se před ním objevil.

Lord s pistolí v levici a šavlí v pravici přiskočil k Marianně, ale Yanez byl rychlejší. Chytil ji, zdvihl ze sedla a pokusil se proběhnout mezi vojáky a domorodci, kteří se zoufale bránili.

Naneštěstí, nebo spíš našťestí dívka omdlela. Yanez ji položil na zem a uhnul střele, kterou na něj zblízka vypálil lord s výkřikem: „Zrádce, zabiju tě!“

Vrhli se na sebe. Portugalec odhodlán zachránit dívku, lord rozhodnut vyrvat ji Malajskému tygrovi.

Kolem zuřil boj. Angličanů už byla jen hrstka, ale kryli se za mrtvolami koní.

Sandokan s jataganem v ruce se snažil prorazit živou hradbu, aby mohl přispěchat na pomoc Portugalci.

„Drž se, Yanezi!“ zahřměl a jataganem srazil vojáka, který se mu postavil do cesty.

Právě v tom okamžiku se Portugalcova šavle zlomila. Zůstal neozbrojen, za ním ležela bezvládná dívka a před ním stál rozlícený lord.

Starý Angličan se na něj vrhl, ale Yanez uskočil. Sklonil se a hlavou prudce vrazil do lorda. Oba upadli a na zemi se pokoušeli jeden druhého uškrtnout.

„Johne,“ zařval lord na jednoho z vojáků, „rozkazuji ti, zabij lady Mariannu!“

Voják se pokusil vstát s dýkou v ruce, ale bylo pozdě.

Tygr ho skolil jedinou ranou. Zdvihl Mariannu a odnášel ji pryč, zatímco jeho muži dobýjeli zbytek oddílu.

Lord, poražený Yanezem, osaměl, napůl pohřben mezi mrtvolami rozestými po cestě.

Tygrova žena

Noc byla nádherná. Měsíc zářil na bezmračné obloze. Jemný větřík pohupoval listím. Všude bylo ticho, klid a mír. Jen občas se ozvalo zašumění příboje, který se rozbíjel o pobřeží, a vrzání plachet na korzářské lodi.

Rychle opustili ústí říčky a vypluli k západu, Labuan nechali za sebou.

Yanez stál u kormidla. Sandokan a dívka se zlatými vlasy seděli na přídi. Pirát ji objímal a utíral jí slzy.

„Neplač, má lásko,“ utěšoval ji. „Budeš šťastná a já budu tvůj, jenom tvůj. Odjedeme daleko odtud, pohrřbím svou minulost. Už nikdy neuslyšíme ani o pirátech, ani o Mompracemu. Na všechno zapomenou, protože se chci stát jiným člověkem. Ztratím vlast, ale co na tom? Najdu nový ostrov, kde už neuslyším rány z děl, kde mě v noci nebudou pronásledovat přízraky mrtvých, které jsem zabil, a nebudou křičet: Vrahu! Od rána do večera ti budu opakovat: Miluji tě a jsem tvůj! Slova, která jsem nikdy dřív za svého bouřlivého života nevyslovil.“

Dívka ho objala.

„Miluji tě, Sandokane, miluji tě, jak dosud žádná žena na světě nemilovala!“

Sandokan ji k sobě přitiskl a políbil na bílé čelo.

„Dnes jsme sice ještě na moři, ale zítra už budeme v mém nedobytném hnízdě. A pak, až nebude hrozit žádné nebezpečí, pojedeme, kam budeš chtít, má drahá.“

„Ano,“ zašeptala Marianna, „odjedeme tak daleko, abychom už nikdy neslyšeli o těchto ostrovech...“

Zhluboka vzdychla a vyčerpaně usnula v Sandokanově náručí. Téměř ve stejné chvíli zazněl Yanezův hlas: „Nepřítel na obzoru!“

Yanez ukázal na pohybuující se světlý bod na moři.

„Nepřítel?“ zapochyboval Sandokan.

„Teď jsem to světlo spatřil. Blíží se od východu. Patrně chce dostat zpátky ‚kořist‘, uloupenou lordovi.“

„Ale já ji ochráním,“ zvolal Sandokan. „Běda každému, kdo se pokusí zkřížit mi cestu! Budu za Mariannu bojovat proti celému světu.“

Vytrhl jatagan.

Marianna se probrala. Když spatřila svého milého se zbraní v ruce, vykřikla hrůzou.

„Co se děje, Sandokane?“

Piráta nejdříve zaváhal, pak ji však ukázal světlo.

„Hvězda?“ zeptala se Marianna.

„Ne, má lásko, to je loď, která nás pronásleduje.“

„Můj bože, pronásleduje nás?“

„Pravděpodobně ano.“

„Co když tě zabijí?“

„Mě a zabít!“ napřimil se Sandokan se zábleskem pýchy v očích. Křižník se blížil. Jeho stěžně se teď rýsovaly na nebi a bylo vidět vysoký sloup kouře. Před rychle prořezávala vodu a vítr donášel až na pirátskou loď hluk koles.

„Marianno, půjdeš do kajuty, tam budeš v bezpečí.“ Vzal dívku a zavedl ji do podpalubí do nevelké, ale bohatě zařízené místnosti. Na stěnách visely orientální goblény a podlaha byla pokryta jemnými indickými koberci. Nábytek z mahagonu a ebenu byl vykládán perletí, ze stropu visela zlacená lampa.

„A co ty, Sandokane?“

„Vrátím se na palubu, abych vedl posádku do boje.“

„Mám o tebe strach.“

„Neměj obavy, Marianno. Po první salvě jim hodím mezi kola takový granát, že je zastavím navždy.“

„Budou se za tebe modlit.“

Piráta se na ni zadíval s hlubokým obdivem, pak ji jemně políbil na vlasy. Posádka plachetnice, kterou Yanez probudil, stála již na palubě připravena k boji. Ozval se první výstřel z nepřátelského děla. Piráti se rychle vrhli k houfnicím, aby odpověděli. To už se

vracel Sandokan. Když ho posádka uviděla na palubě, uvítala ho pokřikem:

„Ať žije Tygr!“

„Pusť mě k tomu,“ odstrčil Tygr dělostřelce od kanonu. „Já sám ho ztrestám!“

Jako by se vrátil Malajský tygr z bývalých dob. Jeho oči blýskaly jako uhlíky a rysy hrozivě ztvrdly. Došel na zád', pak se otočil k Paranoovi, který stál poblíž, a řekl mu: „Pošli deset mužů do podpalubí, ať donesou moždír, který jsem dal nalodit!“

Za okamžik už deset pirátů s námahou táhlo na palubu ohromný moždír a připevnilo ho lany k hlavnímu stěžni. Jeden z dělostřelců ho nabil osmipalcovou kulí, vážící jedenadvacet kilogramů.

„Teď počkáme na svítání, až lépe uvidím,“ rozhodl Sandokan.

Sedl si na palubu s rukama zkříženýma na prsou a upřeně pozoroval křižník.

„Co máš v úmyslu?“ zeptal se ho Yanez. „Křižník bude za chvíli na dostřel a zahájí proti nám palbu.“

„Tím hůř pro něj.“

„Tedy počkáme, když chceš.“

Portugalec se nemýlil. Za deset minut se křižník přiblížil na pouhou míli.

„Yanezi, rozviň naši pirátskou vlajku!“

Portugalec poslechl.

Křižník, jako by na to čekal, okamžitě zrychlil plavbu a vypálil z děla. Koule však proletěla vysoko nad palubou plachetnice.

Sandokan se ani nepohnul. Jeho muži čekali na svých místech.

Křižník plul vpřed, ale pomaleji, opatrněji. Ten klid musel nepříteli mást, protože věděl, že korzárská plavidla mívají dobré zbraně a odvážnou posádku.

Ve vzdálenosti osmi set metrů vystřelil podruhé, ale rána, špatně mířená, skončila opět v moři. Třetí koule však chvíli nato zasáhla jednu z plachet. Čtvrtá palubu kousek od Sandokana.

„Malajský tygře! Pomstu!“ křičeli piráti.

Sandokan se k nim otočil.

„Ticho! Rozkazují já!“

„Na co čekáš?“ ptal se Yanez.

„Na úplné svítání. Nebojím se jich!“ vykřikl Malajský tygr. Skokem vyletěl na zábradlí a chytil se lana.

Yanez vykřikl úlekem.

Z nepřátelské paluby se už dala rozeznat postava Tygra, který se takto vystavoval palbě.

„Slez, Sandokane!“ zvolal Yanez. „Chceš se nechat zabít?“

Pohrdlivý úsměv mu byl odpovědí.

„Pomysli na Mariannu!“

„Ona ví, že nemám strach.“

Bylo snazší zastavit křižník než donutit Sandokana, aby slezl. Yanez, který ho dobře znal, se už víc nesnažil a ustoupil za jedno ze dvou děl.

Obě plavidla se přiblížila až na vzdálenost několika set metrů. Křižník obnovil palbu z děl. Kolem plachetnice dopadalo stále více kulí. Jedna opět proletěla plachtovím.

Sandokan se nehýbal. Chladně pozoroval obrněnce.

Ještě dalších deset minut křižník bombardoval pirátskou loď. Pak však detonace náhle přestaly.

„Yanezi, vytáhni na stožár ještě jednu naši vlajku.“

„Zbláznil ses? Ti darebáci začnou znovu pálit!“

„Chci, aby věděli, že je na palubě Malajský tygr. Vítr začíná vát rychleji, takže za chvíli budeme mimo dosah jejich děl.“

Náraz větru rozvinul další vlajku, která ukázala svou krvavou barvu.

Odpovědi byly další dělové výstřely. Posádka křižníku spatřila vlajku tygrů z Mompracemu a začala odstřelovat loď s ještě větší zuřivostí. Křižník zrychlil plavbu, aby se dostal co nejbliže k pirátské lodi. Komín kouřil jako sopka a kola syčivě vířila vodu. V přestávkách mezi dělovými ranami bylo slyšet hukot parních strojů.

Velitel křižníku se však brzy přesvědčil, že soupeřit s piráty není snadné. Vítr zesílil a plachetnice, která zatím nedosahovala deseti uzlů, se rozjela rychleji. Její ohromné plachtoví dávalo plavidlu mi-

mořádnou rychlost. Už neplulo, ale letělo na vlnách, jako by se jich ani nedotýkalo.

Křižník se je snažil dohnat, ale dělové koule už dopadaly jenom na brázdy za plachetnicí.

Sandokan se ani nepohnul. Zdálo se, že se už vůbec o křižník nestará.

Portugalec, který jeho chování nechápal, k němu přistoupil a zeptal se: „Co chceš dělat, bratříčku?“

„Zničím je! Moždír je připravený?“

„Je nabitý, Sandokane.“

„Tak teď je řada na mně!“ vykřikl Tygr. Sklonil se k hroznému zbraňování a vzápětí odpálil.

Mohutný tříštivý náboj rozerval pohonné koleso, které se rozletělo na kousky. Křižník, citelně poškozený, se naklonil na bok.

„Marianno!“ zavolal Sandokan.

Dívka se objevila na palubě. Sandokan ji vzal do náruče, zdvihl ji furiantsky nad zábradlí, aby ji viděla posádka křižníku, a zakřičel:

„Tady je moje nevěsta!“

Pak se jeho loď pod plnými plachtami začala rychle vzdalovat.

Na Mompracemu

Marianna, unavená tolika dojmy, se znovu uchýlila do útulné kabiny. „Myslíš, že nás lord nechá na pokoji?“ prohodil Yanez.

„Velice o tom pochybuji. Má velký vliv a navíc je nesmírně bohatý. Najme všechny lodi, které budou k dispozici, zaplatí námořníky a získá pomoc i od guvernéra. Zakrátko uvidíme před Mompracemem celou flotilu, věř mi.“

„A co uděláš ty?“

„Pustím se do poslední bitvy.“

„Poslední? Proč?“

„Protože Malajský tygr končí, Yanezi.“

„A naši lidé?“

„Budou následovat svého náčelníka, budou-li chtít, a také se rozloučí s Mompracemem.“

„Takže náš ostrov zůstane opuštěný, jako byl, než ses objevil?“

„Ano.“

„S tím se nedovedu smířit, Sandokane. Vzdát se moci, která nás stála tolik obětí!“

„Tak to chce osud.“

„Spíš láska k dívce se zlatými vlasy.“

„Máš pravdu, příteli. Marianna zasadila Mompracemu smrtelnou ránu. Jenže teď už je příliš pozdě, abych přerhal pouta, jimiž si mě přivázala.“

Sandokan se opřel o lodní zábradlí a nastavil tvář nočnímu vánku. „Osud! A to vše pro jedinou bytost,“ povzdechl. „Pro ni ztratím všechno, i moře, které jsem nazýval svým.“

Přešel si dlaní čelo, jako by chtěl zahnat myšlenky, které na něj útočily. Pak se napřímil a sestoupil do podpalubí.

Otevřel dveře kajuty a pohlédl dovnitř. Marianna spala, klidně oddechujíc. Chvilí se na ni díval a pak tiše odešel do své kabiny.

Nazítří se plachetnice nacházela pouhých šedesát mil od Mompracemu.

Portugalec, stále ve stavu bdělosti, zpozoroval na obloze tenký proužek dýmu. Vzal si dalekohled a vyšplhal do koše na hlavní stěžeň.

„Co se děje, Yanezi?“ zeptal se Sandokan, který už byl také na palubě. „Válečná loď. Pluje od východu, možná od Mompracemu. Co když během naší nepřítomnosti napadla ostrov?“

Otázka zůstala prozatím nezodpovězena.

„Válečná loď nás zpozorovala a míří k nám.“

Yanez se nemýlil. Dělový člun, jeden z těch malých, snad o tonáži sto tun, s dělem na zádi, se zastavil ve vzdálenosti necelé míle. Piráti z něj neměli obavy, dobře věděli, že by se neodvážil je napadnout, jejich palubní děla byla početnější.

K polednímu hlídka na hlavním stěžni ohlásila, že vidí Mompracem.

Yanez i Sandokan spěchali na příď, následování Mariannou.

„Něčeho se obáváš?“ zeptala se.

„Nevím, ale mám pocit, že se tam něco stalo.“

Na stožáru nad velkou skálou vlála stále vlajka Malajského tygra, osada však nevypadala jako při odplutí. Také lodí bylo méně. Část opevnění byla poškozena, mnoho chýší napůl zničeno.

Sandokan se chytil za hlavu: „Stalo se, čeho jsem se obával. Angličané napadli ostrov.“

„Ubohý příteli,“ povzdechla Marianna, „moji krajané využili tvé nepřítomnosti.“

„Ano,“ přikývl Sandokan. „Můj nedobytný ostrov byl napaden.“

Královna z Mompracemu

Mompracem, obávané sídlo pirátů, málem padl do rukou nepřátel.

Angličané, pravděpodobně informovaní o Sandokanově nepřítomnosti, napadli ostrov, potopili pár lodí a zapálili část osady. Odvaha Giro-Batola a ostatních tygrů však nakonec triumfovala a nepřátelé byli odraženi.

Když Malajský tygr a jeho muži přistáli, obránci ostrova jim běželi vstříc.

„Kapitáne,“ volal Giro-Batol. „Ved'te nás na Labuan a my jim zničme jejich ostrov až do posledního stromu.“

Sandokan jim místo odpovědi ukázal Mariannu.

„Je to její vlast. Vlast mé manželky.“

„Perla z Labuanu! Ať žije Perla!“ vítali ji nadšeně.

„Její vlast je mi svatá,“ prohlásil Sandokan, „ale zakrátko budete mít příležitost pomstít napadení našich břehů. Angličané se chystají zaútočit a vzít mi Perlu.“

„Malajský tygre,“ zvolal jeden z velitelů, „nikdo nedokáže odvést Perlu z Labuanu. Teď ji chrání pirátská vlajka. Jsme připraveni prolít za ni krev!“

Sandokan pohlédl na své věrné. Byl dojat. Nabízeli vlastní život za ženu, která se stala hlavní příčinou jejich nejisté budoucnosti.

„Děkuji vám, přátelé,“ zvolal a potom se odebral s Mariannou na vrchol skály.

„Tady teď bude tvé obydlí,“ pousmál se. „Je to sice nevlídné hnízdo, zato nedobytné. Nepřítel se sem nikdy nedostane.“

„Sandokane, ty trpíš při pomyslení, že budeš muset svůj ostrov opustit.“

Chceš, abych zde zůstala mezi tvými tygříky? Abych i já uchopila jatagan a bojovala po tvém boku?“

„Ne, nechci, abys žila v neustálém nebezpečí.“

„Ty mě miluješ víc než svůj ostrov?“

„Ano. Dnes večer sezvu piráty, abych jim oznámil, že po poslední bitvě navždy stáhnou svoji tygří vlajku a opustím Mompracem.“

Políbil Mariannu na vlasy, pak zavolal dva Malajce a nakázal jim: „Toto je ode dneška vaše paní. Poslouchejte ji stejně jako mě!“

Zatím piráti pod Yanezovým vedením zesilovali opevnění. Sandokan se k nim vrátil.

„Žádná další loď se neobjevila?“ zeptal se.

„Zatím ne,“ odpověděl Portugalec. „Avšak dělový člun neopouští naše vody a to není dobré znamení.“

„Je třeba připravit se na odchod. Dnes večer svolám všechny muže a sdělím jim své rozhodnutí. Když budou chtít pokračovat v pirátství, nebudu jim bránit.“

Nastala noc. Sandokan dal naložit své poklady na velkou plachetnici a spolu s dalšími dvěma je poslal na západní břeh, aby mohly odplout, kdyby to bylo nutné.

K půlnoci se piráti shromáždili.

Sandokan se oblékl do červeného atlasu a na hlavu posadil turban zdobený diamanty. U pasu měl dva krisy, znamení nejvyššího náčelníka, a nádherný jatagan se stříbrnou rukojetí.

Marianna měla na sobě černý sametový oděv stříbrem vyšíváný, po němž splývaly její zlaté kadeře. Briliantový diadém jí přidával na vznešenosti.

Piráti nedokázali zadržet výkřiky obdivu.

„Přátelé, moji drazí tygřáci,“ začal Sandokan. „Svolal jsem vás, abych vám sdělil své rozhodnutí. Svedu ještě poslední bitvu s nepřítelem, který možná přijde zítra. Pak dám sbohem Mompracemu a odjedu žít daleko odtud s touto ženou, kterou miluji a která se stane mou manželkou. Chcete pokračovat v Tygrových stopách? Zanechám vám své lodi i děla.“

„Kapitáne!“ vykřikl Giro-Batol, „neopouštějte náš ostrov.“

„Mylady!“ zvolal Juioko. „Zůstaňte i vy, budeme vás bránit proti všem!“

„Mylady, neodcházejte z Mompracemu!“ křičeli všichni. Marianna si zjedнала ticho.

„Sandokane,“ řekla pevným hlasem. „Kdybych za svou vlast prohlásila tento ostrov, přijal bys to?“

„Ty bys to udělala?“

„Chceš?“

„Ano, a já ti přísahám, že vezmu do ruky zbraň pouze na ochranu ostrova!“

„Ať se tedy Mompracem stane mým novým domovem!“

Les paží se zdvihl a piráti provolávali:

„Ať žije královna Mompracemu!“

Útok na Mompracem

K polednímu se vrátilo několik pirátů, kteří byli na výzvědách. Hlásili, že dělový člun je stále na dohled od ostrova a zřejmě sleduje, co se na Mompracemu děje.

„Obávám se silného útoku,“ svěřil se Sandokan Yanezovi. „Angličané ale sami určitě neprijedou, uvidíš. Patrně se spojí se Španěly a Holanďany.“

Kvečeru byl celý ostrov připraven k boji.

Čtyřicet šest děl různých kalibrů, půl tuctu moždířů a šedesát houfnic stálo připraveno k obraně.

Následujícího dne za svítání se ozval v osadě pokřik: „Nepřítel! Nepřítel!“

K ostrovu se blížila flotila tří křižníků velké tonáže s anglickou vlajkou, dvou silně vyzbrojených holandských korvet, čtyř španělských dělových člunů a osmi plachetnic sultána z Varauni. Dohromady na sto padesát děl a tisíc pět set mužů.

Sandokan vybral šest nejstatečnějších mužů a svěřil jim Marianu, aby ji odvezli do lesního úkrytu a osobně chránili.

„Moje drahá, jestli zvítězím, budeš královnou Mompracemu. Pokud prohrají, zdvihneme kotvy a odjedeme spolu hledat štěstí do jiných končin.“ Políbil ji na čelo a rozloučil se.

Nepřátelská flotila se zastavila šest mil od ostrova. Na vlajkovém křižníku se konala velitelská porada. Poté lodě vypluly v bojové sestavě k zátoce.

„Tygři z Mompracemu!“ zvolal Sandokan, který stál za těžkým dělem o kalibru dvaceti čtyř palců, „nezapomeňte, že tihle útočníci vraždili na Labuanu vaše druhy!“

„Pomstu! Krev!“ odpověděli piráti jako jeden muž.

V tom okamžiku se z dělového člunu ozval výstřel. Koule zasáhla pirátskou vlajku na hlavní baště.

Sandokanova tvář se zachmuřila.

„Tygřici! Vyčistěte moře od nepřátel!“

Na tento povel zazněla hromadná salva, až se ostrovní země zachvěla.

Flotila neváhala s odpovědí. Měla převahu v počtu děl i mužů a výhodu v možnosti manévrovat.

Piráti zachovávali ledový klid. Přesně zasahovali nepřátelské cíle. Sultánova loď byla zničena, když se pokoušela přistát u velké skály. Její trosky létaly až na břeh. Bylo jasné, že pokud vydrží opevnění a nebude chybět munice, nepříteli jeho převaha nepomůže.

Večer však připlula do vod zátoky další posila. Dva anglické křižníky a velká holandská korveta.

Sandokan s Yanezem pochopili, že pád pevnosti je už jen otázkou několika hodin. Z první pevnostní linie zbyly trosky. Šestnáct děl a tucet houfnic vyřadila protivníková kanonáda.

Sandokan se pokusil o poslední úder. Zaměřil všechna děla na velitelský křižník. Jedenadvacet kilogramů těžký granát, vypálený Giro-Batolem z moždíře, mu vyhloubil na přídi pořádnou díru. Křižník se v několika minutách potopil.

Flotila přerušila palbu, ale pak ji obnovila s ještě větší prudkostí. Přiblížila se na čtyři sta metrů k ostrovu. Podařilo se jí zasáhnout sklad střelného prachu, který pohřbil ve svých troskách mnoho pirátů.

Po soustředěné nepřátelské palbě se hroutily další hradby.

„Sandokane!“ vykřikl Yanez, „dej rozkaz k ústupu, než bude pozdě!“

Sandokan uznal, že útočníci, třicetkrát početnější, se mohou co nevidět vylodit a pobít zbylé obránce. Zavelel k ústupu.

Hvězda Mompracemu zhasla...

Na moři

Piráťů zůstalo sotva sedmdesát, navíc většinou raněných. Ustupovali spořádaně pod vedením Malajského tygra a Yaneze.

Zrychlili krok a brzy došli na místo, kde se ukrývala Marianna a šest jejích ochránců.

„Chvála bohu, že se vracíš živý!“ zvolala radostně.

„Živý, ale poražený. Musíme odjet, Marianno, nepřítel máme v patách. Vzhůru, tygřici!“

Navečer dorazili k místu na pobřeží, kde dal Sandokan prozíravě zakotvit tři plachetnice. Piráti se nalodili, třicet na menší plavidlo, většina na loď Sandokanovu a část na Yanezovu, kam byly naloženy všechny poklady.

Sandokan se posledním pohledem rozloučil s ostrovem.

Lodě zdvihly kotvy.

Propluli už šest mil, když se na palubě rozezněl křik: „Křižníky!“ Uprostřed temnot se náhle objevily světelné body.

„Hledají nás,“ řekl jeden z malajských velitelů. „Ale ještě nás nemohli upozorovat. Noc je temná a nemáme rozsvícenou ani jedinou lucernu. Sandokane, pokud se nám podaří uniknout bez boje, můžeme tím jen získat.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Sandokan.

Tma napomáhala útěku. Zamířili k jižnímu břehu ostrova, kde byla hluboká zátoka vhodná k zakotvení. Další dvě plavidla napodobila manévr, jejich velitelé pochopili Sandokanův záměr.

„Hej, bratříčku!“ ozvalo se z paluby lodi, která se přiblížila k Sandokanově.

„Co chceš, Yanezi?“

„Zdá se mi, že ty dva křižníky nám chtějí zatarasit cestu. Světla, předtím červená, jsou teď zelená, to znamená, že kormidelníci změnil směr.“

„Co mi radíš?“

„Pokusit se co nejrychleji proplout mezi oběma. Chtějí nás sevřít mezi sebe.“

Portugalec se nemýlil. Křižníky začaly manévrovat tak, aby pirátským lodím zabránily najít úkryt v některé zátocce a donutily je vyplout na otevřené moře.

Trojice plachetnic za okamžik změnila směr a zamířila na západ, aby unikla sevření válečných lodí.

„Jsou to silné lodě?“ zeptala se Marianna.

„Jedna korveta a dělový člun,“ odhadoval Sandokan.

„Mám strach, Sandokane,“ přiznala Marianna.

V tom okamžiku zahřměla dělová rána. Koule proletěla plachtami lodi.

„Do kabiny, Marianno!“ Sandokan ji vzal do svých silných paží a odnesl do podpalubí. Marianna se k němu zoufale tiskla.

„Neopouštěj mě, můj drahý!“

Piráta ji něžně odstrčil. „Neboj se o mne.“

Když se vymanil z jejího objetí, vyběhl na palubu. Bitva začala z obou stran. Dělový člun se pokusil napadnout Yaneze, ale kanonáda Portugalcovy lodi ho téměř zničila.

Mohutná korveta s početnou posádkou, vyzbrojená těžkými děly, se vrhla na Sandokanovy dvě plachetnice a zasypala je granáty.

Převaha protivníka byla nesmírná a vzdorovat jí bylo téměř nemožné.

Sandokan jediným pohledem zvážil situaci. Máchl jataganem a zavelel:

„Vzhůru, tygřici! Zahákujme je!“

Zoufalství pirátů znásobovalo jejich síly. Vypálili ze dvou děl a pak vyhodili lana s háky. Sandokan, následován svými muži, se vrhl mezi námořníky. Vedl je důstojník, kterého okamžitě poznal.

„Ty, barone!“ vykřikl a vrhl se na něho.

„Kde je Marianna?“ obořil se na něj důstojník. „Vrať mi ji!“

„Tady ji máš!“ zvolal Sandokan a zabořil mu svůj kris do srdce. Avšak téměř současně byl sražen ranou šavle do hlavy...

Zajatci

Když se probral, ležel svázaný na palubě vlastní lodi, kterou vlekla nepřátelská korveta.

„Marianno!“ vykřikl a snažil se roztrhat pouta. „Kde jsi? Yanezi? Juioko! Tygřící!...“

Nikdo neodpovídal.

V záchvatu zoufalství začal křičet: „Zabte mě! Malajský tygr už nechce žít!“

Náhle zaslechl čísi hlas: „Malajský tygr? Náš kapitán žije!“

Sandokan se rozhlédl. U paty hlavního stěžně uviděl ve tmě postavu stočenou do klubíčka.

„Kdo jste?“ zeptal se polohlasem.

„Juioko! Vy mě nepoznáváte?“ Muž povstal a řinčel řetězy, když postupoval dopředu. „A já vás oplakával jako mrtvého! Jaké štěstí! Aspoň jste unikl krveprolití.“

„Copak jsou všichni mrtví?“

„Všichni,“ hlesl Dajak, „kteří s vámi vnikli na korvetu.“

„A Marianna?“

„Je živá. Když jste padl zraněný, já spolu s dalšími čtyřmi muži jsme ještě bojovali. Viděli jsme, že vaši nevěstu odvádějí Angličané. Zoufale vás volala, ale nemohli jsme jí pomoci. Zůstali jsme jen čtyři a kolem nás přesila námořníků. Povalili mě, kopali do mě, pak mě svázali a dotáhli sem, na vaši plachetnici. Ostatní tygry pobili.“

„Mariannu odvedli na křižník?“

„Ano.“

„A Yanez?“

„Zahlédl jsem jeho loď, jak odplouvá pod plnými plachtami. Nejdřív však potopila dělový člun.“

„Myslíš, že nás Yanez neopustil?“

„Jsem o tom přesvědčený.“

„Také v něho doufám. Věřím mu. Jiný muž na jeho místě by využil mého neštěstí a prchl by i se vším bohatstvím, které má na lodi. Ale on to neudělá. Vrátí se, uvidíš.“

„Co tím chcete říct?“

„Že utečeme.“

„Jak? Vždyť jsme beze zbraní a navíc spoutáni.“

„Znám způsob, jak se dostat na moře. Když na lodi někdo zemře, co s ním udělají?“

„Zabalí ho do pytle, zatíží dělovou koulí a pošlou přes palubu.“

„S námi to udělají také.“

„Máme se snad zabít?“

„Ano, ale tak, abychom se mohli vrátit do života.“

„Když to říkáte vy, musím vám věřit.“

„Všechno závisí na Yanezovi. Jestli sleduje korvetu, dřív nebo později nás dohoní. A zachrání nás. Vracejí se mi síly, podívej!“

Napjal paže a neuvěřitelnou silou roztrhl provaz, kterým byl svázaný. Téměř ve stejném okamžiku se na schodišti vedoucím z podpalubí objevilo několik mužů. Jeden důstojník, pravděpodobně velitel korvety, druzí dva byli řadoví námořníci. Na důstojníkův pokyn namířili proti zajatcům bajonety.

Na rtech Malajského tygra se objevil pohrdavý úsměv.

„Máte z nás strach?“

„Jste Malajský tygr. Jednoduše jsem se pojistil.“

„Přestože jsem bezmocný, pane?“

„Ale již ne spoutaný, zdá se mi.“

„Nepatřím k těm, kdo dlouho snesou na zápěstí pouta.“

„Máte stále sílu, na mou čest, pane. I když jste dostal pořádnou ránu do hlavy.“

„Nuže, co ode mě chcete?“

„Poslala mě sem lady Guillonková.“

„Marianna,“ zvolal Sandokan a krev se mu nahrnula do obličeje.

„Radil bych vám, abyste na ni zapomněl, pane. Lady Guillonková je pro vás ztracená. A vy pro ni rovněž.“

„Jsem odsouzen k smrti, je to tak?“

Poručík neodpověděl, jeho mlčení však znamenalo souhlas.

„Oběsíte mě? Řekněte to jasně. Malajský tygr se nikdy nebál smrti.“

„Já vím. Nemýlíte se, v Labuanu budete oběšen. Já osobně bych naopak ušetřil váš život a svěřil bych vám velení nad indickými oddíly. Odvážní a silní mužové jako vy jsou dnes vzácní.“

„Děkuji vám za uznání, ale to mě od smrti nezachrání.“

„Bohužel, pane.“

„V Labuanu zatím nejsme a do té doby se může ještě leccos stát.“

„Co tím chcete říct? Pomýšlíte snad na sebevraždu?“

„Co by vám na tom záleželo? Výsledek by byl stejný, ať umřu tak či onak.“

„Možná bych vám v tom nebránil. Tak statečnému muži, jako jste vy, bych neodepřel tuto možnost.“

„V tom případě mě považujte za mrtvého. Mám u sebe účinný jed, který působí bleskurychle. Ale než odejdu na onen svět, chci vás požádat o laskavost.“

„Muži, který jde na smrt, se poslední přání neodmítá.“

„Chtěl bych se rozloučit s Mariannou.“

„Dostal jsem rozkaz nepustit vás k sobě za žádnou cenu.“

„Netušil jsem, že anglický námořní důstojník se může stát krutým žalářníkem.“

Poručík zbledl.

„Necítím k vám nenávisť. Abych vám to dokázal, slibuji, že sem přivedu lady Guillonkovou. Ale způsobíte jí velkou bolest.“

„Neřeknu jí nic o sebevraždě. Ukryl jsem na tajném místě nesmírné poklady, o nichž vím jen já. Chci jí je darovat, ať je použije podle svého rozhodnutí. Poručíku, kdy ji mohu vidět?“

„Ještě dnes. Ale slibte mi, že nebudete mluvit o svém úmyslu.“

„Máte mé slovo. Věřte, je kruté zemřít ve chvíli, kdy si myslíte, že prožijete štěstí po boku dívky, kterou milujete.“

„Chápu vás.“

Sandokan sledoval odcházejícího poručíka s podivným úsměvem na rtech.

„Přinesl vám dobrou zprávu?“ zeptal se Juioko.

„Dnes v noci budeme na svobodě. Doufejme, že nám Marianna pomůže.“

Útěk

Uběhlo asi dvacet minut, když se znovu ozvaly kroky na schodech. Přicházela dívka se zlatými vlasy, bledá a uplakaná. Doprovázel ji poručík.

„Marianno,“ vydechl Malajský tygr.

„Sandokane,“ rozvzlykala se. „Myslela jsem, že tě už neuvídím.“

„Odvalu, Marianno,“ objal ji a šeptal přitom, aby ho poručík neslyšel: „Když mi pomůžeš, zachráníme se.“

„Máš nějaký plán?“

„Ano, poslouchej mě, má lásko.“

Odvedl ji co nejdál od poručíka a řekl: „Chystám útěk, ale tebe s sebou vzít nemůžu. Věř mi, Marianno, je to nebezpečné. Potřebuji však tvoji pomoc. Přisahám, že tě tady dlouho samotnou nenechám.“

„Zůstat tady bez tebe?“ zašeptala zlomeně.

„Je to opravdu nutné,“ řekl Sandokan, „teď dávej pozor!“

Ukázal jí malou krabičku, kterou nosil na hrudi. Uvnitř bylo několik pilulek načervenalé barvy.

„Obsahují jed,“ řekl, „ale ten není smrtelný, pouze člověka na šest hodin uspí. Je to spánek dokonale podobný smrti, oklame i nejzkušenějšího lékaře.“

„A co chceš dělat?“

„Já i Juioko spolkneme každý jednu pilulku. Budou nás považovat za mrtvé a hodí nás do moře. V té chvíli budeme volni.“

„Vždyť se utopíte.“

„Ne, protože počítám s tebou.“

„Co mám udělat, Sandokane?“

„Až spolkneme jed, hlasitě vykřikneme. Ty budeš na svých hodinkách pečlivě sledovat čas. Pár vteřin před uplynutím šesti hodin, po které potrvá náš spánek, nás dáš hodit do moře. Zařídíš, aby nás nedávali do pytlů a nepřipoutali nám koule na nohy. Pokusíš se

svrhnout do vln záchranné pásy. Kdyby to bylo možné, dáš nám do šatů nějakou zbraň. Rozumělas mi dobře?"

„Ano, ale co bude dál?"

„Jsem si jist, že Yanez nás sleduje a že se dostaneme na jeho loď. Pak tě přijdu osvobodit, i kdybych měl Labuan srovnat se zemí.“

Při loučení Mariannu dlouze políbil.

„A teď jdi.“

„Sandokane!"

Mariannu náhle opustily síly a ztratila vědomí. Poručík k ní přiskočil a zachytil ji.

„Odejděte!" vykřikl Malajský tygr a otočil se.

Když se znovu obrátil, byl s Juiokem sám. Chvilí nepřítomně hleděl, ale pak energicky vytáhl krabičku a vzal z ní dvě pilulky. Jednu podal Dajakovi.

Zavřel oči a spolkl jed. Juioko učinil totéž. Oba muži pronikavě vykřikli a jakoby v prudké křeči se zhroutili na podlahu. Jejich výkřiky slyšeli všichni, i Marianna, která už netrpělivě čekala.

Poručík spěchal k zajatcům, doprovázen dalšími důstojníky a lodním lékařem. Nalezli dva bezvládné muže.

„Jsou mrtvi," řekl. „Stalo se, čeho jsem se obával.“

Lékař je prohlédl, ale nemohl než konstatovat smrt. Poručík odešel za Mariannou.

„Mylady," oznámil jí. „Tygr a jeho přítel již nežijí.“

Marianna sklopila hlavu a prudce se rozplakala.

Když se trochu uklidnila, obrátila se na poručíka.

„Pane, živí patřili vám, mrtví patří mně!"

„Můžete s nimi naložit, jak si budete přát, ale dám vám radu. Nechte je pohřbit do moře dřív, než připlujeme do Labuanu. Váš strýc by mohl dát pověsit Sandokana i mrtvého.“

„Souhlasím s vámi. Dejte je přenést na zád' a nechte mě s nimi o samotě.“

Když se tak stalo, Marianna poklekla u Sandokanova těla a němě se dívala na jeho tvář, změněnou silným narkotikem. Když si

byla jistá, že ji nikdo nesleduje, vytáhla ze svého korzetu dvě dýky a ukryla je pirátům do šatů.

Pak se posadila k jejich nohám a sledovala na svých hodinkách pomalu plynoucí čas.

Dvě minuty před vypršením lhůty vstala,bledá, ale rozhodná. Opatrně došla ke stěně, na níž visely dva záchranné kruhy, sundala je a hodila do moře. Pak zamířila na příď za poručíkem.

„Pane,“ řekla, „ať se naplní poslední vůle Malajského tygra.“

Na poručíkův rozkaz čtyři námořníci zamířili na zád' a zdvihli dvě prkna, na nichž ležela mrtvá těla. Marianna se sehnula k Sandokanovi a políbila ho na rty. Ucítla něco jako zachvění. Za okamžik by mohlo být vše ztraceno. Pohlédla na hodinky a řekla: „Začněte!“

Námořníci zvedli desky a oba piráti sklouzli do moře. Loď se rychle vzdalovala a vezla nešťastnou Mariannu k nenáviděnému ostrovu.

Yanez

Sandokanova slova se naplnila. Jejich omámení trvalo přesně šest hodin, ani o chvíli déle. Oba se probrali, hned jak se ocitli ve vodě. Několik mocných záběrů paží a nohou stačilo k tomu, aby se dostali na hladinu. Zahlédli vzdalující se křižník.

Nikde ani ostrůvek, ani plachta, ani světýlko, které by oznamovalo přítomnost nějaké lodi. Uplavali dobrou míli, a pak aby si odpočali, položili se na záda a nechali se unášet vlnami. Pojednou se mihl pod hladinou stín. Žralok! Sandokan se proti němu vrhl s napřaženou dýkou a několika bodnutími dravce našťestí zahnal. Plavali dál a po chvíli Juioko vrazil do nějakého předmětu.

„Záchranný kruh hozený Mariannou!“ vykřikl Sandokan. Po několika minutách našli i druhý.

„Kam zamíříme teď?“ ptal se radostně Juioko.

„Korveta plula od severozápadu, myslím tedy, že z toho směru můžeme čekat i Yaneze.“

„Ale bude to trvat dost dlouho. Vítr je slabý a jeho plachetnice popluje pomalu.“

„Hlavně, aby nás našel.“

Plavali už druhou hodinu. Náhle Sandokan vykřikl: „Plachta na obzoru!“

„Jste si jist?“

„Naprosto. Podívej, další dvě! A blíží se k nám!“

Sebrali všechny síly, mávali rukama a začali volat o pomoc.

Hned nato bylo slyšet výstřel z pušky. Znamení, že trosečníky spatřili. „Vydržte!“ ozvalo se z paluby, když se loď přiblížila. Sandokan poznal známý hlas.

„Yanezi!... To jsem já, Malajský tygr...“

Ze všech tří lodí se ozývaly radostné výkřiky.

Z první lodi jim hodili provazový žebřík. Vyšplhali nahoru. Yanez se vrhl Sandokanovi vstříc a přitiskl ho k hrudi.

„Bratříčku, myslel jsem, že tě už víckrát nespatřím!“

Vedl oba zachráněné do své kajuty. Nejdřív dostali najíst a napít. Když si trochu odpočinuli, začal se Yanez Sandokana nedočkavě vyptávat.

„Myslel jsem, že jsi zajatý nebo že tě zabili na křižníku, který už dvacet hodin sleduji.“

„Ty ho sleduješ?“

„K ďasu! Mám tři lodi a sto dvacet mužů. Ty bys chtěl, abych ho nesledoval?“

„Kdes to všechno vzal?“

„Včera večer na Mompracemu a okolních ostrovech.“

„Kdo je teď na mém ostrově?“

„Nikdo. Angličané ho opustili. Ale nejdřív zapálili osadu a vyhodili do povětří opevnění. A co se stalo tobě, bratříčku?“

Sandokan stručně vylíčil vše, co prožil.

Z paluby se náhle ozval vzrušený křik.

Vyběhli z kajuty. Právě v tu chvíli několik pirátů vytahovalo z vody kovovou schránku, kterou zahlédli plavat ve vlnách.

„To není obyčejná krabice,“ prohlížel nález Sandokan. Vzal kris a rozřízl obal schránky. Vytáhl zvlhlý papír s několika řádky napsanými pečlivým ženským rukopisem.

„Yanezi! Yanezi!“ zakoktal chvějícím se hlasem. „Čti! Zdá se mi, že jsem ztratil zrak!“

Portugalec mu vzal papír a četl:

„Pomoc! Vezou mě na Tři ostrovy, kam přijede můj strýc, aby mě vzal do Sarawaku. Marianna.“

Sandokan se zapotácel jako zasažený bleskem.

„Bratříčku,“ objal ho Portugalec. „My ji zachráníme, přísahám ti.

I kdybychom měli přepadnout lordovu loď nebo Sarawak a Jamese Brooka, který tam vládne.“

Za několik okamžiků trojice pirátských plachetnic zamířila ke Třem ostrovům.

Poslední Tygrův úder

„Sandokane, pamatuješ si, co se pokusil udělat lord Guillonk, když jsme ho přepadli na cestě do Viktorie? Raději chtěl Mariannu zabít, než abys ji dostal. Mám o tvou nevěstu strach.“

„Musíme ji zachránit,“ vybuchl Sandokan.

Yanez neodpověděl. Pak se udeřil rukou do čela. „Mám to! Abychom zabránili nejhoršímu, musí jeden z nás být v okamžiku útoku co nejbliž Marianně a chránit ji.“

„Ano, ale jak?“

„Pamatuješ, v loďstvu, které nás přepadlo, byly také lodě sultána z Bornea. Převleču se za sultánova důstojníka, vyvěším vlajku Varauni a vystoupím na palubu křižníku s tím, že mě posílá lord James. Veliteli řeknu, že musím osobně předat dopis lady Marianně. Jakmile se octnu v její kabině, zabarikádujeme se tam a vystřelím z pistole. Na ten signál zahájíte boj.“

„Kéž by se to podařilo!“

„Podaří, Sandokane, pokud dorazíme dřív než lord.“

Vtom okamžiku zaznělo ze strážního koše:

„Tři ostrovy na dohled!“

Oči všech pirátů se upřely tím směrem a hledaly křižník.

„Tamhle je!“ vykřikl jeden Dajak. „Vidím kouř.“

„Ano,“ potvrdil Yanez. „Je to křižník. Připravte se k boji, Paranoo, ať k nám na palubu přejde dalších čtyřicet mužů.“

Rozkaz byl okamžitě splněn. Piráti v počtu sedmdesáti mužů se shlukli kolem Sandokana.

„Tygřici z Mompracemu,“ oslovil je, „čeká nás poslední bitva, kterou svedete pod vedením Malajského tygra proti úhlavnímu nepříteli. Na lodi, kterou přepadneme, je královna Mompracemu. Chci, aby byla zase moje, aby byla volná!“

„Osvobodíme ji, nebo zahyneme!“

„Děkuji, přátelé. Všichni na svá místa. Na stožár vyvěste sultánovu vlajku.“

Lodě zamířily k malé zátocce, odkud se zdvihal proužek tmavého kouře. Křižník kotvil přesně uprostřed. Na stožáru vlála anglická válečná vlajka.

Portugalec se objevil převlečený za důstojníka sultána z Varauni, v zeleném kabátci, širokých kalhotách a s velkým turbanem na hlavě.

V ruce držel dopis pro lady Mariannu.

„Co když tě k ní velitel nepustí samotného a doprovodí tě?“

„V kabině ho zabiju.“

Yanez stiskl Sandokanovi ruku, upravil si turban a zavelel:

„Do zátoky!“

Loď se přiblížila ke křižníku, sledována dalšími dvěma.

„Kdo jste?“ zvolala hlídka.

„Sultánův důstojník, nevidíš? Hni sebou a zavolej mi velitele.“

Poručík už vystupoval na palubu. Yanez mu ukázal dopis. Důstojník dal příkaz spustit žebřík.

Za okamžik stál Portugalec na palubě křižníku. „Kapitáne,“ uklonil se. „Tento dopis mám předat lady Marianně Guillonkové.“

„Odkud plujete?“

„Z Labuanu.“

„Co dělá lord?“

„Vybavuje svou loď, aby mohl přijet za vámi.“

„Dejte mi ten dopis, předám ho lady Marianně.“

„Odpusťte, veliteli, ale musím jí ho předat osobně.“

„Pojďte se mnou.“

Portugalci přeběhl vzrušením mráz po zádech, když kapitán zaklepal na dveře kabiny a ozvala se lady Marianna: „Vstupte.“

Stála bledá uprostřed kabiny. Když spatřila Yaneze, nevydala ani hlásek. Všechno pochopila. Vzala dopis. V tom okamžiku se Yanez prudce obrátil a omráčil poručíka. Přiskočil k okénku, otevřel je a vystřelil z pistole. Pak přisunul ke dveřím těžkou skříň, k ní přistrčil stůl, truhly i police.

Mezitím se venku rozpoutala vřava. Na palubě zuřil boj, ozvaly se výkřiky a rány z pušek i pistolí.

Náhle nastalo ticho. Bitva skončila. Portugalec rozbořil barikádu, vzal do náruče Mariannu a vyběhl rychle z podpalubí ven.

Na přídi stálo asi třicet obklíčených Angličanů, kteří se vzdali do rukou Malajského tygra.

„Marianno!“ vykřikl Sandokan a objal ji. „Konečně spolu!“

Sandokan, Marianna, Yanez a ostatní piráti opustili křižník a přešli na svá plavidla, kam přenesli raněné. Rozvinuli plachty a lodi vypluly ze zátoky na volné moře.

Sandokan zavedl Mariannu k zábradlí a ukázal jí malou brigantinu, vzdálenou na dohled. Mířila do zátoky. Na přídi bylo možné rozeznat mužskou postavu.

„Vidíš ho, Marianno?“

„Strýc!“ zakoktala.

„Naposled se na něj podívej!“

Zdvihl Mariannu a ukázal ji lordovi, který hrozil a řval jako šílený.

Pak se obrátil na přítele:

„Yanezi, plujeme k Jávě!“

Objal zbožňovanou Mariannu a zašeptal: „Malajský tygr navždy zemřel. Sandokan žije.“

Emilio Salgari
Sandokan
Tygři z Mompracemu

Edice E-knihovna
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 16. 6. 2017

ISBN 978-80-7587-122-0 (pdf)